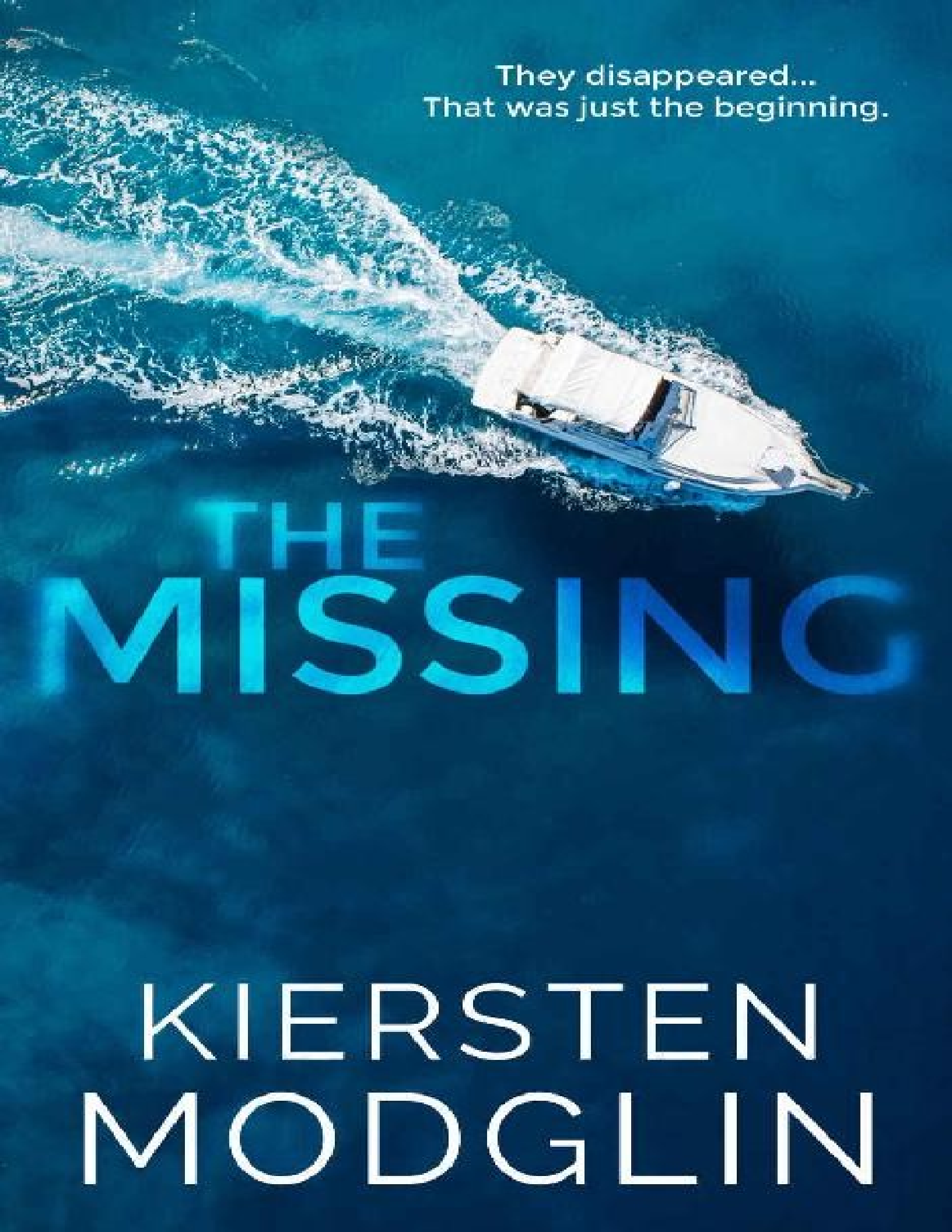

They disappeared...
That was just the beginning.
THE
MISSING
KIERSTEN
MODGLIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAYIP

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN

OceanofPDF.com

Copyright © 2021 by Kiersten Modglin
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Mekânlar, olaylar, ticari kuruluşlar veya gerçek kişilerle -yaşayan veya ölmüş- olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

www.kierstenmodglinauthor.com
Kapak Tasarımı: Tadpole Designs
Düzenleme: Three Owls Editing
Düzeltme: Kardeşimin Editörü
Biçimlendirme: Tadpole Tasarımları
İlk Baskı: 2021
İlk Elektronik Baskı: 2021

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Kayıp'ı beğendiniz mi?
Kiersten Modglin'in bir sonraki kitabını kaçırmayın
Teşekkür
Yazar Hakkında
Ayrıca yazar: Kiersten Modglin

OceanofPDF.com

PawPaw Chet'ime-
Ormanda hayatta kalabilecek yaşa gelmeden çok önce bana ormanda hayatta kalmayı öğrettiği için.

OceanofPDF.com

"Belki de bir canavar
vardır... Belki de
sadece bizizdir."

WILLIAM GOLDING

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Güneş bir yalancıydı. Gökyüzünde yükseklerde oturuyor, sıcaklık ve mutlulukla parıldıyordu. *Cennet*, diye bağırıyor gibiydi. *Cennete hoş geldiniz*. Bu
olacaklar hakkında hiçbir uyarı vermedi.

Sabahın büyük bir kısmını sahile ve kabine eşit derecede yakın olan bir şezlongda uzanarak geçirdim; burada beyazlar giymiş bir adam içkilerimi benim boşaltabildiğim kadar hızlı bir şekilde dolduruyordu.

O sabah kocamla her zamanki gibi iş konusunda tartışıyorduk. Çünkü kim karısını tropik bir tatile getirir ve *geri kalmamak için* her günün çoğunu tatil köyündeki odasında geçirmeyi planlar*?*

Psikopatlar, işte onlar.

Ben de oturdum, içkilerimi yudumladım, Kindle'ımda bir şeyler okudum ve mükemmel olması gereken bir tatilde tek başıma ve çok sıkılmamışım gibi davranmaya çalıştım.

Zaten kafamda mükemmel bir yer olarak kurgulamıştım. Ama oraya varır varmaz bunun böyle olmayacağını anladım. Her zamanki gibi kocam çok meşguldü, beni programına sığdıramayacak kadar popülerdi.

Sahilde tek başına oturmanın en güzel yanı, insanların ya çok üzgün olduğunuzu düşünmeleri ve yanınızdan geçerken keder dolu bir kaş çatma ile cesaret verici bir gülümseme arasında bir yerde size acınası bir ifade vermeleri ya da çok yalnız olduğunuzu varsayarak yanınıza oturup sohbet etmeye çalışmalarıdır. İkisi için de havamda değildim.

Adam sahilde bana doğru koşarken ben de öyle olduğunu düşündüm. Başka bir yöne doğru gittiğini umarak gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama o vücudunu bana doğru çevirmeye devam etti, yaklaştıkça gülümsemesi de artıyordu. Uzun boylu ve formdaydı, bronzlaşmış teninden ya yaşadığı anlaşılıyordu

Bölgede ya da dışarıda çok çalışıyordu. Haki bir pantolon ve limon yeşili bir tişört giymiş, gözlerini güneşten koruyan koyu renk bir güneş gözlüğü takmıştı. Başımı kaldırıp gözlerimi *siper* ettim ve ona kocamı beklediğimi söylemeye hazırlanırken sorusu araya girdi.

"Bedava tekne gezintisi ister misiniz?"

Nereden geldiği belli olmayan bu soru karşısında kafam karışmış bir halde kaşlarımı çatarak ona baktım. "Affedersiniz?"

"Tekne," dedi, aksanından Meksikalı olduğunu tahmin ediyordum? Belki de Kübalıydı. Parmağını uzatmış, suyun içindeki tekneyi gösteriyordu. *Tekne* demek hafif kalırdı. Küçük boyutlu bir yattı, üst güvertesinde birkaç kişi dans ederken müzik çalıyordu. "Binmek ister misiniz?"

Daha dik oturdum ve Kindle'ı kucağıma bıraktım. "Özür dilerim, anlamıyorum... Teknene binmemi mi istiyorsun?"

Bir elini göğsüne götürerek güldü. "*Benim* teknem değil. Üzerinde çalışıyorum. Fazladan bir yerimiz var... eğer istersen..."

Etrafıma bakındım, gülmesini ve bana şaka yapıldığını söylemesini bekliyordum. "Neden ben?" Çünkü büyük ihtimalle sahilde tek başıma otururken acınası görünüyordum.

Elbette, etrafımı işaret etti. "Burada tek başına olan tek kişi sensin ve fazladan bir yerimiz var. Sadece bir tane. Kaptanım bunu birine teklif etmemi söyledi."

Ona baktım. "Nereye gidiyorsunuz? Tekneye yani."

"Sadece sahili dolaşıp geri döneceğim." Sandalyemin yanındaki içkiyi işaret etti. "Bedava içki, müzik, ahh, çok eğlenceli olacak." Omuzlarını salladı, tekneden gelen müzikle dans ederken parmaklarını şıklattı.

"Özel bir etkinlik gibi mi, yoksa..."

"Hayır, *Señorita*. Bugün tam dolu olmadığımız için bazen kaptan fazladan birkaç kişiyi davet etmemize izin veriyor. Sadece bir kişi daha arıyoruz." Tekrar tekneye doğru baktı. "Gitmek istemiyorsan sorun değil... Başka birini bulabilirim. Sadece sıkılmış göründüğünü düşünmüştüm."

Elimdeki Kindle'a baktım ve içeceğimi dudaklarıma götürerek sonuncusunu da bitirdim. Teknedeki insanlar normal görünüyordu.

Hayır, düzeltiyorum, eğleniyor gibi görünüyorlardı. Umutsuzca yapmam gereken bir şey.

"Kocamı davet edebilir miyim?" Arkamı işaret ettim. *Geleceğinden değil...*

Adam tekrar tekneye doğru baktı ve onun gibi giyinmiş bir grup tayfanın güverteye çıktığını gördüm. "Hayır, *Senyorita.* Özür dilerim. Şimdi ayrılmak zorundayız. Sorun değil... Belki bir dahaki sefere?" Bekledi.

Alt dudağımı çiğneyerek bir süre düşündüm. Kabinden gelen garson elinde bir içkiyle bana yaklaştı. Bu ne demek oluyordu? Bugünkü altıncı içkim mi? Başımı salladım ve boş bardağı ona uzattım. "Hayır, teşekkür ederim. Şimdilik bu kadar. İçkileri odama fatura et, bu da senin için." Telefon kılıfımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkardım ve bahşiş olarak ona uzattım. "Bana bir iyilik yapar mısın? Eğer kocam beni aramaya gelirse, ona tekne turuna çıktığımı söyler misin? Birkaç saat içinde döneceğimi söyler misiniz?"

"Evet, hanımefendi," dedi adam parayı cebine sokarken. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Bunun üzerine sırıtan adama döndüm, Kindle'ımı ve telefonumu mayomun kılıfının büyük cebine soktum ve tekneye doğru onu takip ettim.

İskeleye vardığımızda, metal rampayı geçip yata doğru yürümemi işaret etti. Bunu yavaşça yaptım, adımlarım ağır ve gürültülüydü, alkol ve sıcak beni yormaya başlamıştı. Vızıltıyı daha önce fark etmemiştim, altı içki normalde bir akşamda içtiklerime kıyasla çok fazla değildi, ama bunu sıcağa eklediğinizde, görünüşe göre daha sert vuruyordu.

Kendimi daha da dengesiz hissederek kenara yaklaştığımda, iki adam ellerini uzatmış, gemiye tırmanmama yardım etmek için belirdi.

"Gemiye hoş geldin güzelim," dedi biri. İnce bıyıklarına ve kara gözlerine baktım ve küçük bir gülümseme sundum. Beni davet eden adam kolaylıkla güverteye atladı -onun için el tutmak yoktu- ve hemen bizi iskeleye bağlayan halatları teknenin yanlarına çözmeye başladılar.

İleriye doğru yürüdüm.

"İçkiler ve müzik üst katta *Sinyorita*. Tesisler aşağıda," diye seslendiğini duydum adamın ve başımı sallayarak omzumun üzerinden ona bir el salladım. "Rahatınıza bakın."

Güvertede yürürken güneş teknenin üzerinde daha sıcak görünüyordu, ışınları üzerime vuruyordu. Kıyıya dönüp baktım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Orada olmayacağını biliyordum ama bir şekilde... Bir şekilde gittiğimi hissetmiş olabileceğine dair umudum vardı. Odamızın penceresinden beni izliyordu ve beni garip bir tekneye binerken gördüğünde

yabancı insanlarla dolu bir teknede, biraz endişe gösterebilirdi. Onu sahilde koşarken, elini havaya kaldırıp bana seslenirken hayal ettim ama bu sadece bir seraptı. İyi türden bir serap bile değildi. Başından beri bunun sahte olduğunu biliyordum.

Benim için koşmazdı.

Gittiğimi fark etmezdi.

Döndüğümde gittiğimi bile anlamama ihtimali çok yüksekti.

En azından bu son kısım hakkında çok yanılmışım.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Tekne kıyı şeridi boyunca ilerliyor, müzik çalarken ve içkiler akmaya devam ederken rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Şampanyamın ikinci kadehindeydim -kendimi ölçüp biçiyordum, diye düşündüm- teknenin yolcuları bana yaklaştı.

"Bu koltuk dolu mu?" Yanımdaki, sırtımı küpeşteye dayayarak oturabileceğim ve biz yelken açarken okyanusu seyredebileceğim yastıklı bank koltuğu işaret etti.

Bir ona baktım, bir de ona. Gençti, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasındaydı, dağınık siyah saçları ve uzun, soluk bacakları vardı. Güneydoğu Asya'dan gelmiş gibi görünüyordu ve gülümsediğinde üst dudağının sadece bir kısmı yukarı kalkıyor, karanlık, nazik gözleriyle bana bakıyordu.

Başımı yavaşça salladım ve onun oturmasına izin verdim. Oturduğunda bir kolunu arkamızdaki metal korkuluğa dayadı ve suyun üzerinden dışarı baktı. "Böyle bir şey yok, değil mi?"

Derin bir nefes aldım, kocamın yokluğumu fark edip etmediğine takılmak yerine manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi davranmaya çalıştım. "Bu çok güzel."

Bana doğru baktı, gözleri benimkilerle öyle bir buluştu ki, eğer bir filmde olsaydık, "Hayır, *sen çok* güzelsin" diye fısıldayabilirdi. Ama bir filmde değildik ve ben onun iki katı yaşındaydım, o yüzden bunun yerine bana sırıttı ve başını salladı.

"Nerelisin sen?"

"Sen bunu duymamışsındır," dedim basitçe.

"Beni dene." Sırıtışı genişledi.

"Leiper's Fork, Tennessee."

Bir an bana öyle uzun uzun baktı ki, benim küçük kasabamı gerçekten de bildiğini söyleyeceğini sandım. Onun yerine sonunda sırıttı. "Nashville'e yakın mı?" Genelde soru bu olurdu, çünkü herkes Tennessee'yi sadece Nashville ya da Gatlinburg'dan tanırdı.

"S a y ı l ı r ," dedim dudaklarımdaki küçük gülümsemeyi gizleyemeyerek. "Sen mi?

Nerelisin sen?"

"İşte," dedi. "Şey, Florida. Napoli'de büyüdüm; mezun olduğumda Key West'e taşındım."

Liseyi mi yoksa üniversiteyi mi kastettiğini bilmiyordum.

"Dur tahmin edeyim, şimdi de cankurtaran mı oldun?" Düz, beyaz tişörtünü ve kırmızı mayosunu işaret ettim. Tek eksiği burnundaki beyaz çinko noktaydı.

"Yaklaştın," diye alay etti. "Ben açık deniz

dalgıcıyım." "Ne kadar yakın?"

"Şey"-bir bacağını kucağının altına çekti-"bir hayat kurtarmak yerine binlerce hayat kurtarıyorum. Ben olmasaydım, tadını çıkardığınız bu güzel okyanus petrolle dolu olurdu."

"Bunun tek sorumlusu sensin o zaman?" Şakayla karışık söyledim.

Bir an beni uzun uzun inceledi ve alaycılığımı anlamadığından endişelendim ama sonra gülümsemesi geri geldi. "Evet, hepsi benim suçum."

"O zaman sanırım teşekkür etmeliyiz." İçkimi ona doğru eğdim.

Dramatik bir şekilde iç çekerek kollarını tekrar korkuluklara doladı. "Hepsi bir günlük iş."

Güldüm, yüzüm onun ilgisinden yanıyordu. Ondan etkilendiğimden değil - ne de olsa evli bir kadındım - ama yıllardır bir erkekten, herhangi bir erkekten görmediğim alkol ve ilginin birleşimi beni sersemletmiş ve hafifletmişti. Bir şampanya kadehinin tepesindeki köpük gibi.

"Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

Bir an düşündüm. Dürüstçe, gururla cevap verebileceğim bir zaman vardı. Ama o günler çoktan geride kalmıştı. Cevap vermek yerine suya baktım ve ilk kez uzaktaki kıyı şeridini gözden kaybettiğimi fark ettim. Okyanusun ortasında yabancılarla çevrili olmanın verdiği ani huzursuzluğu bastırmaya çalıştım.

Kocamdan intikam almak için inatçı, geçici bir dürtü olarak başlayan şey gerçek bir şeye dönüşmüştü. İşte buradaydım, denizin ortasındaydım ve tanıdığım hiç kimse nerede olduğuma dair bir ipucuna sahip değildi. Telefonumu çıkardım, kocama mesaj atıp nerede olduğumu bildirmeyi planlıyordum ama elimde hiçbir şey yoktu.

Hizmet. İnledim. Birden kendimi gerçekten çok aptal hissettim. Yutkundum ve gözlerimden süzülen yaşları geri püskürtmeye çalıştım.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. Ona doğru baktım, orada olduğunu neredeyse unutmuştum, hâlâ ne iş yaptığıma dair bir cevap bekliyordum.

"Üzgünüm, bunun aptalca bir fikir olduğunu fark ettim." Telefonumu tekrar cebime soktum. Yüzümde hissettiğim sıcaklık artık güneşten değil, içimde kabaran utanç ve endişeden kaynaklanıyordu.

"Neydi o?" diye sordu, rüzgâr hızlanınca bana doğru eğilerek.

Başımı ellerimin arasına aldım, süslü bir gemide, bu kaygısız ve fazlasıyla yakışıklı adamın önünde aniden sinir krizi geçirdiğim için utanç içindeydim. "Şu anda burada olmamalıydım."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi kıkırdadı. "Üzgünüm tatlım. Buna karar vermek için biraz geç oldu."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu aptalca bir karardı. Bu gemideki kimseyi tanımıyorum bile ve ben..." Söylenmeye devam etmenin bir anlamı yoktu. O haklıydı. Buradaydım ve tekne yolculuğu bitene kadar burada kalacaktım.

Elindeki bira şişesini bana doğru eğdi. "Lanet olsun, ben de burada kimseyi tanımıyorum. Eğlencenin yarısı da bu, değil mi? Tam bir özgürlük." Göz kırptı. "Biraz yaşa."

Kaşlarımı çattım ama başka bir şey söylemedim. Tartışmaya değmezdi. Ayrıca, o haklıydı. Haklı olmasa bile, ikimizin de bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Karaya dönene kadar beklemek zorundaydım, ki güneş ufka yaklaşmaya başladığına göre bunun yakında olacağına inanmak zorundaydım.

Tartışmayacağımı anlayınca, "Geri dönmek için neden bu kadar acele ediyorsun ki?" dedi.

"Hayatım, belki?" Kaşlarımı çattım, sözlerimde bir ısırık vardı.

"Bunun neresi senin hayatın değil?" diye sordu bir elini saçlarında gezdirirken. "Yaşıyorsun, değil mi?"

"Unut gitsin." Kollarımı dizlerime dolayarak bacaklarımı koltuğun üzerine çektim. Bunu açıklayamıyorum. Bir şeylerin ters gideceğine dair içimi kemiren his neden içimi böylesine bir intikam duygusuyla doldurmuştu bilmiyorum ama uçsuz bucaksız okyanusu, kıyı ile aramızdaki uçurumun giderek büyümesini izlerken içimdeki ses korkunç bir hata yaptığımı haykırıyordu.

Sonunda adam pes etti ve omuz silkerek yanımdan uzaklaştı. Güvertede teknemizdeki diğer tek kıza doğru ilerledi.

Daha genç ve dışa dönüktü, kısa, siyah bukleleri esintide dalgalanıyordu ve benim tamamen unuttuğum müzik eşliğinde dans ediyordu. İkisi de gülmekten durmak zorunda kalana kadar onun arkasında dans etmeye başladı.

Onlara gıpta ile bakmaktan kendimi alamadım. Ben de bir zamanlar kaygısızdım.

O kıza ne olmuştu?

Hayat.

Cevap buydu. Bir hayat, bir ipotek, bir koca ve sorumluluklar. Bu, uzun zamandır kendimi özgür ve pervasız hissettiğim ilk şeydi. Endişeye karşı mücadele ettim, kendime huzur getirmeye çalıştım.

Oturduğum yerden kalkıp güverteden bara doğru ilerlemeye başladım ve bunu yaparken tekne büyük bir dalgayla sarsıldı. Herkes kendini toplarken ben de duvara tutundum. Bir şişe bira yere çarptı ve zeminde yuvarlanarak buğday sarısı içeceği etrafa saçtı.

Tam o sırada motor durdu.

Kalbim hızlandı, boğazım aniden kurudu ve önce barmene, sonra da diğerlerine baktım. Herkes benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu.

"Ne oldu böyle?" diye seslendi adamlardan biri. Güvertedeki bir düzine kadar insan -sıradan kıyafetlerine rağmen fark ettim ki mürettebat- güvertenin altında kayboldu.

Kalan yüzlerin her birine sessizce baktım, nefesim kulaklarımda çınlarken ürperti kollarımı sardı. Sonunda, beni davet eden adamla aynı üniformayı giyen iki adamın ardından mürettebatın birkaç üyesi yeniden ortaya çıktığında bakışlarım tekrar barmene kaydı. Sert ifadeleri resmi görünüyordu.

"Sorun yok," dedi içlerinden biri, ellerini güven verici bir hareketle uzatarak. "Kimse panik yapmasın. Motorla ilgili bir sorun yaşıyoruz. Tamir edebiliriz ama bunu yapmak için en yakın limana gitmemiz gerekiyor."

Üzerime bir rahatlama çöktü, ama devam ettiğinde bir anda söndü, "Birkaç mil ileride bir liman var. Bize katlanmanızı rica edeceğiz. Limana vardığımızda, biz tamir edene kadar gemiden inmeniz gerekecek."

"Yani bizi eve götürmüyor musun?" diye sordu kısa saçlı genç Siyah kadın, sesi titreyerek.

"Ne yazık ki, güvenli bir şekilde geri dönmek için çok uzaktayız. En yakın limana ulaşmamız gerekiyor."

"Hangi liman?" diye sordu benimle daha önce konuşan adam, belli ki bölgeyi iyi biliyordu.

"Bu..." Adam arkasından mürettebatın diğer sessiz üyelerine baktı. "Halka açık bir yer değil. Ama bu bizim tek seçeneğimiz. Oraya vardığımızda mürettebatımız sizi güvenli bir şekilde kıyıya ulaştıracak, biz de gemiyi tamir etmeye ve herkesi gemiye geri götürmeye çalışacağız. Orada bir plaj olacak, dışarı çıkıp oynayabileceğiniz bir yer. Yani, bunu ekstra bir eğlence olarak düşünün." Göz kırptı ama onda da benimkine benzer bir endişe vardı. Gemide bize söylediklerinden daha fazla sorun olduğunu söyleyebilirdim. Tamir edebilecekler miydi? Yapamazlarsa ne olacaktı?

"Ne kadar sürer?" diye sordu diğer yolculardan biri, temiz tıraşlı, gözlüklü, zayıf bir adam.

"Birkaç saatten fazla sürmez," dedi. "Belki daha da az. Hasar tespiti yapana kadar emin olamayız. Daha da kötüsü, oraya vardığımızda hepinizi alması için başka bir tekne çağıracağız. Çok geçmeden sizi evinize ulaştıracağız, endişelenmeyin. Şimdilik herkesin korkuluklardan uzak durmasını, alt güverteye inmesini ve oturmasını rica ediyoruz. Her şeyden önce sizi güvende tutmak istiyoruz."

Yavaşça başını salladı, ona doğru ilerlememizi bekledi ve biz ilerlerken gözlerindeki rahatlamayı gördüm. Endişelenmişti. Hepsi endişeliydi. Mürettebatın her bir üyesinin yüzünde aynı hastalıklı ifade vardı.

Bizi alt güverteye götürdüklerinde ve her birimiz kenardaki dolgulu banklara oturduğumuzda, derin nefesler alarak arkamdaki plastik duvara sırtımı dayadım. Gerçekten hepimiz bu kadar mıydık? Daha önce çok fazla insan varmış gibi görünüyordu ama şimdi yolcuların çoğunun mürettebat, yemek servisi yapanlar ve garsonlar olduğunu fark ettim. Meğer teknede gerçekten misafir olan sadece beş kişiymişiz. Ben ve kısa kıvırcık saçlı siyah kadın, benimle daha önce konuşan ukala Güneydoğu Asyalı adam, elinde sıkıca bir kitap tutan sıska, gözlüklü adam ve yolculuğun büyük bölümünde barmenle şakalaşan, içkileri benden bile daha hızlı yudumlayan, iri pazulu, vahşi ve kıvırcık sarı saçlı başka bir genç adam. O sırada adam bana bakıyordu, belli ki onu incelediğimin farkındaydı ve ben de hızla gözlerimi kaçırdım.

Cebimden telefonumu çıkardım ve saate baktım. Dört saatten fazla bir süredir teknedeydik, ancak aynı anda hem çok daha uzun hem de çok daha kısa hissettiriyordu.

Üst köşeye baktım, kontrol ettim ve hala hizmet almadığımı onayladım. Gittiğimi fark etmiş miydi? Umurunda mıydı ki?

Telefonu mayomun kılıfının cebine geri soktum ve motor tekrar çalıştığında gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda mürettebat ortadan kaybolmuştu ve biz yalnız kalmıştık.

Motorun durmasıyla kesilen müziği tekrar açmamışlardı, bu yüzden acı verici bir sessizlik içinde oturup dalgaların üzerinden dikkatle geçerken onları izledik. Bir zamanlar güzel ve huzurlu görünen şey şimdi uğursuz bir ton taşıyordu.

Yarım saat sonra uzakta bir kara parçasının ana hatlarını gördüm ve hiç düşünmeden durdum. Bir elimi gözlerime götürdüm ve karanın hemen arkasındaki parlak güneşten korumaya çalışarak ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Ayak sesleri duydum ve kadın bana yaklaşırken yanıma baktım. Gönülsüzce gülümsedi ve başını limana doğru salladı. "Bu kadar mı?"

"Sanırım öyle," dedim. Yakından bakınca düşündüğümden daha da genç olduğunu fark ettim. Eğer yirmi bir yaşındaysa, bu benim için bir şok olurdu. O tekneye nasıl gelmişti? Hangi adamla seyahat ediyordu?

Daha uzun sürmüş olsa da, kıyı şeridini ve bir limanın olmadığını nihayet seçebildiğimde sadece dakikalar geçmiş gibi görünüyordu. Uçsuz bucaksız vahşi doğası ve el değmemiş dağlarıyla yemyeşil olan adada geniş bir kumsal vardı ama hiçbir yerde medeniyete dair bir iz yoktu.

"Bu bir limana benzemiyor, değil mi?" dedi gözlüklü ince adam yanıma doğru ilerlerken. Hepimizin düşündüğünü bildiğim şeyi dile getirirken gözlerini kısmış, suya bakıyordu.

"Hayır," dedim basitçe. "Gerçekten öyle değil."

"Burada neler oluyor?" diye sordu daha önce benimle konuşan ukala adam yüksek sesle. Arkamızı döndüğümüzde onun güvertede yürürken mürettebattan biriyle yüzleştiğini gördük.

Adam konuşmadan ona baktı ve böylece yolcu olan kişi daha da sinirlenerek devam etti. "Bizi nereye götürüyorsunuz? Neler oluyor?" Biz yaklaştıkça adaya doğru eliyle işaret etti.

"Toprak," dedi adam, güçlü bir aksanla, parmağını toprağa doğru sallarken. "Biz toprak yaparız."

"Ama bu lanet olası kara nerede? Bir limana gideceğimizi söylediler! Burada liman yok. Neredeyiz biz?"

"Ben..." adamın yüzü kendisine ne sorulduğunu anlamaya çalışırken buruştu. "Ben... özür dilerim. Biraz İngilizcem var." Kibarca gülümsedi ama başını salladı. Bir elini sanki bir tekneymiş gibi havada süzülmek için kullandı ve diğer elinin yanına dikkatlice yanaştı. "Dikkatli ol."

"Bunu nasıl bilebiliriz? Kaptanla konuşmamız gerekiyor. Ben bunun için kaydolmadım," diye talepte bulundu, giderek daha da tedirginleşiyordu.

Mürettebat dehşete düşmüş gibi görünürken gülümsemeye zorlandı ve bir adım geri çekildi. "Ben... üzgünüm... Kaptan çok meşgul."

"Cehennem gibi!" diye bağırdı adam, titreyen mürettebata doğru agresif bir adım atarak.

Hiç düşünmeden ileri atıldım ve her ne olacaksa durdurmak için yolcunun kolunu tuttum.

"Sakin ol, olur mu?" Sert bir şekilde sordum. "Belli ki ne dediğini anlamıyor."

O anın etkisinden sıyrılıp bana baktı, kolunu tuttuğum yerden çekmeden önce yüz ifadesine ağır bir şaşkınlık çökmüştü.

"Küçük Bayan Dehşet aniden cesaretlendi, değil mi?" diye hırladı, önceki konuşmamızdaki sıcaklık gitmişti.

"Bırakın işinin başına dönsün."

Başka bir şey söylemeden homurdandı ve uzaklaştı. Tayfa da aynı hızla yanımızdan uzaklaştı ve ben de grubun geri kalanına döndüm. Bizi dikkatle izliyorlardı ve gözlerindeki şaşkınlık ve endişeyi fark etmeden edemedim.

Birkaç dakika sonra motor tekrar kapatılmıştı ve kıyıya yaklaşmak için gelgitin üzerinde yüzüyorduk. Küpeşteye doğru yürüdüm ve hafifçe üzerinden eğildim. Neredeyse tamamen durduğumuzda, mürettebatın birkaç üyesinin kendilerini küpeştenin üzerinden fırlatmalarını, teknenin yanlarından halatları çekmeye başlarken göğüs derinliğindeki suya sıçramalarını izledim.

Bizi neye bağlamayı planlıyorlardı? Burada hiçbir şey yoktu...

"Dikkatinizi buraya vermenizi istiyorum," dedi bir ses

Arkamızdan bir ses geldi ve arkamızı döndük. Bize daha önce sorunlardan bahseden mürettebat üyesi arkamızda duruyordu ve çok ciddi görünüyordu. "Onlar bizi emniyete alırken, ben de siz beş misafiri sandala bindireceğim ki sizi güvenli bir yere götürüp her şeyi alabilelim.

mümkün olduğunca çabuk onarılmalı." Teknenin karşı tarafını işaret etti, orada kenardan sarkan bir merdiven gördüm.

Teker teker gemiden indik, beşimiz ve zaten gemide olan adam için ancak yeterli yeri olan küçük, şişme botlara tırmandık.

Aşağı inmek için üçüncü adımı atıyordum, tekne ayaklarımın altında sallanıyor ve beni aynı anda hem deniz tutmuş hem de gergin hissetmeme neden oluyordu. Elimi cebime atıp telefonumun ve Kindle'ımın hâlâ orada olup olmadığını kontrol ettim.

Tayfa arkada oturuyordu, bir eli dümendeydi ve bize ağırlığımızı nasıl eşit dağıtacağımız konusunda talimat verdi, ilk adamı sol tarafa yönlendirdi, çünkü o sağdaydı ve bir sonraki sağda, sonra ben solda, sabahımı konuştuğum adamın yanında.

Genç kadının binmesini beklerken ayaklarımızı şişme kenarların altına sokarak kenarlara oturduk. O bindiğinde, yanıma oturduğunda, gitmeye hazırdık ve küçük motorun çalıştığını duydum.

Bir anda yola çıktık ve her virajda, dönüşte veya dalgada denize düşeceğimden endişe etmeme rağmen, koşullar olmasaydı bu yolculuk aslında biraz eğlenceliydi.

Bizi sessizce teknenin etrafında döndürdü, bakışları ilerideki karaya odaklanmıştı ve birkaç dakika içinde kıyıya ulaşmıştık. Motoru durdurdu ve ayağa kalkarak yan taraftan ıslak kumun üzerine atladı. Adamlar ayağa kalkmadan önce elini uzatarak genç kadınla benim tekneden inmemize yardım etti. Zayıf olan elini tuttu, dikkatlice sallanarak tekneden çıktı ama anlaşılan çok uzun sürmüştü, çünkü diğer iki adam onun etrafından atlayarak teknenin kaymasına ve onun düşmesine neden oldu. Vücudu ileri doğru fırladı ve sürücü onu yakalamaya çalışsa da yüzü teknenin yan tarafına çarptı.

"Ah!" diye bağırdım, ayağa kalkmasını sağlamaya çalışırken ona uzandım. Üst dudağı zaten kanlıydı, ama o dudağını sildi.

"Benim hatam, kardeşim," dedi sarışın olan kıkırdayarak.

"Ben iyiyim," dedi, yanakları utançtan pembeleşmişti. Yavaşça denize adımını attı ve ben adamlara ters ters baktım, ikisinin de gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Onlardan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum.

Hepimiz güvenli bir şekilde karaya çıktığımızda, adam tekrar tekneye tırmandı. "Gidiyor musunuz?" diye sordum.

"Yardım etmeliyim..." dedi usulca. "Ben... yakında döneceğim. Rahatla." Eliyle sahili işaret etti. "İyi eğlenceler." Bununla birlikte motor çalıştı ve

geri çekiliyordu. Yata doğru uzaklaşmasını izledik ve ben gruba geri döndüm.

"İyi olduğuna emin misin?" Gözlüklü adama sordum.

Başını salladı ve bir parmağını tekrar şişmiş dudağının üzerinde gezdirdi. "Ben iyiyim, teşekkürler. Sadece bir şişlik. Kolay kanar."

Başımı salladım. "Peki"- bakışlarım grubun geri kalanına kaydı- "ne yapmalıyız?"

"Bilmiyorum," dedi sarışın adam. "Ama işemem lazım." Bizden uzaklaştı, kumsal boyunca ağaçlara doğru aceleyle yürüdü. İçimizde en çok korkmuş görünen kıza baktım.

"Nasılsın? İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi ama ses tonunda hiç güven yoktu.

"Siz üçünüz oturup ağlarken, ben keşfedilmemiş sularda yüzmenin avantajını kullanacağım," dedi ukala adam, bizden uzaklaşıp kumsalın daha da aşağısına dalarak. Beyaz tişörtünü yırtıp attı, sadece kırmızı cankurtaran şortunu bıraktı ve suya doğru koşarken bağırıp çağırdı. Yeterince açıldıktan sonra suyun altına daldı, yüksek sesle ve gururlu bir *çığlık* atarak yeniden yüzeye çıktı.

"Bu eğlenceli olacak, değil mi?" Gözlüklü adam güldü, kanamayı durdurmak için hâlâ dudağını tutuyordu.

"Görünüşe göre öyle..." Bakışlarım, neredeyse tek kelime etmeyen, gözleri hâlâ şaşkınlık ve endişeyle kocaman olan kıza kaydı. "İyi olduğuna emin misin?"

Kız aniden göğsüne dokunarak, "Kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi. "Başım dönüyor. Biraz uzanabilir miyim?"

"Elbette," dedim. "Hadi kuru kuma geçelim." Bir kolumu beline doladım ve adam da aynı şeyi yaparak diğer tarafına geçti. Birlikte onu kumsalda biraz daha ileriye götürdük ve yere yatırdık. "Al bakalım." Bir elimle alnına bastırdım. "Titriyorsun... Miden mi bulanıyor? Zayıf mısın? Herhangi bir sağlık sorunun var mı?"

"Hayır," dedi gözlerini yavaşça kırpıştırarak. "Birdenbire vurdu beni... Adrenalin sanırım. Başım dönüyor."

Adam konuştu. "Bugün bir şey yedin mi? Sıcaktan bitkin düşmüş olabilirsin. Ya da kan şekeriniz düşüyor olabilir."

"Sadece teknedeki atıştırmalıklar. Peynir ve biraz meyve. Dürüst olmak gerekirse iyi olacağım, muhtemelen sadece sıcaktan." Doğrulmaya çalıştı ama başını salladı, neredeyse tekrar kumun üzerine düşecekti.

"Tamam, fazla abartmaya çalışma. Sadece dinlen. Gidip sana biraz su getirecek birini bulabilir miyim diye bakacağım. Susuz kalmış olabilirsin."

"Gidebilirim," dedi adam, eliyle saçlarını kadının yüzünden çekerken. "Eğer onunla kalmak istiyorsan."

"Tamam, elbette, bu harika olur," dedim. "Sadece biraz suya ihtiyacımız olduğunu söyle.

Belki biraz da kraker, eğer varsa."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kız, kendi gözlerinde utanç dolu yaşlarla gözlerime bakarak. "Kendimi çok aptal hissediyorum. Bunun nereden geldiğini bilmiyorum."

"Kendini aptal gibi hissetmene gerek yok. Bu sıcakta hepimiz burada içiyoruz. Bunun olması kaçınılmaz. Sandalda olmak da seni deniz hastası yapmış olabilir. Burada çok şey var." Adam ayağa kalkarken kolunu nazikçe okşadım.

Birden bağırdı. "Hey!"

Başımı kaldırıp ona baktım, sonra bakışlarını takip ettim.

"Ne oldu-" Midem bulandı.

Adamlar artık suyun içinde değildi.

Tekne kıyıdan uzaklaşıyordu.

Hayır.

Onun yanında ayağa kalktım. *"Hey, bekle!"* Kollarımı havada sallayarak seslendim. Neler oluyordu? Tamir etmek için tekneyi daha uzağa mı götürmeleri gerekiyordu? Bunu bize neden söylememişlerdi?

Ne olduğunu fark eden diğer iki adam da çığlık atarak ve ellerini sallayarak bize doğru koştu. Hâlâ sırılsıklam olan ukala adam ellerini havaya kaldırarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. Sarışın olan ellerini ağzının etrafında kavuşturmuş, arkalarından bağırıyordu.

"Bizi unutma!" "Ne

yapıyorsunuz?" "Hala

buradayız!" "Hey!

Bekle!"

Bağırdık, el salladık ve kumda aceleyle ilerledik, çığlıklarımız giderek daha panik bir hal aldı. Birinin güverteye çıkıp her şeyin yolunda olduğunu, sadece sorunu çözmek için gemideki herkese ihtiyaç duyduklarını açıklamasını bekledim ama olmadı.

Bunun yerine, kumun beyazdan ten rengine, kurudan ıslağa dönüştüğü yere yaklaştığımızda, tüylerimi diken diken eden bir ses duydum.

Teknenin motoru çalıştı.

"Hayır, lütfen!" Dizlerimin zayıfladığını hissederek bağırdım.

İlk aklıma gelen kocam oldu. Sonra
ailem.
Ne düşünürler ki?
Ne olduğunu bilecekler miydi? Bizi
bulabilecekler miydi?

Tekne uzaklaştı, güvertelerde bizi terk ettiklerini görecek hiçbir beden hareket etmiyordu. Ama bilmeleri gerekiyordu, değil mi? Nasıl unutmuş olabilirler ki?

Ama eğer yapmamışlarsa, bunu gerçekten bilerek yapıyor olabilirler mi?

Teknenin ufukta süzülüşünü, hızlandıkça küçülüşünü izlerken bakışlarım teknede konuştuğum adama kaydı. Suya atlamış ve teknenin peşinden yüzmeye çalışıyordu, çığlıklar atarken görünen tek şey kafasıydı. Geri kalanımız kıyıda durmuş, en kötü kabusumuzun ortaya çıkışını izliyorduk.

En azından biz bunun en kötü kabusumuz olduğunu düşünüyorduk.

Adada mahsur kaldığımızı bilerek teknenin uzaklaşmasını izlemek sadece bir başlangıçtı.

Ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

ÖNCE

Lanai'nin berrak tavanına baktım, bulutların tepemden geçip parlak güneşe yol vermesini ve birkaç dakika sonra onu tekrar örtmesini izledim. Gözümün önüne geldiğinde gözlerimi sıkıca kapattım, sonra sıcaklığın tenimi terk ettiğini hissederek tekrar açtım. Ellerim iki yanıma uzanmış, su yüzeyinin altına doğru sürükleniyor ve havuz suyu her bir parmağımı örümcek ağı gibi yavaşça içine alıyordu. Bağımlılık yapıcı hissi beni büyülemişti, ancak hareketlerimi yavaşlattığımda daha iyi hale geliyordu. Sonra onları tekrar kaldırdım, pençe gibi tuttum ve salyangoz hızıyla suya geri daldırıyor.

Biri evin penceresinden dışarı baksa öldüğümü düşünebilirdi. Saatlerdir yüzüyordum, el ve ayak parmaklarım budanmıştı ve gerçekten hayatta olduğuma dair tek işaret parmaklarımı suyun içinde ve dışında hareket ettirmeye devam etmemdi. Hiç ayrılmak istemedim.

Birdenbire, sanki sadece düşünceyle oraya çağrılmış gibi, bir ses duydum. Kulaklarım suyun altında olduğu için boğuktu ama ne duyduğumu biliyordum.

"Hanımefendi," diye tekrar geldi.

Gözlerim aşağıya doğru kaydı, beyaz, uyluk uzunluğunda bir elbise giymiş, ellerini önünde kavuşturmuş bir kadının şeklini seçtim. Koyu renk saçları omuzlarının etrafında toplanmıştı.

Ayaklarım beton havuzun dibine değene kadar aşağıya doğru sürüklenmelerine izin verdim. İndiklerinde durup ona baktım. Kulaklarımdaki suyu silkeledim. "Evet?"

"Hanımefendi, misafirleriniz geldi."

Izgara alanının yanındaki duvarda asılı olan saate baktım ve birkaç saatten fazla olduğunu, beş saate yaklaştığını görünce şaşırdım,

havuza girdiğimden beri. Sırılsıklam olmuş avucumu yüzümde gezdirdim ve boğazımı temizledim.

"Teşekkür ederim, Belinda. Ben üzerime daha uygun bir şeyler giyerken onları güneşlenme odasına götürüp içecek ikram edebilir misin?"

Sadece bir an tereddüt etti, sonra hemen harekete geçti ve eve geri döndü. Havuzdan çıktım, gür, sarı saçlarımı omzumda kuruladım ve güneşten sıcacık olmuş katlanmış havluyu kaldırıp kolaylıkla belime sardım.

Sonra sandaletlerimi giydim ve lanai boyunca yürüdüm, eve yan girişten girdim, böylece hala mayolu ve tamamen ıslakken misafirlerimle yüzleşmek zorunda kalmadım.

İçeri girdikten sonra merdivenleri sessizce çıktım. İkinci kattan geçip ana yatak odasına girerken, Belinda'nın güneş odasında onlara limonata ve karamelize soğan ve beyaz peynir kanepeleri ikram ettiğini duyabiliyordum. Yüzümü temizledim ve cildimi hızlıca losyonladım, biraz rimel sürdüm ve allık sürdüm. Yazın sevdiğim tek yanı, güneşin cildimi her zaman kusursuz tutmayı başarmasıydı, bu da bir müşteriyle buluşmadan önce genellikle sürdüğüm fondöten ve pudrayı atlayabileceğim anlamına geliyordu.

İşim bittiğinde fön makinesini saçlarımın üzerinde gezdirdim, olabildiğince çabuk kuruttum ve yüzümden uzakta tutturdum. Parlak kırmızı bir ruj sürdüm, düz beyaz bir kazak ve bir çift Tory Burch sandalet giydim, bileğime parfüm sıktım ve sade, zarif bir elmas kolyeyle takımımı tamamladım.

Sonra, sanki tüm süreci aceleyle atlatmamışım gibi, yatak odamdan çıktım ve sanki dünya kadar zamanım varmış gibi büyük merdivenlerden aşağı indim. Fuayeyi geçip yavaşça güneşlenme odasına girdim, yüzüme parlak bir gülümseme yerleşmişti bile.

Odaya girdiğimde Belinda limonata sürahisini yere bıraktı, ancak konuklardan birinin içkisini dolduruyordu ve henüz bitirmemişti. Boğazını temizledi ve bana doğru işaret etti.

"Bayan Sheridan," dedi, konuklar da ayağa kalkarken adım tam bir cümle olmuştu. "Bunlar Lester ve Tom Allen."

Alçakgönüllülükle gülümsedim ve en büyüklerinden başlayarak ikisinin de elini sıktım. "Lütfen oturun," dedim ve onlar oturduktan sonra ben de aynı şeyi yaptım, giderken pantolonumu düzeltmek için ellerimi bacaklarımın altına soktum.

İşim bittiğinde onları kucağımda dinlendirdim.

"Evimde benimle buluştuğunuz için ikinize de teşekkür ederim. Bugün ofise gelemediğim için üzgünüm, ayrıca geç kaldığım için de üzgünüm. Bir konferans görüşmem vardı. Umarım bu durum hakkımda kötü bir izlenim bırakmamıştır."

"Hayır, hanımefendi," dedi Lester, yaşça büyük olan ve hafiften daha fazla bir Güneyli çekimi fark ettim. "Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz, özellikle de görüşeceğinizden emin olmadığımız için. Sekreterinizin fiyatlarınızın karşılayabileceğimizden çok daha yüksek olduğunu söylediğini biliyoruz ama bu Tom'un düğünü."

"Nişanlım New Yorklu," diye araya girdi Tom, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve işinizi çok seviyor."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Asistanımın size söylediği gibi, düğün fiyatlarım otuz beş binden başlıyor ve oradan yükseliyor. Unutmayın ki catering hizmetinden çiçek aranjmanlarına kadar her şeyi sektörde başka hiç kimsenin sağlayamayacağı bir indirimle sağlayabileceğim. Ayrıca benim etkinliklerim sadece etkinlik değil. Onlar hayatınızın parçaları. Yeniden yapamayacağınız parçalar. Hayatınızın geri kalanında fotoğraflarını ve anılarını taşıyacağınız parçalar." Küstahça gülümsedim. "Buna bir fiyat etiketi koyamazsın, değil mi?"

Yaşlı adam oğluna baktı ve ben de onun adem elmasının sallanışını izledim. "Ama asistanımın da size söylediği gibi," diye devam ettim, "birkaç şey yapmayı severim

yıl boyunca ağır indirimli etkinlikler düzenliyorum, sadece geri vermenin bir yolu olarak. Bunları kayıt dışı yapmam gerekiyor, bu da benimle ofiste değil de burada buluşmanızı istememin bir başka nedeni. İnsanlar bunu öğrenirse... Nasıl olduğunu bilirsiniz, birine iyilik yaparsınız ve yirmi kişi daha iyilik yapmak için ortaya çıkar. Siz Napoli'den misiniz Tom?"

"Savannah'dan geliyoruz," dedi. "Buraya gelmek için bir gece araba kullandık."

Tekrar gülümsedim, öne doğru uzanıp elini okşadım. "Geldiğine çok sevindim. Şimdi söyle bana, etkinlik Savannah'da mı olacak - bu arada güzel bir şehir. Yoksa seyahat etmeyi mi tercih edersiniz? Davetli listesi nasıl olacak? Bana tam olarak ne aradığınızı söyleyin. Hayalinizdeki düğünü tarif edin."

Öne doğru eğildim, sehpanın üzerindeki dijital tablete uzandım ve onlar konuşurken not almaya başlamak için folyoyu açtım.

"Alyssa oldukça küçük bir aile istiyor. Sadece birkaç yakın arkadaşı ve ailesi, kız öğrenci yurdundaki kız kardeşleri ve iş arkadaşları. Ve benim birkaç arkadaşım. Muhtemelen Savannah'da ya da şehir dışında yakın bir yerde yaparız çünkü akrabalarımızdan bazıları yaşlı ve iyi seyahat

edemiyorlar. Çoğu konuda seçici değiliz. Mercan ve altın renkleri istiyor, içeride ya da dışarıda olması umurumuzda değil.

Dışarıda ve henüz bir tarih belirlemedik, o yüzden bu konuda da esneğiz. Yemek konusuna gelince, paradan tasarruf etmek için bir potluck ve BYOB yapabileceğimizi düşündüm. Çok süslü bir şey istemiyoruz, anlıyor musun? Ama... Pinterest'te bir panosu var ve bana sürekli sizin çalışmalarınızı ne kadar çok sevdiğinden bahsediyor. Düşündüm ki, belki de bu benim ona düğün hediyem olabilir. Eğer ona düğünümüzü senin planladığını söyleseydim" - ona sevgiyle gülümseyen babasına baktı- "mutluluktan havalara uçardı."

"Bu yüzden mi bugün Alyssa'yı getirmedin? Bu onun için bir sürpriz mi olacak?"

Yavaşça başını salladı. "İşler yolunda gitmeyecekse onu umutlandırmak istemedim. Gerçek şu ki, onu buraya getirseydim ve bunu yapmaya gücümüz yetmeseydi, yıkılırdı. Zor bir ihtimal olduğunu biliyorum. Bunu ona yapamazdım..."

Onu dikkatle izledim, masum mavi gözleri bana bakıyor, bana yalvarıyordu. Söylediklerinin sonuncusunu da yazdıktan sonra dosyayı kapattım ve öne doğru eğildim. "Çok mutlu olacak."

Yüz ifadesi aydınlandı. "Yani yapacak mısın?"

"Bedavaya yapamam ama yirmi bin kulağa nasıl geliyor? Savannah'da etkinlik alanı olan bir arkadaşım var. Bir iyilik isteyip orayı bedavaya g e t i r e b i l i r i m . Eğer davetli listesini yüz kişinin altına indirebilirseniz, iki yemek seçeneği ve nakit barı üç binin altında bir fiyata temin edebilirim. Aralık ayı için plan yapabiliriz, böylece bütçeyi aşan bir şey olması durumunda tasarruf etmek için altı ayınız olur, ancak böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Çiçekler basit bir şey olabilir. Sanırım buketler için sadece birkaç yüz dolara yapabiliriz, tabii mekanın onlarla süslenmesini istemezse, ama o zaman bile, sanırım birkaç iyilik bulabilirsem, ki yapabileceğime eminim, bin civarına bakacağız. Zor olacak ama eğer yirmi bin doları bulabilirseniz, eminim ikinizin de hayatınız boyunca hatırlayacağı bir etkinlik düzenleyebilirim." Duraksadım, aklımda kalmasına izin verdim, sonra ekledim, "Alyssa hayallerindeki düğüne kavuşacak, Tom. Bunu ona sen vereceksin. Karı koca olarak ilk hediyeniz."

Yüzü kızardı ve babasına baktı. Bir an için hayır diyeceklerinden endişelendim. Sonra, son anda, Lester oğlunun omzunu sıvazladı, dudakları gergin bir çizgi halindeydi ve bana baktı. "Yapacağız."

"Oh, mükemmel. Sizin için bu etkinliği planladığım için çok heyecanlıyım."

Tom'un gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim baba. İkinize de teşekkür ederim." Bana doğru başını salladı.

Onları izlerken gülümsememem gerçekti, birbirlerini gerçekten takdir ettikleri ve sevdikleri bir andı. Adam gülerek, "Cabo'daki balayınızı iptal etmek zorunda kalacağım," dedi ve Tom da babasını duygusal bir şekilde kucaklayarak ona katıldı.

İşlerini bitirdiklerinde, ikisi de duygusal patlamadan dolayı biraz mahcup görünüyordu, Lester boğazını temizledi. "Peki, size ne zaman ödeme yapacağız?"

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Peki, şimdi, ideal olarak. Etkinliğinizi resmi olarak kayıtlarıma alabilmemin tek yolu bu. Anladığınızdan eminim, yılda bunun gibi yüzlerce talep alıyorum ve gerçekten hak ettiğini düşündüğüm sadece üç ya da dört tanesini yapabiliyorum... Ama ödeme yapana kadar yerinizi tutamam ve herhangi bir iyilik istemeye başlayamam."

Adam tereddütle de olsa başını salladı. "Çek mi yoksa kart mı tercih edersiniz?" "Hiçbiri," dedim kesin bir ifadeyle. "Nakit olması gerekecek. Ben size bir

Elbette makbuz, ancak artık çek kabul etmiyorum ve ofiste olmadığım için kart kabul edemiyorum. Bahsettiğim gibi, bu etkinlik zaten kayıtlarımdan çıkacak, çünkü gerçekte anlaşmadan para kaybedeceğim. Korkarım online ödeme sistemleri, PayPal ve benzerleriyle de işim olmaz. Ben eski kafalıyım."

Adamlar endişeli bir bakış attılar ve ben de hemen ekledim, "Elbette, eğer istemezseniz... Benim için sorun değil. Vaktimi boşa harcadığınızı düşünmeyin. Ama bu öğleden sonra başka bir randevum var. Yine de Alyssa için bir imza ister misiniz?"

"Hayır, hayır," dedi Lester çabucak. "Sadece bankama uğramam gerekecek. Üzerimde o kadar nakit yok."

Tom, Lester'la konuşurken, "Ben de biraz çıkarabilirim," dedi.

"Sorun olur mu? Eğer bunu yapmak için ayrılırsak, geri döndüğümüzde hala burada olacak mısın?"

Bileğimdeki Apple Watch'a dokundum ve iç çektim. "Önümüzdeki bir saat boyunca burada olabilirim ama ondan sonra bir randevum var. Ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"İhtiyacımız olan tüm zaman bu kadar," dedi ve aniden ayağa kalktı. "Bankamızın burada, kasabada bir şubesi var. Bir koşu oraya gidelim, hemen döneriz."

"Tekrar teşekkür ederim, Bayan Sheridan." Tom elimi sıktı, panik dolu gözlerinde gerçek bir takdir vardı. Muhtemelen ikisinin de banka hesaplarında olandan daha fazla paraydı. Muhtemelen şimdiye kadar herhangi bir şeye harcadıkları paradan daha fazla, ama nişanlısı için bunu

yapmaya hazırdı. Nişanlısının

babasının daha fazla borca girmesi. Bir anlık mutluluk için kendi geleceğini ipotek ettirmek. Bu işi bu yüzden yaptım. Bu yüzden yaptığım işte kariyer yaptım.

Ön kapı kapandıktan ve kamyonun gürültülü motorunun garaj yolundan çekildiğini duyduktan sonra ayağa kalktım ve mutfağa doğru yürüdüm.

Belinda oradaydı, hazırladığı ordövrlerden kalan son tabakları temizliyordu. Geldiğimi duyunca suyu kapattı ve omzunun üzerinden baktı. "Yapmaya karar verdiler mi?"

"Sanırım öyle," dedim. "Bir kez gittiklerinde asla bilemiyorum. Bazen geri geliyorlar, bazen gelmiyorlar."

"Onlardan ne kadar ücret alıyorsunuz?" diye sordu.

"Yirmi bin," dedim. "Beş bin sen ve kız kardeşin arasında paylaştırılacak." Düşünceli bir şekilde başını salladı. "O kadar paraları varmış gibi görünmüyordu."

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. "Öyle olduklarından çok şüpheliyim. Aşk insanlara çılgınca şeyler yaptırır." Başka bir şey söylemeden suyu tekrar açtı ve işine devam etti. "Ben yukarı çıkıp hazırlanacağım. Kapıyı dinle."

Birkaç dakika sonra üst kata çıkmış, eşyalarımı bavuluma yerleştiriyordum. Saçlarımı açtım ve düzleştiricimi saçlarımda gezdirdim. Artık sarıydı ama bir dahaki sefere koyu renk yapmayı düşünüyordum. Ya da belki kızıl. Uzatma iyi olabilirdi. Aylar önce kestirmiştim ve yeniden uzamak için acele ediyor gibi görünmüyordu, omuzlarımın hemen üzerinde rahatça duruyordu.

Saate baktım. Neredeyse bir saat geçmişti ve geri dönmemişlerdi. Zaman kaybı mıydı? Sonunda benden vazgeçecekler miydi?

Saçlarım düzleştikten sonra düzleştiriciyi de çantama koydum, diş fırçası ve diş macununu yükledim ve odaya baktım.

Başka ne var?

Son eşyalarımı da toplarken, kamyonun geri geldiğini haber veren o tanıdık gürültüyü duydum. İçgüdüsel olarak kaşlarımın kalkmasına engel olamadım. *Hm.*

Birkaç dakika içinde, nefesimi tutmuş sessizce beklerken, kapının *güm, güm, güm* diye vurulduğunu duydum.

Sonra merdivenleri tırmanan ayak seslerini duydum ve sonunda Belinda kapıyı hafifçe iterek açtı. Zeytin rengi yanaklarında daha önce olmayan bir pembelik vardı. "Geldiler hanımefendi."

Sana söylemiştim der gibi bir sırıtışla ona gülümsedim ve merdivenlerden inerken ayakkabılarım parkeye vurarak yanından geçtim.

Oradaydılar, fuayedeydiler, Tom endişeyle, aşırı terleyen babasına bakıyordu.

"Beyler, başardınız." Ellerimi belimin önünde birleştirdim. "Endişelenmeye başlamıştım."

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bankadaki adamın bu büyüklükteki bir para çekme işlemi için bir tür rapor hazırlaması gerekti."

"Elbette. Tamamen anlıyorum." Gözlerim Lester'ın elindeki para dolu zarfta gezindi. "Alabildin mi o zaman?"

"Öyleydik. Yirmi bin. Hepsi yüzlükler halinde," dedi Lester, titreyen elleriyle zarfı uzatarak.

Ondan dikkatlice aldım. "Saymamın sakıncası yok değil mi?"

"Elbette," dedi Tom hızla ve ben de onlardan uzaklaşarak fuayedeki ince masaya doğru yürüdüm ve iki deste parayı çıkardım. Hızlıca göz gezdirdim. İki yüzlük banknotlar, sanki doğrudan Federal Rezerv'den gelmiş gibi tertemiz ve gıcır gıcırdı. Kokuyu içime çektim ve onları tekrar zarfın içine koydum.

"Her şey yolunda görünüyor."

"Bir şey imzalamamız gerekiyor mu?" Tom bana bakarak sordu.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Elbette. Sözleşmeyi size e-posta ile göndereceğim, ancak ikinizin de imzasına ihtiyacım olacak, sizin ve Alyssa'nın. Muhtemelen bir ya da iki kez yüz yüze görüşmemiz gerekecek ama işin çoğu görüntülü sohbet ya da telefon aracılığıyla yapılabilir. Eve döndüğünüzde ve geline haberi verdiğinizde, asistanımla iletişime geçip, bütçeyi de göz önünde bulundurarak, özel isteklerini iletmesini isteyebilirsiniz; siz sözleşmeyi bana geri gönderir göndermez işe koyulabilirim."

"Çok heyecanlanacak," dedi Tom, gözleri umutla parlıyordu. Hayat henüz onu ezip geçmemişti.

"Bir makbuz olacağını söylemiştin?" Lester oğlunun heyecanını yatıştırmak için sordu.

"Elbette," dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak ve sanki bu istek gereksizmiş, pratik değilmiş gibi ona küçümseyici bir bakış atarak. Odaya geri döndüm ve masanın çekmecesini açarak küçük bir makbuz defteri çıkardım.

İlk karbon kopyanın üzerine miktarı karaladım. Yirmi bin.

"Burada kimin adını istiyorsun?"

Lester başparmağını oğluna doğru uzatarak, "Onun," dedi. "Tom. *Thomas* Clancy."

"Hm," dedim ve not aldım. "Yazar gibi."

Lester gülümsedi, bronzlaşmış teni bastırılmış bir zevkle kırışıyordu. "Karımın favorisi."

Makbuzun üzerine bir imza attım ve en üste *Tom ve Alyssa'nın Düğünü* yazdım, iki kez altını çizdim, sonra üst kopyayı yırttım ve uzattığım elimde makbuzla odanın diğer ucuna yürüdüm. "Al bakalım."

Tom dikkatle baktı, sonra tekrar bana döndü. "Çok teşekkür ederim Bayan Sheridan. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Teşekküre gerek yok. Benim için bir zevk. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Elimi pazusunun üzerine koydum, nispeten küçük boyuna rağmen ne kadar kaslı ve sıkı olduğunu fark ettim. "Sekreterimde e-postanız var, doğru mu?"

"Evet, hanımefendi. Bu doğru."

"Mükemmel. O zaman yarın ilk iş olarak sözleşmenin bir kopyasını göndermesini sağlayacağım. Sen ve Alyssa imzaladıktan sonra bana geri gönderirsiniz, biz de işe koyuluruz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Harika. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Ellerini dua eder gibi önünde birleştirdi. Bir adım geri çekilirken yüzü pembeleşti, adeta sevinçten ışıldıyordu. Birkaç saniye içinde ikisi de benden uzaklaşmış ve başlarını sallayarak kapıdan çıkmaya başlamışlardı.

Sessizce durdum, kamyonun çalışmasını ve sesin misafirlerimi de alarak sokakta ilerlemesini dinledim. Bavulumun her seferinde bir basamak olmak üzere dikkatle merdivenlerden aşağı yuvarlanma sesini duydum ve arkamı döndüğümde Belinda bavulum ve çantamla birlikte en alt basamağa kadar gelmişti.

"Her şey hazır mı?" Ben sordum.

"Evet. Çıkarken çöp torbasını almam gerekiyor ama bulaşıklar ve çamaşırlar bitti ve her odayı iki kez kontrol ettim. Her şey yolunda."

"Mükemmel," diye düşündüm, zarfı açtım ve içinden beş bin dolar çıkardım. Parayı ona uzattım. "Lütfen kız kardeşine benim için teşekkür et."

"Sizinle iş yapmak her zaman bir zevk," dedi, dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle parayı saydıktan sonra sütyeninin içine sokarken.

Paranın geri kalanını cebime koydum, çantalarımı kaldırdım ve kapıya doğru taşıyarak dışarı çıkıp kapıyı kapattım

arkamızda. Telefonumu açtım ve seyahat uygulamasına tıkladım, garajın açılması için düğmeye ve çıkış yapmak için düğmeye dokundum.

Kaldığım *süreyi* değerlendirmemi istediğinde, cebimde duran zarfa dokunup sırıttım ve ardından *beş yıldızı* tıkladım.

Kesinlikle tekrar kalırım.

Böylece 52 Wimbledon Way'den Bayan Sheridan ortadan kayboldu. Tıpkı diğerleri gibi.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Başlangıçta düzenli olarak yaptığım bir şey olmaması gerekiyordu. Üniversitede, bir kız arkadaşımın, bu işi yapmanın ne kadar kolay olacağını düşünmesiyle başladı.

Seyahat ederken kimlik taklidi yapmak için. Sahte telefon, önceden yüklenmiş banka kartı, sahte kimlik ve *voilà!* Artık yeni bir insandınız.

Teoriyi test etmek istediğimizde, Miami'de bir ev kiralayarak, bir grup saf ve sade kızı bizimle birlikte evimize gelmeye ikna ederek denemeye karar verdik. Onları bir makyaj ve moda imparatorluğu kuran güzellik patronları olduğumuza ikna ettik.

Onlara nasıl makyaj yapacaklarını göstermeyi ve her birine sadece yüz dolar karşılığında tasarım elbiseler vermeyi teklif ettiğimizde elimizde eriyip gittiler. Beş kişilerdi, bu yüzden tombul yüzlerine biraz makyaj yaparak ve onlara yerel bir ikinci el mağazasından aldığımız elbiseleri vererek her birine iki yüz elli dolar kazandık. Elbiseler yeni değildi, hatta bazıları üzerlerine tam oturmuyordu ama onları eski ve modaya uygun olduğuna ikna ettik ve onlar da hiç şaşırmadan yollarına devam ettiler.

O gece cebimizde parayla ayrıldık, çıkış yaptık ve bu konuda başka bir şey duymadık. O günden sonra dolandırıcılıklar daha da büyüdü, hedefler daha da büyüdü, kârlar bugün elde ettiğim kadar, hatta bazen daha da büyük oldu.

Arkadaşım evlendiğinde, bana oyundan çıkmak istediğini söyledi. Eksileri devam ettirmekle ilgilenmiyordu. Kocası yeterince para kazanıyordu ve o da büyümek istiyordu. Yerleşik olmak. Bugünlerde eksiler nadirdi ama ben geleneği sürdürüyordum. Artık ben de evliydim. Kocam geçinmemize yetecek kadar kazanıyordu ve eğer isteseydim, mahallemizden tanıdığım kadınlar gibi heyecan verici olmayan bir işe girebilir ya da sabah altıda pilates derslerine gidebilirdim - belki Darla gibi bir çiçekçi dükkanında çalışabilirdim ya da

Kate gibi yerel kütüphanede çalışabilir, Anna gibi vekil öğretmen ya da Paige gibi dadı olabilirdim ama gerçek şu ki bunların hiçbiri benim için yeterince heyecan verici değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Adrenalin patlamalarına ve büyük kazançlara ihtiyacım vardı.

Yıllar boyunca, yalnız yaşlıları hayatta kalan tek torunları olduğuma ikna etmekten, yönetim kurulu üyelerine girişimime yatırım yaparlarsa onlara yüklü miktarda para kazandırabileceğimi söylemeye kadar her şeyi yaptım. Neredeyse her seferinde satın aldılar. Sadece bu da değil, çok sıkı satın aldılar.

Erkekler kolaydı. Önlerinde biraz sarı saç ve dekolte bir gömlek sallayın, çoğu siz daha konuşmanızı bitirmeden cüzdanlarını çıkarırdı. Ve onlara yalan söylediğinizi anladıklarında, sizi neredeyse hiç ihbar etmezlerdi. Hesaplarındaki milyonların yanında birkaç bin dolar bile olsa.

Hayır, arkadaşlarının önünde aptal gibi görünmek istemiyorlardı. Ya da eşlerinin önünde kendilerini utandırmak.

Lester ve Tom'un daha fazla soru sormamasının nedeni buydu. Neden hiçbiri sormadı.

Çünkü bir kadın tarafından alt edilemezlerdi. Bu onların şişirilmiş erkek beyinleri için ne anlama gelirdi?

Ön kapıyı iterek açtım, evin içine adım attım ve kocamı görünce çantalarımı bıraktım.

"Geri döndün!" dedi, gözleri gerçek bir heyecanla parlıyordu. Yüzündeki mutluluğu görmekten asla bıkmayacaktım. İlerledim, ona sarıldım ve kokusunu içime çektim. "Çok güzel görünüyorsun. Maui nasıldı?"

Sevinçle gözlerimi devirip biraz geri çekildim, kollarımı boynuna doladım ve ellerimle kafatasını kavradım. "İnanılmaz. Burası nasıldı? Seni çok özledim."

Dudaklarımdan öptü. "Oh, burada her zamanki gibi. Dün yönetim kurulu toplantımız vardı ve Leo da toplantı için geldi."

"Nasıl gitti?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. Kocamın patronu aşağı indiğinde, bu genellikle iyi haberleri olduğu anlamına gelmezdi.

"Peki," dedi ve beni başından savdı. "Sadece uğradı. Senin hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Seni sevdiler mi? Ürünleri stoklayacaklar mı?"

Sırıttım, gülümsemenin dudaklarıma yayılmasına izin verirken yavaşça başımı salladım. "Evet *ve* büyük haberlerim var." Ciyakladım. Sevgili, her şeyden habersiz kocam, ultra zenginler için yatırımları analiz ettiğime, onları kendilerine tonlarca para kazandıracağına inandığım girişimler ve ürünlerle buluşturduğuma inanıyordu.

Hawaii'de el işçiliğiyle üretilen bir cilt bakım ürünüydü. Yaptığım işle ilgili gerçeği bilmesine gerek yoktu. Biraz gizemin evlilik için iyi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Bu da ne?" Popomu okşadı, sonunda beni bıraktı ve çantalarımı almak için hareket etti.

"Bu anlaşma bir süre için defterlerimdeki son anlaşmaydı, bu da nihayet yolculuğumuza çıkmak için zamanımız olduğu anlamına geliyor. Tabii zamanınız varsa."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, sonbahara kadar resmi olarak işim bitti." Yanımdan geçerken dudaklarımı onunkilere bastırdım, sonra dönüp onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. "Ne zaman gidebileceğimizi düşünüyorsun?"

İç çekti. "Yakında. Belki önümüzdeki ay. Ne zaman yola çıkmayı planladıklarını öğrenmek için Kyle, Matt ve Dan'i aramam gerekecek. Roman sadece tatil köyünde çalışacak."

Başımı salladım. "Eve'le çoktan konuştum. Aylardır hazır olduğumuzu söylememizi beklediklerini, Amber ve Matt'in de muhtemelen biz oradayken çalışacaklarını, dolayısıyla endişelenmemiz gereken tek kişinin Josie ve Dan olduğunu ama onların da yola çıkmaya hazırlanıyor olmaları gerektiğini söyledi."

"Evet, düşündüğüm kişiler onlar... Geçen yıl zor bir yıl geçirdiğini biliyorum, bu yüzden parayı bulabileceklerini umuyorum."

"Dan'i bilirsin. Her zaman bir yolunu bulur," dedim ve yıllık gezimiz için fırsatı kaçıracağı önerisini omuz silkerek geçiştirdim.

"Evet, eminim haklısındır. Dan en son bahsettiğinde, Nisan ayında altı milyonu kapatmaya çalıştığını ve geri kalan kısmını biriktirdiğini söylemişti. Yapıp yapmadığını hiç duymadım. Eminim iş gerçekten o noktaya gelirse bir şeyleri nakde çevirecektir."

Gitmeme ihtimali karşısında midemin sıkıştığını hissettim. Para daha önce grubumuz için hiç sorun olmamıştı. Eğer herhangi bir nedenden dolayı birilerinin kenara para koymamış olması, gitmek için daha da uzun süre beklememiz gerektiği anlamına gelecekti. Bunu kaldırabileceğimden emin değildim. Bu kasabadan gitmem gerekiyordu. Bu evden. Gitmem gerekiyordu.

Sessizliğimi fark edince yürümeyi bıraktı ve merdivenin ortasında dönüp bana baktı. "Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dedim, hayal kırıklığımı gizleme zahmetine girmeden. "Sadece gideceğim için heyecanlıydım."

Çantaları dikkatlice yere bıraktı ve beni kollarına aldı. "Bak ne diyeceğim, onlar gidemese bile, sen ve ben... Birkaç günlüğüne gideriz. Oradayken çalışmak zorunda kalabilirim ama akşamlarımızı dinlenerek ve su kenarında bir şeyler içerek geçirebiliriz. Tıpkı balayımızdaki gibi, değil mi?"

Ona gülümsedim, gözlerimden aktığını hissettiğim yaşları bastıramıyordum. "Yani
Bu mu?"

"Tabii ki. Bu son anlaşmaları yapmak için çok çalıştın ve
Yolculuğumuz. Dinlenmeyi hak ediyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten bu yıl iki seyahat yapabileceğimizi düşünüyor musun? Peki ya firma?"

"Her yerden çalışabilirim ve çalışacağım ve mümkün olduğunca çok delegasyon yapacağım." Burnumu öptü.

"Emin misin?"

Beni sıkıca kavradı. "Senin için her şeyi yaparım, sevgili karım."

Sırıttım ve alnımı dudaklarına yasladım. Endişeli değildim. Kocam her zaman benimle ilgilenmişti ve şimdi de aynısını yapacağından bir an bile şüphe etmedim. Bir süre sonra kollarını belimden indirdi ve beni yatak odasına götürerek çantalarımı yatağın üzerine bıraktı ve uzun bir öpücük için beni kendine çekti.

Çok sevdiği tarçınlı şekerlerin tadını, beni öpüşünü ve bana sarılışını seviyordum. Kendimi ona doğru bastırdım, boynumun arkasına uzandım ve kazağımı yukarı kaldıran kravatı yakalayıp çekiştirerek çözdüm. Çözüldüğünü hissettiğimde gerildi ve dudaklarımızı ayırdı. Bana hüzünle gülümsedi.

"Özür dilerim." Cebinden telefonunu çıkardı. Düşündüğüm gibi soyunmamın onu germediğini, aksine titrediğini hissetmediğim halde telefonunun çaldığını fark edince rahatladım. Ekrana baktığında yüzündeki hayal kırıklığını anladım. "Buna bakmam gerek bebeğim. Özür dilerim." Başımı öptü ve odadan çıkıp gitti. "Barrett'ı aldın," diye seslendiğini duydum koridordan.

İç çekerek kayışları tekrar boynuma bağladım ve bavulumu açarak neyin nereye gideceğini ayırmaya başladım. Bu nasıl bir eve dönüştü? Onun doğrudan işe gitmek zorunda kalması yerine, geldiğimde onunla vakit geçirebilmeyi umuyordum. Onun ne kadar meşgul olduğunu biliyordum ve ben de yapışkan bir eş değildim -ikimizin de ilgilenmesi gereken işleri vardı- ama hayal kırıklığımı gizleyemiyordum. Onu özlemiştim.

Çantayı boşalttıktan sonra makyaj malzemelerimi ve saç ürünlerimi banyoya taşıyıp dikkatlice yerleştirdim ve Barrett'ın yeniden ortaya çıkmasını bekledim, böylece kabaca yarıda kesilen ilişkimize devam edebilecektik. Beni beş gündür görmemişti; onunla tekrar birlikte olmak için yanıp tutuşuyordum.

Birkaç dakika sonra kapının tekrar açıldığını ve bana seslendiğini duydum.

"Buraya!"

Ayak sesleri parke zeminde yankılandı ve yeniden önümde belirdi. Gözlerini gördüğüm andan itibaren haberlerin iyi olmayacağını anlamıştım.

"İşe gitmem gerekiyor," dedi.

"Ne?" diye sordum. Yerde olduğum yerden kalkıp lavabomun altındaki çeşitli saç yağlarını karıştırarak sordum.

"Özür dilerim. Uzun sürmez. Belki en fazla bir saat. Sadece birkaç şeyi imzalamam gerekiyor."

"Yarına kadar bekleyemez mi? Ya da elektronik olarak yapılamaz mı?"

"Korkarım ki hayır," dedi. "İnan bana, seni terk etmek zorunda kalmamak için bu işi yürütmenin bir yolu olsaydı, bunu yapardım." Elime uzandı, ben de elimi onun eline koydum, ayağa kalktım ve çenemi omzuna yasladım. Gitmesini istemiyordum. Sadece onunla birlikte olmak istiyordum.

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Başımın yan tarafını öptü. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek. Eve döndüğümde sana bir banyo hazırlayacağım ve sen de bana seyahatinle ilgili her şeyi anlatacaksın. Kulağa nasıl geliyor?"

Başımı salladım ama gönülsüzce. "Peki."

Bir parmağını çenemin altına yerleştirdi ve alt dudağını dışarı doğru itti. "Hadi ama. Surat asmak yok."

Ona şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim.

"Hazır buradayken sekreterime bir sonraki hafta için programımı boşaltmasını söyleyeyim, tamam mı? Diğerlerini de izin almaları için ikna edeceğim ve yola çıkacağız. Ne dersiniz?"

"Gerçekten mi? Ciddi misin?" Gözlerim parladı.

"Burada pazarlık yapabilen tek kişi sen değilsin," diye onayladı ve burnumu öptü. "Tamam, gitmem gerek. Bir saat sonra görüşürüz." Ateşli bakışlarıyla popomu tuttu, bakışları üzerimde geziniyordu. "Bensiz banyo yapma."

Bununla birlikte beni bıraktı ve odadan çıktı, çoktan telefona geri dönmüştü. "Ryan, Billy Higgins'i telefona çağırmanı istiyorum..."

Merdivenlerden inip birinci kata ve dışarıya doğru ilerlerken sesinin giderek zayıfladığını duydum. Ön kapının kapandığını ve evin neredeyse sarsıldığını duyduğumda iç çektim.

Kafamda seyahati planlamaya, gidilecek yerleri ve seyahat planlarını sıralamaya başlamıştım bile. Güneşi yüzümde hissediyor, okyanusun sesini duyuyor, rüzgârın saçlarımı savurduğunu hissediyordum. Bu seyahate sandığımdan daha fazla ihtiyacım vardı. Barrett kocaları ikna edemezse, eşleri aramak zorunda kalacaktım.

Dolapları ayağımla iterek kapattım ve çantamdan para zarfını alarak yatak odasına geri döndüm. Sonra yatağın kenarını kaldırdım ve küçük gümüş anahtarı saklandığı yerden çıkardım. Sonra, odanın diğer ucuna, yatağımızın birkaç metre önünde, televizyonun tam karşısında duran küçük kanepeye doğru yürüdüm. Öne doğru eğdim ve ters çevirdim. Altta Barrett'ın küçük, metal para kutumuzu içine yerleştirmek için oyduğu boşluk vardı. Yerine sabitleyen bandı çıkardım ve anahtarı kullanarak açtım, tüm paraya baktım. Zaman içinde biriktirilmiş ve hesaplarımızdan uzak tutulmuştu. İşyerinde kazandığı ikramiyelerden gelen paralar. Benim çektiğim dolandırıcılıklardan gelen paralar. Heyecan vericiydi. Bankacılık uygulamamızın ekranındaki rakamlara bakmak bir şeydi ama bu... bu farklıydı.

Soğuk, sert parayı koklayabilir, dokunabilir, hatta... eğer istersem içinde yuvarlanabilirdim.

Eğer sayarsam, ki bunu sık sık yapardım, hepsinin orada olacağını biliyordum.

Ve şimdi, eklediğim on beş binle, tamamlanmış olacaktı. Yıllık savurganlığımız.

Her yıl tatilimiz için bir çeşit rüşvet fonu. Bir milyon dolar.

Hayatınızın yolculuğu.

Hayatımızın şansı.

KOKUSU BENİ AŞTI, çıplak teni her santimime değiyordu.

"Neden gitmek zorundasın?" diye yalvardı, bir parmağını çıplak karnımda ve yorganın altında gezdirdi. Parmaklarının beni sardığını hissettim,

kararımı tekrar düşünmemi sağladı. Belki kalabilirdim. Belki karıma planladığımdan daha geç saate kadar çalışmak zorunda olduğumu söyleyebilirdim.

Onun yerine, yanımdaki güzel kıza baktım ve sırıttım. "Eve dönmek zorundayım, bunu biliyorsun."

"Barrett," diye sızlandı, seksi bulmama engel olamadığım bir şekilde. "Lütfen.

Benimle kal." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dudaklarımda kendimin tadını aldım.

Gözlerimi kapattım, kalmak için umutsuzca bir yol bulmak istiyordum ama yapamadım. Kısa bir an için duyularımı kaybettim ama aynı hızla geri kazandım. "Onu daha fazla bekletemem. Geçen sefer neredeyse ofise geliyordu ve orada olmadığımı öğrendi. Yakalanmaya çok yaklaşmıştık."

Yanağını omzuna yasladı ve doe benzeri gözlerle bana baktı. "Yakalanmamız o kadar kötü mü olurdu? Bu birlikte olabileceğimiz anlamına gelirdi. Karın sonunda her şey hakkındaki gerçeği öğrenirdi..." Eli dakikalar önce koyduğu yerden ayrılmamıştı ve onun tutuşu altında sertleştiğimi hissettim. "Bizim hakkımızda."

"Öyle olurdu Jessica. Bu en kötü şey olurdu. Karım seni, bizi öğrenirse beni mahveder. Her şeyin yarısını alır -şirketimin, servetimin, evi satmak ve kârı bölüşmek zorunda kalırım. Bunun olmasına izin verememem."

"Yani bizim için her şey bu kadar mı?" Kalbi kırılmıştı ve onu suçlayamazdım. Şansım olsaydı, yıllar önce karımı bırakıp Jessica'yı seçerdim. Ama seçme şansım yoktu. Evlendiğimizde genç, aptal ve aşıktık ve evlilik sözleşmesinin yanlış anlaşılacağından emindim. Şimdi, bunun bedelini ödüyordum. Artık mutlu değildik. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ama benim ona izin vermemle aynı sebepten dolayı burada kalıyordu. Boşanmak ikimiz için de maddi açıdan yıkıcı olurdu.

Elimi uzattım ve onu tutuşunu gevşetmeye zorladım. "Ona her şeyi anlatacağım. Sana söz veriyorum, ama bunu nasıl yapacağımı bulmak için zamana ihtiyacım var. Bu işler çok hassas."

Bana inanmıyormuş gibi baktı ama itiraz etmedi. Onda en çok sevdiğim şey buydu. Hiç tartışmazdı. Dırdır etmezdi. Soruları olurdu. İstekleri. Ama asla tartışmazdı. Onunlayken kontrol tamamen bendeydi.

Hayatımızın her alanında kontrol sahibi olmak isteyen eşimin aksine.

"Gizlice dolaşmaktan nefret ediyorum," dedi yanağını pazuma yasladığı yere sürterek.

"Ben de öyle," diye itiraf ettim.

"Ne zaman biteceğini düşünüyorsun?" "Keşke bilseydim..."

"Seni seviyorum Barrett," diye fısıldadı kararsızca. "Seni çok seviyorum. Bana yalan söylemenden korkuyorum. Onu asla terk etmeyeceksin."

Yuvarlandım ve başparmağımı yanağında gezdirdim. "Hey..." Bana bakmasını isteyerek fısıldadım. "Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin için deli oluyorum. Her zaman öyleydim. Ofisime girdiğin andan beri. Her gün karşında oturmak ve sana dokunamamak işkence gibiydi. Ve şimdi, senin orada olmaman daha da kötü."

"Karınıza söyleyin ve kendinize biraz işkence çektirmeyin. Bu senin şirketin. Sen zenginsin. En iyi avukatı tut ve her şeyi ondan geri al."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyorsun. Her şeyi öylece geri alamam. Biz evliyiz ve evlilik sözleşmesi yok. Her şeyde onun da adı var. Bu konuya yaklaşımımda dikkatli olmalıyım."

Gözlerini kırpıştırdı, beni inceledi. "Ondan korkuyorsun."

"Ondan korkmuyorum," diye karşı çıktım. "Kurduğum hayatı kaybetmekten korkuyorum. Çünkü seni öğrenirse her şeyimi alır. Bundan da öte, senin için *korkuyorum."*

"Benim için korktun mu? Neden? Tehlikeli biri mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Fiziksel olarak değil belki ama çok güçlü. Ondan hiçbir şey beklemezdim. Sadece bana karşı sabırlı olmanı istiyorum, tamam mı? Şimdilik bu kadar yeter," dedim ama hemen cevap vermedi.

Sonunda, "Ondan korkmuyorum," dedi ve dirseğine dayanacak şekilde kendini yukarı kaldırdı. "Ciddiyim Barrett. Eğer istersen... ondan kurtulmana yardım edebilirim."

Yutkundum çünkü gözlerinde şakaya dair hiçbir ipucu yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

Bana söylediğinde, neredeyse sorduğuma pişman olacaktım. Neredeyse.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

W Barrett işten eve döndüğünde, istediği gibi giyinik değildim. Kıyafetlerimi çıkarmış ve sadece ipek bir elbise giymiştim. Bornoz. Odaya girdiğinde yatakta uzanmış, bir reality show izliyor ve bir margarita içiyordum. Vücudu stresten ağırlaşmıştı, omuzları çökmüştü ama beni görünce doğruldu. Gözleri vücudumun uzunluğunu takip etti ve ağzının sağ tarafı yukarı kalktı.

"Evine hoş geldin," dedim, kirpiklerimi kırpıştırarak, sanki bu telaşın nedenini bilmiyormuşum gibi, ama gözlerindeki açlığı fark ettim. İçkimi komodinin üzerine koydum. "Nasıl geçti?"

"Peki," dedi ve ayakkabılarını tekmeleyip bana doğru yürüdü. Elimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Ben de ona uyarak dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın üzerinde sürünmeye başladım. Yatağın kenarına yakın bir yerde dizlerimin üzerinde onun önüne oturdum ve sırıtarak bornozumun ipiyle oynadım.

"Seni bekledim," dedim. "Bana söylediğin gibi."

Yanaklarındaki kızıllık derinleşti ve gözleri açlıkla doldu. "Anlıyorum..."

Bir elimi dikkatlice göğsüne koydum ve onu öpmek için öne doğru eğildim. Öpücük önce yumuşaktı, sonra aciliyet ve tutkuyla doldu. Kocamın arzusu da benimki gibi doyumsuzdu. Bu kadar uzun süre birbirimize bu kadar iyi uyum sağlamamızın nedeni buydu. Çoğu çift gibi hiç yorulmamış ve sıkılmamıştık. Bir hafta ayrı kalmak, sekssiz bir hafta geçirmek bizi delirtmeye yeterdi.

Omuzlarımı kavradı ve bornozu omuzlarımdan yırttı, sanki bir bifteğin hangi tarafını yiyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi çıplak vücuduma baktı.

önce keserdi. Ben onun için bir ziyafettim, bütün yemek. Ama tadını çıkarırdı. Her zamanki gibi. Hiçbir şeyi aceleye getirmeye gerek yoktu.

Bacaklarıma uzandı, onları dikkatlice altımdan çekti ve avuçlarını önce baldırlarımda, sonra uyluklarımda gezdirdi ve sonunda kalçalarımın üzerine koydu. Bir çekiştirmeyle geriye doğru düşmeme izin verdi, böylece bacaklarım önünde açılmış, saçlarım yorganın üzerinde yayılmıştı. Ben artık onun olmuştum.

Eli kalçamdan bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru ilerledi, nazik dokunuşunu hissettiğimde benimle alay etti, göz temasını hiç kesmedi. Parmaklarının içimde kaydığını hissettiğimde bir coşku iniltisi çıkardım ve o da parmaklarıyla buluşmak için ağzını indirdi.

Gözlerimi kapattım, saf zevk anının içinde kayboldum, kocamın benimle her şekilde ilgilenmesine izin verdim.

BİR SAAT SONRA, jakuzili küvetimizdeki köpüklerin altında uzanırken yüzümüzde tatmin olmuş bir gülümseme vardı. Bacaklarım onun bacaklarına dolanıyor, o da baldırlarımı kavrıyor ve başını küvetin arkasına yaslıyordu.

"Yani Oklahoma'ya taşınmamızı mı istiyorlar? Gerçekten mi?"

Yavaşça başını salladı. "Altı aylığına Oklahoma'ya taşınacak birine ihtiyaçları var. Onlar için ideal olan benim, çünkü diğer şubeleri açıp çalıştırma konusunda deneyimim var, ama bunu zorlayacaklarını sanmıyorum. Onlara seninle konuşmak istediğimi söyledim."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Oklahoma'da ne var ki?" "Kovboylar olabilir mi?" Kıkırdadı. "İnekler..."

"Ya hayır dersen?"

"Başka birini bulurlar," dedi ama ses tonunda bir tereddüt vardı.

"Evet dersen ne olur?"

"Altı aylık ücretli bir tatil gibi olacaktı. Oradayken uçuşlarımızı ve konaklamamızı şirket karşılayacaktı. Maaşıma ek olarak yemek bursu ve harcırah alacaktık. Altı ay dolduğunda da eve dönüp normale dönecektik."

"Altı aylık bir tatil mi?" Bu fikirle oynadım. "Nerede kalacağımızı söylediler mi?"

"Ya bir otel ya da kısa süreli bir kiralama olacağını tahmin ediyorum ama ayrıntıları konuşmadık. Önce seninle konuşmak istedim."

"Ama... onu almak istiyorsun." Bu bir soru değildi. Yüzündeki ifadeyi biliyordum. Bunu benimle tartışması sadece bir formaliteydi.

"Ben... iyi bir iş yapmak istiyorum. Bununla birlikte gelecek olan ikramiyeyi almak için.

Bedava tatil yapmak için."

"Oklahoma'da bir tatil," diye hatırlatıyorum ona. "Pek de rağbet gören bir yer sayılmaz."

"Hey, eğer Key West olsaydı, eminim Leo da giderdi. Oklahoma'nın ölmeden önce yapılacaklar listemde olmadığını kabul ediyorum ama dünyanın başka bir yerini görmek, bacaklarımızı biraz esnetmek için bir şans. Ve Oklahoma'da şehirler var. Ve bir havaalanı. İş için dışarı çıkmanız gerekirse, çıkabilirsiniz. Ve... sadece altı ay."

Çenemi göğsüme bastırdım. Gerçek şu ki, beni orada tutan hiçbir şey yoktu. Barrett benim hayatımdı. Arkadaşlarım vardı, yoga için buluştuğum ya da ayak işlerini birlikte yaptığım kadınlar ve bir de Eve, Amber ve Josie vardı - kocamın arkadaşlarının eşleri, yeterince iyi kadınlardı, arada bir gece geçirebilirdim ama uzun süreli bir ilişkimiz yoktu. Yıllık tatillerimiz dışında.

Ara sıra bir dolandırıcılık oyununu oynamak için yaptığım seyahatler dışında artık evin dışında pek çalışmıyordum. Günlerimi evimizi güzelleştirerek, sevdiğim kitapları okuyarak, havuz kenarında uzanarak ve spor yaparak geçiriyordum. Bir amacım olmadığından değil, Barrett benim amacım haline gelmişti. Uzun zamandır onunla birlikte olmak istiyordum ve artık ona sahip olduğuma göre bu işi yürütmeye kararlıydım.

Yıllar geçtikçe işi daha da zorlaştı ve ben giderek daha az öncelikli hale geldim. Oklahoma'da da aynı şekilde meşgul olacaktı ama barda saatlerce vakit geçirebileceği arkadaşları ya da geç saatlere kadar kalabileceği gerçek bir ofisi olmayacaktı. Belki Oklahoma'da, bir otel odasında ya da küçük bir dairede sıkışıp kaldığında, benimle birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını yeniden hatırlamaya başlayacaktı.

"Hey, bu gece bir karar vermek zorunda değiliz. Leo'ya eşyalarını yerleştirmek ve yerleşmek için zamana ihtiyacın olduğunu söyledim. Önümüzdeki hafta sonuna kadar ona bir şeyler söylemem gerekiyor."

"Ne zaman ayrılacağız?"

"Sonbaharda olacak," dedi. "Seyahatimizden döndükten sonra. Onlara bunun pazarlığa açık olmadığını söyledim. Yeni ekibi eğitmeye başladılar

Bir sonraki ay, hemen ardından da uçacağız."

Gerçekten gitmeyi düşünüyor muydum yoksa başka seçeneğim yokmuş gibi mi hissediyordum karar vermeye çalışarak nefesimi içime çektim. "Tamam, bunu düşüneceğim ve birkaç gün içinde ne durumda olduğumu sana bildireceğim. Hâlâ biraz jet-lag olmuş hissediyorum." Tam zamanında, bir esneme saldım.

Ayağımın topunu nazikçe sıktı ve başparmağını gülümseyerek ayağımın içine bastırdı. "Acele etme güzelim. Ve, hey, her şey o kadar da kötü değil. Sana söylemeyi unuttum, ofise giderken Dan'i aradım ve hepimizin gidebilmesi için bazı şeyleri değiştireceklerini söyledi. Oklahoma ya da değil, yolculuk için neredeyse hazırız."

Gözlerim parladı ve daha dik oturmak için kendimi ayarladım. "Ciddi misin?" Ciyak ciyak bağırdım.

"Evet. Bir mesaj zinciri başlattı ve önümüzdeki hafta ya da sonraki hafta gidebileceğimizi söylüyorlar. Sen ne dersin? Onlara Oklahoma'ya gitmemiz gerekmeden önce yakın zamanda olması gerektiğini söyledim." Hemen ekledi, "Eğer gidersek yani."

Bu bariz varsayımı görmezden geldim çünkü herhangi bir olumsuzluğun zihnime girmesine izin vermeyecek kadar mutluydum. "Gelecek hafta!" Öne doğru fırladığımda her yere su sıçradı ama ikimizin de umurunda değildi çünkü gülmek ve öpüşmekle meşguldük. Aşkla çok meşguldük. "Gelecek hafta. Gelecek hafta gidebilir miyiz?"

"Sanırım yapabiliriz. İş yerinde yapmam gereken birkaç şey var, bu yüzden sanal olarak çalışmam gerekecek, ancak sizin için de uygunsa, herkese uçak biletlerini almalarını söyleyeceğim."

Dudaklarımı onunkilere bastırdım, kokusunu içime çektim. Gerçek şu ki, elbette çalışmasını istemiyordum. Benimle geçirdiği zamanın tadını çıkarmasını istiyordum. Rahatlamasını. Anı yaşamasını. Ama benim kocam böyle biri değildi. İş her zaman onun metresi olacaktı ve başka bir metresi olmadığı sürece, bununla iyi geçinmeyi öğrenmiştim.

Olabileceğim kadar iyi.

"Yerlerini ayırt bebeğim. Hadi gidelim." Gözleri beklenmedik bir arzuyla karardı ve beni daha sert öptü, kalbim göğsümde gümbürderken kolları etrafımda yılan gibi kıvrıldı. Sanki güneşi tenimde şimdiden hissedebiliyordum.

ÜÇ GÜN SONRA, uçuşlar ayarlandıktan ve planlar onaylandıktan sonra, bavullarımızı yeniden yerleştiriyor, çamaşırları ve o sabah aldığım kuru temizlemeyi hallediyordum.

Elimi Barrett'ın çantasının ön kısmına soktuğumda, parmaklarım yabancı bir şeyle temas etti. *Bu da ne?*

En son bir seyahatten döndüğümüzde çantasını tamamen boşalttığıma yemin edebilirdim. İnce, katlanmış kâğıda yapıştım ve onu çantasından çıkardım, midem endişeyle gerildi.

Açtığımda içimi garip bir önsezi kapladı. Bir tarafında elle çizilmiş bir kalp vardı.

Diğer tarafta, tek bir cümle:

Senin için karını öldürebilirim.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

MEVCUT GÜN

ADA

Bİlk gece güneş battığında hepimiz farklı derecelerde bitkin, susuz ve korkmuş durumdaydık. Bir süre için hepimiz teknenin geri dönebileceğine ya da yeni bir tekneyle geri geleceklerine ve sadece ayrıldıklarını ve geri döneceklerini söylemeyi unuttuklarına inandık, ancak gökyüzü batan güneşin pembeleri ve turuncularıyla aydınlanıp sonunda soluk gri bir alacakaranlığa dönüştüğünde, artık ne olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

oldu.

Terk

edilmiştik.

Terk edilmiş.

Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Telefonlarımızı defalarca kullanmayı denedik, ancak hiçbirimizin telefonunun çekmediği gerçeğine çabucak teslim olduk ve birinin tavsiyesi üzerine -o anda kim olduğunu bile hatırlayamıyordum, her şey bulanıktı- telefonlarımızı kapalı tutmaya karar verdik, hizmet veren bir alan bulma ihtimaline karşı pillerini korumak için.

Anlaştığımız tek şey buydu.

Öfkemizi yöneltecek kimsemiz olmadığından, önce birbirimize yöneldik ve hayal kırıklıklarımızı dışa vurmak için kumun farklı noktalarına dağıldık. Teknede bir süre konuştuğum ukala, neredeyse cankurtaran olan Noah, akıntı yüzemeyeceği kadar güçlenene kadar suda epeyce zaman geçirmişti. Vardığımızda ağaçların üzerine işeyen diğer sarışın adamın adı James'ti ve hiçbirimizle fazla konuşmamıştı. Yalnız kalmak için ağaçların kenarına doğru sürüklendi. Ben

Bir noktada onu sopa toplarken gördüm, ancak barınak mı, ateş mi inşa etmeyi yoksa bizi onlarla dövmeyi mi planladığından emin değildim.

Ava geldiğimizde ani bir baş dönmesiyle neredeyse bayılacak olan genç kadındı ve Harry de ben onun bilincini açık tutmaya çalışırken bana yakın duran gözlüklü zayıf adamdı. Ama şimdi uyanık ve sakin olduğu için onlar bile dağılmıştı, her birimiz diğerlerinden uzak duruyorduk.

Sanırım o zaman bile, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrimizin olmadığı ilk günlerde bile, hepimiz birbirimize istediğimiz gibi güvenemeyebileceğimizi hissettik. Çünkü orada şüphe duyacak başka kimse olmadığından, birbirimizden şüphe duymaktan başka seçeneğimiz kalmamıştı.

Gri gökyüzü neredeyse tamamen karanlığa dönüşürken, tek ışık ayın fırtınalı denizdeki yansımasından gelirken, neredeyse aynı anda birbirimize geri dönüş yolumuzu bulduk.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Soru, pek de cankurtaran olmayan Noah'dan geldi ve ses tonundaki korku ve belirsizliği gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

"Gece için bir barınak bulmalıyız," dedi Harry-gözlüklü-grubun başına geçerek. "En azından ormanın kenarında, böylece hava koşullarından biraz saklanmış oluruz. Yarın, ateş yakmak için malzeme aramamız ve biraz su tuzundan arındırmanın bir yolunu bulmamız ya da bir tür akarsu bulmamız gerekecek. Gerçek bir barınağa da ihtiyacımız olacak."

Grubun geri kalanı da benim g i b i garip bir şekilde ona bakıyor olmalıydı, çünkü bakışları hepimizin arasında dans etti ve sonunda bana takıldı. "Bana üç kafam varmış gibi bakmayın. Bunlar temel şeyler. Çok fazla hayatta kalma kitabı okudum."

Başımı sallamadım ama o da sallamamı beklemedi. Her şey garip geliyordu. Yarını ve adadaki herhangi bir geleceği düşünmek... imkânsızdı. Bu kâbustan uyanmak zorundaydık. Gerçek olamazdı. Uzun vadeli olamazdı.

Gökyüzüne baktı. "Açık bir gece olduğu için şanslıyız, bu yüzden ay ışığı altında çalışabiliriz. Ağaçların arasında hepimizin bir araya toplanabileceği bir boşluk bulabilirsek, bazılarımızın uyanık kalacağı vardiyalar halinde, şu anda en güvenli seçeneğimiz bu."

"Ama neden buradayız?" Ava her birimizin en büyük endişesini dile getirerek sordu. "Bizi neden terk ettiler? Cevaplar olmadan yolumuza devam edemeyiz. Bizim için ne zaman geri gelecekler?"

"Yapacaklar *mı*?" diye değil de "*Ne zaman* yapacaklar?" diye sormasına sevinmiştim. Hiçbirimiz *"eğer"* düşüncesini hazmedemiyorduk.

"Buna verecek bir cevabım yok," dedi Harry kesin bir ifadeyle. "Ama söyleyebileceğim tek şey, gelgitin bu gece kıyıda epey yükseleceği. Sahilin daha yukarısına çıkmalıyız ve bunu şimdi yapmalıyız."

Neredeyse bir anda okyanus kükredi ve rüzgar hızlanarak saçlarımızı çılgınca savurdu.

James hepimizi şaşırtarak, "Bir yer buldum," diye konuştu. "Ağaçların kenarına yakın bir yerde çıkıntı gibi bir şey olan büyük bir kaya var. Çok büyük değil ama beşimiz gece boyunca onun altında toplanabiliriz. Bir süredir oraya çalı çırpı taşıyorum, böylece yakacak oduna ihtiyacımız olursa kurumuş o l u r l a r." Göğsü gururla hafifçe kabardı, ama fark ettiğim kadarıyla.

"İşediğin yer değil, değil mi?" Ava üst dudağı tiksintiyle kıvrılmış bir halde sordu.

"Hayır." Kaşlarını çattı.

"İyi, harika. Gidelim," dedi Noah, yüzünü ormana dönerek ve James'in bizi yönlendirmesine izin vererek. Bulunduğumuz yerden yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüş mesafesi vardı, yolculuk tamamen sessizlik içinde yapılmıştı ve Ava arkada oyalanmış, kasıtlı olarak yanımda yürüyordu. Sanki teselli arıyormuş gibi birkaç dakikada bir gözlerinin bana kaydığını hissediyordum ama ona verecek hiçbir şeyim yoktu.

Öfke ve korku dolu boş bir kabuk gibiydim, hala tüm olanları sindirmeye çalışıyordum.

James'in bahsettiği yere vardığımızda, bir ucu uzun, yosun kaplı büyük bir kaya gördüm, gölgede oturabileceğimiz ya da yolumuza çıkarsa yağmurdan korunabileceğimiz yaklaşık üç metrelik kapalı bir alan oluşturuyordu.

"Tamam, harika, yani..." Harry kayanın altına doğru yürüdü, sıkışık alanı değerlendirdi. "Birimiz sürekli uyanık kalmalı, vardiyalara ayrılabiliriz, böylece herkes uyuyabilir. İlk vardiya için gönüllü var mı?"

Elim havaya kalktı. Her zaman uykusuzlukla mücadele etmişimdir ama ne kadar yorgun olsam da gardımı düşürüp bu yabancıların arasında uyuyakalmak için hiç isteğim yoktu.

"En azından iki kişi olmalıyız. Herkese güvenebileceğimizden emin olmak için," dedi Noah bana bakarak. Güvensizliğine rağmen, uyanık kalan ikinci kişi olmaya gönüllü değildi.

Harry ona baktı, başını sallayarak kabul etti. "Yeterince makul. İkinci kişinin kim olması gerektiği konusunda bir fikrin var mı?"

"Ben olamam," diye homurdandı James. "Siz puka kabuğu toplayıp birbirinizin tırnaklarını boyarken ben bütün günü odun taşıyarak geçirdim."

Gözlerimi devirdim, zaten James'ten tamamen rahatsız olmuştum. Burada ne kadar kalacak olursak olalım, eğer sakinleşmezse çok daha uzun sürecekmiş gibi görüneceğinden emindim.

"Ben yaparım," dedi Ava, sesi zayıftı, eli havadaydı.

"İki kız olamaz," diye karşı çıktı James, sanki bitlendiğimizi iddia eden küçük bir çocukmuş gibi.

"Neden olmasın?" Omuzlarımı onun omuzlarına dikerek talep ettim. Ondan bıkmıştım artık.

Noah aramıza bir el koyarak gerginliği azalttı. "Gönüllü olmadığın sürece James, ilk vardiyada ayakta kalanlar kadınlar olacak."

James homurdandı ama başka bir şey söylemedi, bu yüzden Noah bize doğru başını salladı. "Pekâlâ hanımlar. Eğer bir şey duyarsanız bizi uyandırın. Uzakta herhangi bir ışık görürseniz, herhangi bir hayvan sesi duyarsanız... Ne olursa. Aksi takdirde, birkaç saat geçtiğini hissedene kadar b e k l e y i n ve sonra Harry ile beni uyandırın. Bir sonraki vardiyayı biz alacağız... James'in güzellik dinlenmesine ihtiyacı var." Bana şakacı bir şekilde sırıttı, sonra arkasını döndü ve kayanın altına düştü.

"İyi olduğuna emin misin?" Harry sordu, aslında ikimize de yöneltmemişti. Başımızı salladığımızda, kayanın altındaki adamlara katıldı, her birinin bedeni birkaç santimlik boşlukla ayrılmıştı.

"Ayrılıp karşı taraflara oturalım mı?" Ava neredeyse tereddütle sordu.

Başımı sallayarak bir kolumu ona doladım. "Hayır, burada iyi olacağız. Birlikte. Zaten rüzgâr da serinletiyor."

Kayanın hemen önünde yere çöktük ve rüzgârda hışırdayan yaprakları izledik.

"Biri bizim için geri dönecek," dedi usulca ve ben de tam bir sessizlik içinde otururken ne kadar zaman geçtiğini bilmediğimi fark ettim. "Değil mi?"

Ona baktım, gözleri yapmacık ve masumdu. Elini uzattım ve nazikçe sıktım. "Elbette sıkacaklar."

Ay ışığı gözlerindeki yaşları parlatıyordu ama fark etmemiş gibi davrandım. "Kaç yaşındasın Ava?" Bir süre sonra sordum.

"On sekiz," dedi bana usulca, sesi titreyerek.

"On sekiz..." Bir nefes verdim. Benim yaşımın yarısından az. Yolculuktaki diğerlerinin benim yaşıma onunkinden daha yakın olduğunu tahmin ediyordum, Harry hariç, o da otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olabilirdi. Hepsini korumak için ebeveyn olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum ama bana nasıl ebeveyn olunacağını öğretecek hiçbir deneyimim yoktu. Tüm bunlar benim için yeniydi ve gruba liderlik etme arzum yoktu. Nasıl olmuştu da bu geziye katılmıştı? "Sen daha bir bebeksin. O teknede ne işin vardı ki?"

Öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına aldı. "Ailem ve onların arkadaşlarıyla tatilde olmam gerekiyordu. Anneme kızgındım çünkü üniversite konusunda tamamen mantıksız davranıyordu. İlk tercihim olan okulu değiştirmek istedim çünkü erkek arkadaşım evde bir okula gidiyor. Dışarı çıkmamı ve dünyayı görmemi istiyor ve ben onu bırakmak istemiyorum..." İnledi, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Her neyse, kızgındım, tek başıma sahile inmiştim ve bu adam bana yaklaştı. Tekneye binmek isteyip istemediğimi sordu; fazladan bir koltukları olduğunu ve bedava olduğunu söyledi." Kıvırcık buklelerinden birini parmağının etrafında döndürdü. "Aptalca olduğunu biliyorum ama yirmi bir yaşında olduğumu sanıyordu ve ben de ona uydum. Herhangi bir zarar geleceğini düşünmemiştim. Ailem beni öldürecek..."

Tekrar uzanıp elini tuttum. "Eminim senin için çok endişeleniyorlardır, tatlım."

Dudağını ısırdı, ikna olmamış görünüyordu. "Sadece eve gitmek istiyorum." Başını dizlerine yasladı ve sessizce hıçkırarak ağlamaya başladı, ben düşüncesizce sırtını sıvazlarken beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Ava'ya göre, benim başıma gelen şey onun da başına gelmişti. Birisi ona fazladan bir koltuğu olduğunu iddia ederek tekneye ücretsiz binmesini teklif etmiş...

Daha önce hepimiz kendimizi tanıtırken ve teknede bulunan hiç kimsenin birbirini tanımadığını fark ettiğimde bundan şüphelenmeye başlamıştım ama buna inanmak istemiyordum. Çünkü eğer her birimizi tekneye davet ettilerse, bu hareketlerinin en azından bir şekilde hesaplanmış olduğu anlamına gelirdi. Ava'ya en büyük korkumu, yani bir şekilde insan ticaretine maruz kaldığımızı, bizi satın alan kişi ya da kişilerin gelmesini beklemek zorunda olduğumuzu söyleyemezdim.

Elbette zihnim her zaman olasılıkların en karanlık yarıklarında gezinmiştir. Çoğu insan olumlu olanı görmeye çalışırken, benim bilinçli bir çabam olmadan -bir durumla karşı karşıya kaldığımda- zihnim her zaman aldatma ve umutsuzluğun tavşan deliğinden aşağı indi.

Düşüncelerimle oturdum ve içinde bulunduğumuz karmaşadan nasıl çıkacağımızı merak ettim. Ne kadar zamanımız olduğunu merak ediyordum.

Bildiğim üçler kuralı: oksijensiz üç dakika, sert hava koşullarından korunmadan üç saat, susuz üç gün, yiyeceksiz üç hafta hayatta kalabilirdik. Bu da su ve saklanacak bir yerin en önemli önceliklerimiz olması gerektiği anlamına geliyordu. Belki silahlardan sonra. James'in topladığı sopaları bir şekilde mızrak haline getirebilir miydik? Bundan şüpheliydim. Keskin kayalar ya da deniz kabukları bulabilirdik ama zamanımız ve kaynaklarımız sınırlıydı, bizi hiçbir şey almadan bıraktıklarına göre bunu bildiklerini varsayıyordum.

Bu da bana yakında bizim için geleceklerini düşündürdü.

Eğer insan ticaretine maruz kalmış ya da fidye için kaçırılmış olsaydık, bizi canlı isterlerdi, değil mi? Kocamdan bir çeşit fidye parası vermesini isterler miydi? Hepimiz aynı şeyi yapabilecek varlıklı ailelerden mi geliyorduk?

"Peki ya sen?" Ava'nın sorduğunu duydum ama o kadar derin düşüncelere dalmıştım ki benimle konuştuğunu anlamam bir anımı aldı.

"Hm?" Ona baktım, ay ışığı hâlâ nemli olan yanaklarına yansıyordu.

"Dışarıda seni arayan kim?"

Kocamı düşündüm. O zamana kadar kaybolduğumu fark etmiş olmalıydı. Beni aramaya hiç gelmemiş olsa bile, o gece dönmediğimde endişelenmeye başlamış olmalıydı. Öyle değil mi? Endişelendiğine inanmak zorundaydım. Onun için işinde kaybolmanın, dikkatinin dağılmasının, neredeyse ona gömülmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordum, ama kesinlikle... Evet, rahatsız edici endişeyi zihnimden uzaklaştırdım. Beni yalnız bırakmazdı. Yokluğumu fark ederdi. Meşgul olsa bile kalpsiz değildi. Karısı eve gelmediğinde fark ederdi.

Gittikçe artan bir şiddetle kendimi buna inandırdım. O zamana kadar muhtemelen cep telefonumu birkaç düzine kez aramıştı. Polisi aramış mıydı? Bir arama ekibi mi göndermişti? Yüzüm haber kanallarına mı asılmıştı? Beni resmi olarak kayıp kabul etmeden önce, herhangi bir işlem yapmadan önce onu birkaç saat, hatta belki birkaç gün bekletmiş olabileceklerini biliyordum...

Çok mu geç olur? Çoktan gitmiş olur muyuz? Dünyanın uzak bir köşesine mi sürükleniriz?

Birileri benim ayrıldığım tekneyi görmüş olmalıydı. Garsona nereye gittiğimi söylemiştim. Biri sorsaydı, onlara söylerdi. O zaman

gemiyi aramak için arama ekipleri gönderirlerdi. Ne de olsa kıyıdan çok uzakta olamazdık. Yola çıktığımız andan buraya vardığımız ana kadar yarım günden az bir yolculuk yapmıştık. Sahil Güvenlik ya da aramayı kim yaparsa yapsın, zaman ayırırlarsa bizi bulurlardı. Çabuk davrandıkları sürece.

"Özür dilerim," diye cevap verdim sonunda, endişeli bakışlarını fark ederek. "Kocam. Kocam beni arıyor."

Yavaşça başını salladı. "Sizinle mi tatil yapıyordu? Neden tekneyle gelmedi?"

"Çünkü bana sadece bir koltuk olduğunu söylediler. Tıpkı sana söyledikleri gibi." Odamızdan çıkamayacak kadar meşgul olmasıyla ilgili kısmı atladım. Artık bir önemi yoktu. Kocamı seviyordum, onu özlüyordum ve beni bulmasına ihtiyacım vardı.

Kalan tek bir koltuk için de aynı şeyin söylendiğini fark edince gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Mhm."

"Ama bu ne anlama geliyor? Neden ikimize de aynı şeyi söylemiş olsunlar ki?"

"Bilmiyorum Ava. Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum..."

"Eğer bize zarar vermek isteselerdi, neden bizi bıraksınlar ki?"

Cevap vermedim; sadece başımı salladım ve dudaklarımı içeri çektim. Onu rahatlatmak istiyordum ama kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak hiçbir cevabım yoktu. Olanlarla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Vardiya değiştirdiğimizde, diğerlerine de tekneye davet edilip edilmediklerini sormamız gerekiyor. Tam olarak hatırlayamıyorum ama adam beni davet ettiğinde, tekneyi başkalarının kiraladığını ve sadece boş bir yer olduğunu söylediğinden eminim. Eğer durum böyle değilse, eğer beşimiz de davet edildiysek, bizi özellikle istedikleri anlamına gelir. Eğer durum buysa, ortak noktamızın ne olduğunu bulmamız gerekir."

"Ne demek istiyorsun?" Dizlerine daha sıkı sarıldı.

"Her birimizi hedef almalarının bir nedeni olmalı. Eğer ortak bir noktamız varsa ve bunun ne olduğunu daraltabilirsek, belki neler olup bittiğini belirleyebiliriz."

Zor bir ihtimal olduğunu biliyordum. Para ortak noktamız olabilecek en bariz şeydi. Eğer insan ticaretine maruz kaldıysak, bu muhtemelen tamamen rastlantısaldı, ama ona umut vermem gerekiyordu, en azından birimizin hâlâ umudu varsa, bu tamamen kaybolmadığı anlamına geliyordu.

"Sence bunu biri mi planladı? Biri... bizi seçti mi?" diye sordu, görünüşe göre bu düşünce karşısında dehşete düşmüştü. "Bunun kasıtlı olarak yapıldığını mı düşünüyorsun?"

"Sadece ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim. "Sabah daha fazlasını öğreniriz, tamam mı?"

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi ve ona karşı kısa konuştuğum için endişelendim, ama gerçek şu ki, çok yorgundum. Ve dehşete düşmüştüm. Ve oturduğum süre uzadıkça, her iki duygu da beni daha fazla yıpratmaya başladı.

Eve gitmek istiyordum. Kocamı görmek, arkadaşlarımla konuşmak ve bir yatakta dinlenmek istiyordum. Bunun yerine, çıplak bacaklarıma batan dallar, kayalar ve kumlardan oluşan bir orman yatağında oturuyor ve beni şiddetli rüzgârlardan koruyacak uygun giysilerim olmadığı için titriyordum, etrafım kime güvenebileceğimi bilmediğim tamamen yabancılarla çevriliydi.

Ve eğer hepsine güvenebiliyorsam, bu dışarıda güvenemeyeceğimiz birinin olduğu anlamına geliyordu. Henüz bilmediğimiz bir sebepten dolayı bizi buraya koyan biri.

Oturup bu endişeleri düşünürken, kim olabileceğine dair hiçbir fikrim olmaması beni korkudan büzüştürdü. Çok kötü bir şey oluyordu... ama ne?

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

"Hey!" diye seslendi sert bir ses ve bir elin beni ittiğini hissettim. Sırtım bu hareketle acı içinde çığlık attı, sanki bıçaklar sırtıma saplanıyordu.

Et. Gözlerimi açtığımda, Nuh'un üzerimde yükselen bedenine bakıyordum. Güneş ışığı arkasındaki ağaçların arasından sızıyordu.

"Kahretsin!" Uyuyakaldığımı fark ederek doğruldum. Sırtım altımdaki toprağın izleriyle kazınmıştı ve elimi kaldırıp kiri ve döküntüleri elimden geldiğince sildim.

"Uyuyakalmışsın," dedi Noah, utangaç bakışlı Ava'yı işaret ederek. "İkiniz de. Madem daha fazla uyanık kalamayacağınızı biliyordunuz, neden bizi uyandırmadınız?" Öfkesi kırışıklıklarına ve sert duruşuna kazınmıştı, ayakları toprağa sıkıca basmıştı. "Bizi öldürtebilirdin. Planı yapmamızın bir nedeni vardı."

"Sakin ol, Noah," diye uyardım. "Uykuya dalmayı planlamamıştık. Dün hepimiz uzun bir gün geçirdik ve bu beni sandığımdan daha fazla yormuş olmalı. Herkes iyi, değil mi?" Etrafıma bir göz attım. James, Noah'nın arkasında duruyordu ve yorgun Harry hâlâ kayanın altında oturmuş bacaklarının arkasını ovuşturuyordu.

"Senin sayende değil," diye öfkelendi.

"Tamam, hala öyleler. Birbirimize düşman olmak şu anda hiçbir şeyi çözmeyecek, bu yüzden bana bağırmak yerine neden bugün ne yapacağımıza dair bir plan oluşturmuyoruz?"

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tartışmaya hazır görünüyordu, ama Harry konuştu. "O haklı. Bir plan yapmalıyız. Sahilde, tepemizden uçan uçakların görebileceği bir tür SOS sinyaline ihtiyacımız var,

ve bir ateş yakmamız gerekiyor. Ayrıca yiyecek aramamız ve daha kalıcı bir barınak aramaya ya da inşa etmeye başlamamız gerekiyor."

"Şu anda ateşe neden ihtiyacımız olsun ki? Hava soğuk değil ki," dedi James.

Harry kayanın altından kalktı ve gruba yaklaştı. Nedenlerini parmaklarıyla saydı. "Çünkü yiyecek bulabilirsek pişirmek için bir yere ihtiyacımız olacak, çünkü ateş yırtıcı hayvanları uzak tutar ama yardım gelirse çekebilir ve çünkü onu suyumuzu tuzdan arındırmak için kullanacağız."

"*De-ne*?" James, sanki Harry yabancı bir dil konuşuyormuş gibi kaşlarını çatarak sordu.

"İçilebilir hale getirin," diye açıkladı.

"Bunu nasıl yapacağını gerçekten biliyor musun?" Ona etkilendiğimi söyledim. İşin garibi, bunu birkaç kez araştırmıştım, her zaman ihtiyaç duyduğumda nasıl yapacağımı bilmek istemiştim ama okuduğum hiçbir şeyi özümseyememiştim. Yoğuşma ve kumla ilgili bir şeyler yapmamız gerektiğini biliyordum...

Harry açıklama zahmetine katlanmadan, "Evet, anlıyorum," dedi. "Öyleyse ayrılmamız gerek. Fazla zamanımız yok. Öğleden sonra sıcağı hepimizi zorlayacak, bu yüzden işimizin çoğunu sabahları ve akşamları yapmalıyız. James, bizim için bir ateş yakabilir misin? İki tane lazım. Dumanla işaret vermek ve yırtıcıları uzak tutmak için daha büyük bir tane, yemek pişirmek ve suyu tuzdan arındırmak için de daha küçük bir tane."

"Evet, sanırım ateş yakabilirim." James alay etti, aşağılanmış gibi görünüyordu ve dün gece inşa ettiği çubuk, dal ve kütük yığınına doğru yürüdü. En büyüklerinden dördünü aldı ve sahile doğru yürümek için geri döndü.

"Ne yapıyorsunuz? Onları burada inşa etmeniz gerekmiyor mu?" Noah sordu. "Burada çok fazla çalı var," dedi James arkasına bakmadan. "Burada çok fazla çalı var.

rüzgar ateş yakacak. Ben kumda bir yer bulacağım." Harry,

"O haklı," diye onayladı.

"Senin onayına ihtiyacım yok. Kimse seni buraya kaptan olarak atamadı," dedi James omzunun üzerinden kinle.

Harry üzgün görünüyordu, yanakları utançtan solmuştu, ama ben hemen araya girdim. "Tamam, bu halledildi. Başka ne yapmamız gerekiyor?"

Yüksek sesle düşünürken dudaklarını birbirine bastırarak minnettar görünüyordu. "Birinin yemek için ava çıkması gerekiyor." Sonra söylediği şeyi daha iyi düşünmüş gibiydi. "Belki sadece bugünlük bir şeyler toplarız. Biraz meyve bulabilirsek, özellikle de hindistancevizi veya ananas, susuz kalmamızı önlemeye yardımcı olur. Gerçekten avlanabilmemiz için mızrak yapmamız gerekecek ama bu yarının projesi."

"Peki ya bu?" Noah cebinden bıçağı takılı bir bıçak çıkararak sordu.

Ava, Harry ve ben hep birlikte soluk soluğa kaldık. "O şey sende ne arıyor?" Ben sordum.

Sırıttı. "Yaptığıma memnun ol. Bunun yerine bir deniz kabuğu ya da taşla hindistan cevizi açmaya çalışmanı görmek isterdim. Sen bir gram bile alamadan hepimiz susuz kalırdık."

"Kaldır şunu," diye sızlandım, kendimi korumak için bir elimi kaldırdım.

"Yapacağımı sanmıyorum. Gidip bize yemek bulacağım."

"Meyve mi toplayacaksın?" Harry kuşkuyla sordu.

"Hayır, ben gerçek akşam yemeğinden bahsediyorum. Burada vahşi hayvanlar olmalı." Bıçağı doğrudan bana doğrulttu. "Hangisini tercih edersin, yaban domuzu mu tavşan mı?" Sonra bıçağı Ava'ya doğrulttu. "Ya da belki çıngıraklı yılan."

Ava'nın sırıtışı beni şaşırttı. "O değersiz şeyle tavşan dışında bir şey öldürdüğünü görmek isterdim. Onu doğru düzgün tutmuyorsun bile." Sopaya uzandı ve çok az bir çabayla onu adamın elinden almayı başardı. "Ayrıca, eğer sadece bir tane varsa, onu sopaların uçlarını keskinleştirmek için kullanmamız çok daha iyi olur. Eğer bu çok çabuk kırılır ya da körelirse, yandık demektir."

Parmak uçları bıçağı dikkatlice kavrayarak bıçağı ondan geri aldı. "Bu benim bıçağım, sanırım onunla istediğimi yapacağım."

"Dur bakalım," diye araya girdim. "Bu büyük ihtimalle herhangi birimiz için yiyecek bulabileceğimiz tek şey. Ava neden bahsettiğini biliyor gibi görünüyor. Onu dinlememiz gerek."

"Neden bahsettiğimi biliyorum," dedi. "Babam ve ben her zaman ava ve kampa gideriz. Eğer bu bıçak domuz ya da keçi gibi bir hayvanın kemiğine çarparsa kırılır. Onu balıkçılık ve avcılıkta kullanabileceğimiz başka mızraklar yapmak için kullanabiliriz ve bize çok daha iyi bir menzil sağlar. Köreldiğinde de kayaların ya da deniz camının üzerinde bileyebiliriz."

"Madem kullanımı konusunda seçici davranacaktınız, sanırım hepiniz kendi bıçağınızı getirmeliydiniz, değil mi?" diye cevap verdi.

geri aldı ve dudaklarında neşeli bir sırıtışla uzaklaşırken cebine koydu.

"Nereye gidiyorsun?" Harry seslendi. "Yardımına ihtiyacımız var!" "Yiyecek bulmaya gidiyorum," dedi Harry. "Bana sonra teşekkür edersiniz."

"Ayrılmamalıyız! Bu çok tehlikeli!" Arkasından bağırdım ama faydası olmadı. O gitmişti. Hayal kırıklığıyla nefes alarak Harry ve Ava'ya doğru döndüm.

"Sanırım bu bize bağlı," dedi Ava hüzünle, gözlerinde perili bir bakışla.

"O zaman bence James ateş yakarken üçümüz bir SOS sinyali oluşturmalıyız. Uzun sürmez ve bittiğinde sığınak ve hatta belki de tatlı su bulunan bir dere arayabiliriz."

"Tamam... Sinyali nasıl yapacağız?" Ben sordum.

"James'in kullanmadığı şu sopa ve kütüklerden bazılarını alalım ve onları kumun üzerine serelim..." Talimat vermeye devam etti ve Ava ile ben de onun yolundan giderek kütükleri sudan uzakta, yıkanmayacakları kadar temiz bir kum noktasına taşıdık, ancak ağaç çizgisine örtülmelerine neden olacak kadar da yakın değildik. Bir uçağın bizi görmesini istiyorduk. Kaçmak için tek şansımız buydu.

Çalışırken, neler olduğuna dair teorileri tartıştık.

Ava, ailesinin onu adaya göndererek cezalandırmaya çalışıyor olabileceğini düşünmüştü ama neden geri kalanımızı da dahil ettikleri konusunda şüpheleri vardı.

Harry yardım için geri dönmüş olabileceklerini düşündü ama ikimiz de bunu bize neden söylemediklerini anlayamadık.

Onlara teorimi anlattım - kaçırıldığımızı ve insan ticaretine konu olabileceğimizi ya da fidye için alıkonulabileceğimizi söyledim. Kimse bu olasılığa karşı çıkmadı, ancak bunun uzak bir ihtimal olduğu konusunda hemfikirdik.

"Çok param yok," dedi Harry. "Neden beni seçtiklerini anlayamıyorum."

"Ailemin durumu iyi," diye onayladı Ava. En azından onlardan biriyle bir bağlantı bulmuştum, ama Harry değilse, fidye daha az anlamlıydı.

Biz çalışırken, James'in bizden birkaç metre ötede, inşa ettiği ateş çukurunun etrafında bir çukur kazmaya devam ettiğini izledim. Ortadan kaybolduğundan beri Noah'ı görmemiştik ve bu beni onun için endişelendirse de, kendime onun kendi başına dışarı çıkmayı seçtiğini hatırlatmaya devam ettim.

Eğer tehlikedeyse, bu onun kendi hatasıydı.

"Hey, Harry, tekneyi kiraladın mı yoksa binmek için mi davet edildin?" Bir gece önceki sorumu hatırlayarak sordum.

Gözlerime bakmadı, kütükleri düzeltmekle meşguldü. "Bedavaya binmeme izin verdiler. Sanırım arabayı tamamen doldurmamışsınız."

Ava ve ben aynı anda, "Bize de öyle söylediler," dedik. Gerçeğin Harry'nin yüzüne yansımasını, yüzüne daha fazla endişe sızmasını izledim.

"O zaman biz seçilmişiz. Bir şey için. Bunun bir şey olmasına imkân yok. tesadüf..." Başını sallayarak sözünü bitirdi. Bir süre sessizlik içinde çalıştık, her birimiz kendi düşüncelerimizle baş başa kaldık.

İşimiz bittiğinde geri çekildik ve eserimize hayranlıkla baktık. Üç harf birkaç metre kalınlığındaydı ve sopalar, kütükler ve taşlardan oluşuyordu.

SOS

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" Ava yumruklarını kalçalarına bastırarak sordu. Harry alnındaki teri silerek, "Öyle olmalı," dedi. Yukarı baktı

gözlerini kısarak güneşe doğru baktı. "Tepemizden bir uçak geçse, okuyamasalar bile burada bir şey olduğunu görebilirler. Harflerin kalınlığı, artı beyaz kumun üzerindeki koyu nesnelerin kontrastı..."

"Peki ya geceleri?" Ava alt dudağını çiğneyerek sordu. Saçlarının bir kısmını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Bu yüzden yangını devam ettirmemiz gerekecek" dedi.

"Sence uçaklar buradan ne sıklıkla geçiyordur? Ben henüz bir tane bile görmedim," dedim gökyüzüne bakarak. Doğruydu; geldiğimizden beri gökyüzünde tek bir uçak bile görmemiş ve duymamıştım.

"Bu tam olarak nerede olduğumuza bağlı. Bir günden daha az bir süredir yelken açıyoruz, büyük olasılıkla yarım günden daha az. İki yüz milden fazla gitmiş olamayız, bu yüzden büyük olasılıkla Bahamalar ya da Küba kıyılarında bir adaya bakıyoruz. Ama..." Yine yüksek sesle düşünüyordu, mırıldanırken ve kekelerken ikimizle de konuşmuyordu. "Yola çıktığımızda ve güneş batmaya başladığında, arkamızda olduğunu hatırlamıyorum. Sağımızda olduğundan neredeyse eminim, yani güneye doğru gidiyorduk. Bu da bizi ya Küba'ya ya da Keys'in ıssız kalan bir kısmına götürüyor. Buralarda bazı özel adalar var ama çoğu milyarderlere ait. Bunun neden boş durduğunu anlayamıyorum."

"Boş olmadığı sürece," diye fısıldadı Ava ve ona bakmama neden oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya her şeye rağmen boş değilse? Ya burada başkaları da varsa?"

"Kaçırılan diğerlerini mi kastediyorsun?" Harry sordu. "Yoksa bizi kaçıranları mı?"

"İkisi de. İkisi de değil. Sadece... belki burada yaşayan başkaları da vardır. Adanın her yerini görmedik. Belki diğer tarafta evler ya da insanlar vardır... hatta belki bir kasaba."

Harry bana baktı ve bir kaşı sanki "*haklı*" der gibi havaya kalktı.

"Ama adada başka insanlar varsa, sence burada olduğumuzu biliyorlar mıdır?" diye sordum.

"Yapamazlar," dedi Ava hızla. "Değil mi?"

"Öyle olsaydı, neden bizi burada kendi başımızın çaresine bakmamız için bıraksınlar ki?" Koluna hafifçe dokunarak ona katıldım. Harry ufka doğru baktı.

"Eğer başkaları da varsa, nerede olabileceklerini bulmamız gerekecek. Olmasa bile, daha yüksek bir yere, adayı daha iyi anlayabileceğimiz bir yere çıkmaya çalışmanın faydalı olacağını düşünüyorum. Yapılar, şelaleler, dağlar, barınacak yerler, yiyecek bulabileceğimiz yerler olup olmadığını öğrenebiliriz. Şu haliyle bu alan hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Büyük mü küçük mü, onu bile bilmiyoruz. Eğer bir dere ya da şelale bulabilirsek, tatlı su bulabiliriz ama aynı zamanda yiyecek için bitkiler ve hayvanlar da bulabiliriz."

"Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Bakışlarımı şaşkınlıkla ona dikerek sordum. "Sadece şelaleler hakkında değil, ne kadar yol aldığımız ve ne yöne gittiğimiz hakkında da mı? Ve ne yapmamız gerektiği hakkında? Çok fazla hayatta kalma kitabı okuduğunu söylemiştin. Sen bir tür maceracı mısın?" Bu kelimeyi kulağa ne kadar tuhaf geldiğinin farkında olarak söyledim. Sanki bu gerçek bir iş unvanı değildi, değil mi?

Bana tepeden bakan bir sırıtışla baktı ama bakışlarında soğuk bir şey yoktu. Hatta neredeyse utanmış gibiydi. "Hayır," dedi gözlüklerini burnunun üstündeki kamburun üzerine iterek. "Hiç de değil. Sadece çok okurum. Bir şeyler öğrenmeyi seviyorum."

"Mumbai'nin başkenti neresi?" Ava kollarını kavuşturarak meydan okudu. "Sen neden bahsediyorsun?" Harry sordu.

"Bizi burada kurtarmaya yardımcı olacak her şeyi bildiğine gerçekten inanmamızı mı bekliyorsun? Bu işe karışmadığını nereden bileceğiz?

Hepsi bu mu?" Parmağını ona doğru uzattı.

Önce ona, sonra Harry'ye baktım. Sözlerindeki gerçeğe rağmen Harry'ye güveniyordum. Ama güvenmekte haksız mıydım? Etrafımız ve sonraki adımlarımız hakkında bu kadar çok şey bilmesi bana tuhaf gelmişti.

Bana baktı, onu kurtarmaya gelmemi beklerken kaşları çatıldı, ama gelmeyince iç çekti. "Bu hileli bir soru. Mumbai'nin başkenti diye bir şey yok. Mumbai aslında Maharashtra'nın başkentidir. Aynı zamanda Hindistan'ın en büyük şehri. Ve çok güzel bir şehir. Kocam ve ben birkaç yıl önce gitmiştik." Elini cebine sokmuş, cevap vermemizi bekliyordu. Ava'ya baktığımda çenesi gevşemişti.

"Eee?" Ben sordum. "O haklı mı?"

"Nereden bileyim?" diye sordu. "Sadece rastgele bir soru sormuştum."

"Cevabı bile bilmiyor muydun?" Başımı sallayarak alay ettim.

"Peki, ona ne sormam gerekiyordu? Kentucky'nin başkentini mi? Ona herkesin bilmediği bir şey vermek istedim."

"Kentucky'nin başkenti neresidir?" Harry gülerek ona meydan okudu, başını yana eğmişti.

"Lexington," dedi. "*Hayır,* Louisville."

"Frankfort," diye düzeltti. "Şimdi, bununla işimiz bittiyse... Devam edebilir miyiz?"

Başımı salladım, gayri resmi olarak tartışmalarında aracı konumuna getirilmiştim. "Peki, nereye gitmeliyiz?"

Harry başını kaldırıp James'in hâlâ ateşin üzerinde özenle çalıştığı yere baktı, odun parçalarını deviriyor ve onları ayakta tutmak için mücadele ediyordu.

"Bir tuzdan arındırma sistemi kurmalıyız çünkü yakında hepimiz susuz kalmaya başlayacağız ve sonra gidip su aramalıyız çünkü ne kadar çabuk temiz su üretebilirsek üretelim, tencere, tava veya herhangi bir şeyi saklayacak şişeler olmadan, asla yeterli olmayacak." Acımasız bir ifadeyle bizden uzaklaştı ve geldiğimiz yöne, bir gece önce bize barınak sağlayan kayaya doğru geri yürümeye başladı.

Oraya vardığımızda durduk, Harry'nin kolları ilerlememizi engellemek için bizi geride tutuyordu.

"Bu da ne-" diye sormaya başladı Ava ama ikimizin de neye baktığını görünce sözünü kesti.

Küçük, parlak turuncu bir kâğıt parçası ormanın zemininde katlanmış bir şekilde duruyordu, köşesinde hareket etmemesi için ağır bir taş vardı. Harry bana baktı, ben de Ava'ya.

"Açalım mı?" diye sordu.

Başımı salladım, bir santim ilerledim. "Belki Noah'dandır. Belki geri geldi ve bizi bulamadı. Belki yiyecek bulmuştur ve bize nereye geleceğimizi söylüyordur." Bunu söylerken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Nuh'un kâğıdı ya da birinin şu anda hepimizin baktığı mesajı karalamak için kullandığı kalemi yoktu, kâğıt ellerimde açık duruyordu. Hayır, bu mesajın Noah'dan geldiğinden çok şüpheliydim. Ama eğer o değilse, o zaman kim?

Diğerlerine bakmadan önce mesajı iki kez okudum, kelimeler bulanık zihnimde bir anlam ifade etmeyi reddediyordu. Bu doğru olamazdı. Olamazdı işte. Tekrar aşağı baktım ve kendimi tekrar okumaya zorladım.

Arkadaşlarınızı öldürün,
kendinizi kurtarın. Sadece
biriniz hayatta kalacak.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

W Nota nasıl tepki vereceğimizi bilemedik. Her birimize bunu neden yaptığımızı sorsaydınız farklı cevaplar alabilirdiniz ama gerçek şuydu,

Bunu sakladık çünkü yeni bilgilerle ne yapacağımızı bulmaya çalışıyorduk.

Grubumuzun diğer üyelerinden biri mi yerleştirmişti? James ya da Noah üçümüzden uzakta olan tek kişilerdi, ama gözümüz çoğu zaman James'in üzerindeydi ve bildiğimiz kadarıyla Noah her ne halt ediyorsa hâlâ dönmemişti.

Peki, o zaman ne oldu? Bu bizi nereye götürdü?

Adada başka birinin olduğuna inanmak zorundaydık. En azından ne olduğunu bilen, en kötü ihtimalle de her şeyi kurgulayan biri. Ama neden? Bizden ne istiyorlardı?

Harry hepsine söylememiz gerektiğine inanıyordu. Herkesin bizim sahip olduğumuz bilgilere sahip olması gerektiğini, bunun adil olduğunu söylüyordu. Ava ve ben farklı düşünüyorduk. Geldiğimizden beri hem Noah hem de James'in aptalca ve dik kafalı davrandıklarını görmüştük ve bu, potansiyel olarak kendi başımızın çaresine bakmamız ve bir tür *Açlık* Oyunları *benzeri bir* mücadelede birbirimizi tek tek alt etmemiz gerektiğini bilmeden olmuştu, bu yüzden notta ne yazdığını bilirlerse işlerin daha da kötüye gideceğinden endişeliydim.

Silahı olan tek kişinin Noah olduğunu belirttiğimde tartışmayı bizim taraf kazandı.

Yeni öğrendiğimiz bilgilerin ağırlığı üzerimize çökerken Harry notu cebine soktu ve James'in sonunda hem küçük hem de büyük bir ateş yaktığı kıyıya geri döndük.

"Bu iş mi?" diye sordu kumun üzerinde ona doğru ilerlediğimizi görünce.

Harry eğildi ve ayağa kalkmadan önce iki ateşi de yakından inceledi. "Aslında gerçekten iyi iş çıkardın." Ses tonunda James'i hazırlıksız yakalamış gibi görünen bir samimiyet vardı.

"Önemli bir şey değil. Çocukken izciydim," dedi ve ellerini ceplerine sokarak omuz silkti. "Hatırladığım tek şeylerden biri bu."

"Gerçekten iyi iş çıkardınız. Farklı kütüklerle bir tür rampa kurmak isteyeceğiz, böylece biri yandığında diğeri onun yerini alacak ve ateşin sürekli devam etmesini sağlayacak, ama bunu daha sonra yapabiliriz." Ellerini birbirine sürterek iç çekti. "Şimdi, bu kusursuz bir süreç olmayacak, ancak su tutmak için büyük bir tabana sahip en büyük deniz kabuklarını ve ardından biraz palmiye yaprağı bulabilirsek, toplayacağımız deniz suyundan yoğuşmayı tutacak bir şey inşa etmeye çalışabilirim."

"Bu işe yarar mı?" Ava sordu.

"Teoride mi?" Harry, belli ki emin değildi, dedi. "Belki. Ama garanti değil. Bu yüzden gerçek bir su kaynağı aramamız gerekiyor... hem de h e m e n." Önce bana, sonra da omzuma baktı. "Şimdiden güneşten yanmaya başladın."

Bakışlarını omuzlarımdaki kırmızı lekelere doğru takip ettim. Yüzümün de aynı şekilde göründüğüne bahse girmeye hazırdım. "Kolay yanarım," dedim ona. "Önemli bir şey değil."

"Dışarıda öyle," dedi. "Yanıkları tedavi etmek için aloe veya merhemimiz yok, bu yüzden kolayca enfekte olabilirler. Daha çabuk susuz kalacağından bahsetmiyorum bile. Mümkün olduğunca gölgede durmalısın." Parmağını sallayarak beni gölgeye doğru yönlendirdi. "Başka yanmaya başlayan var mı?"

Ava kendi koyu renk omuzlarını kontrol etti ve başını salladı. "Ben iyiyim."

James de aynısını yaptı, beyaz tişörtünün kollarını hızla geriye itti ve soluk tenim ve çillerimle sahilde sadece birkaç saat içinde yanmayı başaran tek kişinin ben olduğumu onayladı.

"Aynı zamanda neredeyse hiç kıyafet giymeyen tek kişi de o," dedi James, gözleri midemin gerilmesine neden olacak şekilde vücudumun uzunluğunu takip ederek. Kollarımı kavuşturarak şalvarı etrafıma daha sıkı sardım.

"Buraya seyahat etmek için bavul hazırlamıyordum, değil mi?" Ben talep ettim.

"Hey, şikayet ettiğimi duymayacaksın," dedi, ellerini masumca havaya kaldırdı, ancak gözlerindeki şeytani bakış buharlaşmadı.

"Neyse," diye sertçe araya girdi Harry, "işe koyulmamız gerek. Güneş çoktan gökyüzünde yükselmeye başladı ve en yüksek noktasına ulaştığında burası berbat olacak." Bana doğru baktı, ben şimdi birkaç metre ötede duruyordum. "Adada tatlı su ve diğerlerini arayacaksak, bunu birkaç dakika içinde halletmeli ve sonra yola çıkmalıyız. İyi haber şu ki, arayışımızın çoğu ağaçlarla kaplı olacak, bu yüzden bugün için daha fazla yanmayacaksınız."

"Peki ne arıyoruz?" Ava okyanusa doğru bakarak sordu. "Deniz kabukları mı?" Başka söze gerek kalmadan kuma doğru yürümeye başladı.

"Evet"-Harry de ona katıldı-"bulabildiğimiz en büyüklerinden. Kendimize ait bir tavamız ya da şişemiz olmadığı için biraz su tutabilecek bir şey istiyoruz."

"Yardım etmemi istemediğinize emin misiniz?" Üçü kıyıyı ararken orada durup izlediğim için kendimi işe yaramaz hissederek sordum.

"Yaprak arayabilirsin," diye seslendi Harry bir süre sonra. "Bulabileceğin en büyük, en temiz palmiye yapraklarını. Sadece gölgede kal."

Oflayıp puflayarak onlardan uzaklaştım ve ağaçların arasında böyle yapraklar aramaya başladım. Kollarımın altında birkaç tane topladıktan birkaç dakika sonra önümdeki ormanda bir hışırtı duydum. Dondum kaldım, hareketin nereden geldiğine karar vermeye çalışıyordum. Hayal mi görmüştüm?

Tamamen hareketsiz durdum, ağaçların esintiyle dalgalanışını izlerken nefesimi bile susturdum. Ormanda görüş mesafesi çok iyi değildi. Aslında, ağaçların birbirine yakın olması, yaprakların, sarmaşıkların ve diğer yeşilliklerin her yöne doğru büyümesi nedeniyle biri sadece birkaç metre önünüzde kaybolabilirdi. Hareket eden her kimse ya da her neyse, sadece birkaç metre önümde olabilirdi.

Beni görebilirler mi?

Diğerlerinin arkamda konuştuklarını duyabiliyordum, birkaç metre ötedeydiler ve ne olduğunu bilmiyorlardı. Eğer seslenir ya da kaçarsam, onlar farkına bile varmadan yakalanabilir ya da saldırıya uğrayabilirdim. Arkama bakmayı reddettim, gözlerimi herhangi bir hareket için açık tutmaya kararlıydım.

"Alo?" Temkinli bir şekilde seslendim. "Orada biri mi var?"

Bir dal kırıldı ve Noah yüzünde ukala bir sırıtışla önümde belirdiğinde sıçradım. "Boo."

"Tanrım, beni korkuttun." Elimi göğsüme götürdüm, kalbim avucumun altında gümbürdüyordu.

Elimdeki yapraklara şüpheyle bakarak kıkırdadı. "Ne yapıyorsun?" Başını kıyıdaki diğerlerine doğru salladı. "Daha iyi bir soru, onlar ne yapıyor?"

Sorusuna odaklanamadım, çünkü o anda tek görebildiğim kollarında bekleyen şeydi. Beş büyük, yeşil hindistancevizi kolları ile göğsü arasında duruyordu. Bakışlarımı ve gevşek çenemi fark ettiğinde göğsünü biraz daha dışarı çıkardı.

"Taşaklarımı seviyorsun, değil mi?"

Şakaya sinirlenerek homurdandım ama boğazım bir anda itiraz edemeyecek kadar kurumuştu. "Bunları nereden buldun?"

"Bilmek istemez miydin?" Kaşları şakacı bir şekilde kalktı, kara gözleri benimle alay ediyordu.

"Noah, bu ciddi bir durum. Daha fazlasını buldun mu?" Ellerimi başımın üzerine koyarak gruba döndüm. "Çocuklar! Hey! Bakın!" Rüzgâr sesimi uzaklaştırdığı için seslenişimi duymadılar.

"Hey, paylaştığımı söylemedim," dedi ve ses tonundaki şakayı dinlesem de orada olduğundan emin değildim.

Kollarımı kavuşturdum. "Başka seçeneğiniz yok. İçecek bir şeyler almazsak hepimiz susuz kalacağız."

"Kaptan Lotta-Beyin'in yeraltı sığınağında bir su makinesi hazırladığını sanıyordum."

Bazen çileden çıkarıcı olabiliyordu. Kelimenin tam anlamıyla susuzluk ve ölümle karşı karşıya olduğumuzda bile kibirli davranması onunla başa çıkmayı imkânsız hale getiriyordu. Ama aynı zamanda adada şu ana kadar bir su kaynağı bulmayı başaran tek kişiydi.

"Bize karşı nazik olmayı deneyebilirsin. Bu işte hepimiz beraberiz."

"Sakin ol Efron," diye dalga geçti, hindistan cevizlerini yere bırakarak bir gümbürtüyle. Eğilip bir tanesini kaldırdı. "Bunların geldiği yerde daha çok var. Belli ki paylaşacağım. Hepinizi öldürmeye çalışmıyorum."

Sözleri karşısında boğazım düğümlendi. Neden böyle söylemeyi seçmişti? *Bizi öldürmeye çalışmadığını mı?* Neden tam olarak bu kelimeleri kullanmıştı? Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım, kendimi sadece paranoyak olduğuma ikna etmeye çalıştım... Ama öyle miydim?

"Neler oluyor?" Harry'nin arkamızdan seslendiğini duydum. Omzumun üzerinden baktığımda, neler olduğunu gördüklerini ve ellerinde deniz kabuklarıyla bize doğru koştuklarını fark ettim.

"Hindistan cevizi mi buldun?" Harry bir tanesine uzanırken sesinde saf bir sevinçle sordu. Ava yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve rahatlamış bir şekilde ağlamaklı bir kahkaha attı. Noah onun önünde diz çöktü, hindistan cevizlerinden birine uzandı ve bıçağını çıkardı.

"Sanırım bana bunun doğru yol olmadığını söyleyeceksin?" Harry'ye şüpheyle baktı ve bıçağın ucunu kabuğuna yerleştirdi.

"Bu şekilde de yapabilirsin," dedi, ses tonu değişmemişti. "Ama bunun yarısı kadar bile işe yaramaz." Bir tanesini aldı ve bizden birkaç adım uzaklaştı, başının üzerine kaldırdı ve bir hamlede bir kayanın keskin kenarına çarptı. Hindistan cevizi hafifçe yarıldı ve içinden berrak bir sıvı döküldü. Dudaklarını ağzına götürüp hızla yutarken etraftan zafer çığlıkları yükseliyordu. Bu manzara karşısında ağzım kurudu ve ellerimin uyarıda bulunmadan kendi hindistan cevizime uzandığını hissettim. Hepsini bitirdiğinde hindistan cevizini havaya kaldırdı ve elinin tersini dudaklarına götürerek deliğe baktı. Sonra hindistan cevizini parçalanana kadar tekrar tekrar kayaya çarptı - beklediğim gibi ikiye değil, birkaç parçaya bölündü, beyaz, sütlü iç kısımları tam olarak sergilendi.

O parçaları toplarken, herkes kendi meyvesini topladı ve kayaya doğru yöneldi, onun yaptığını taklit etmek için bekledi. Teker teker hindistan cevizlerini kırıp açtık. James de Harry gibi ilk denemesinde aldı. Ava ve ben sıvının sızmaya başlaması için üç farklı darbe aldık ve Ava'nınki o zaman bile zorlukla çıktı, ama bu onu sıvıyı olabildiğince çabuk boşaltmaya çalışmaktan alıkoymadı. Bir an için hepimiz sessiz kaldık, ılık ve mide bulandırıcı derecede tatlı içkinin keyfini çıkarıyorduk.

Noah kıpırdamadan oturuyordu, kayaya doğru ilerlemeyen tek kişi oydu, hâlâ bıçağıyla kayayı kesmeye çalışıyordu, çenesinde vazgeçmeyeceğini söyleyen amansız bir inat vardı.

"Biliyor musun, bu çılgınca. Hindistan cevizi suyunu hiç sevmemişimdir bile. Ama şu anda aklıma daha iyi bir şey gelmiyor," dedi Ava, bir kolunu başının arkasına koyup oturduğu kumun üzerine uzanırken ses tonunda coşku vardı. Hindistan cevizi parçalarından birini ağzına götürdü ve meyvenin etli kısmını emmeye başladı. Onu izlerken ben de aynısını yaptım, hindistan cevizinden alabildiğim kadar besin almak istiyordum.

Sonunda Harry alay etti. "Hadi ama Noah, saçmalama. Herkes gibi sen de kendininkini aç. Kırmayı ya da elini kesmeyi başaramazsan sadece bıçağını köreltmiş olacaksın."

"Evet," diye kabul etti Ava, bir eliyle kendini destekleyerek. "Ve eğer bunu yaparsan, etin geri kalanını çıkarmak için senin bıçağını kullanamayız. En iyi kısmı da bu."

"Bıçağımı kullanabileceğini kim söyledi ki?" diye sordu, ama bıçağı mayosunun kenarına sürttü ve ayağa kalkarak nihayet kayaya doğru ilerledi.

Kimse tartışmaya zahmet etmedi. O noktada, sanırım hepimiz bunu düşünemeyecek kadar inanılmaz derecede neşeliydik. Bunun yerine kumların üzerinde dinlendik, güldük ve saf bir keyifle kendi kendimize gülümsedik. Noah'ın hindistan cevizini kayanın üzerinde birkaç kez kırdığını ve ardından susuzluktan yutkunduğunu duydum.

Bize istemeden de olsa tekrar katıldığında James bir kez daha doğrulup oturdu. "Peki, bunları nereden aldın?"

"Evet, bugün nereye gittiniz? Başka var mıydı?" Harry ekledi.

"Çok daha fazlası," dedi Noah geğirerek.

"Nerede?" James tekrar sordu.

"Buradan çok uzakta değil." Daha fazlasını söylemesini bekledik ama sessiz kaldı.

"Cidden bize söylemeyecek misin?" Harry dikkatle sordu. "Bilmemiz gerek."

"Neden bilmeniz gerekiyor? Her gün gidip onları bulundukları yerden almak benim işim olabilir." Durakladı ve orantısız bir sırıtma yaptı. "Beni mutlu ettiğin sürece."

Harry hiç eğlenmiyordu. "Bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Çok daha fazlasına. Bulundukları yere yaklaşmak daha mantıklı olur. Yakınlarda sığınabileceğimiz bir yer var mı? Birkaç saattir yoktun; bu süre içinde kilometrelerce yürümüş olabilirsin. İzinizi işaretlediniz mi? Dönüş yolunu nasıl bulacağını biliyor musun?"

"Sakin ol, Indiana," dedi, Güneyli çekik sesiyle. "Oraya nasıl gidileceğini biliyorum, evet. Ve çok daha fazlası vardı, ama seni oraya götürmüyorum. Tek bildiğim, beni hayatta tutmanın tek sebebinin bu olduğu."

Arkamdan James homurdandı. "Evet, çünkü hepimiz birbirimizi öldürmeye başlamak üzereyiz."

Noah'nın gözleri James'e, sonra tekrar bana kaydı ve genişledi. O anda notu gördüğünü anladım. Ya da notu yerleştiren oydu.

"Ona söylemedin mi?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. Dilini şaklattı, belli ki memnun olmuştu. "Seni hafife almışım..."

"Ona neyi anlatayım?" Bilmiyormuş gibi davrandım.

Noah daha da doğrulup omuzlarını dikleştirdi. "Not gitmiş, bu yüzden onu bulduğunu varsayıyorum."

"Onu oraya sen mi koydun?" Ava öfkeyle sordu.

"Neyi nereye koyayım? Siz neden bahsediyorsunuz?" James hepimizin arasına bakarak sordu.

Kimse hemen konuşmayınca Noah sırıtarak bacaklarının üzerinden öne doğru eğildi. "Ona siz mi söylemek istersiniz, yoksa ben mi söyleyeyim?"

"Bunu neden yaptın, Noah? Tüm bunlar bir tür şaka mı? Komik olduğunu mu sanıyorsun?" Harry sesini öfkeyle titreterek konuştu.

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki, onu oraya ben koymadım. Bir ara hindistancevizlerini bulduğumu söylemek için geri geldim ama notu görünce tekrar ayrıldım. Siz kendiniz bulana kadar biraz zaman verdim ve sonra geri döndüm. Birbirimize karşı ne kadar dürüst olacağımızı görmek için sizi test ediyordum." Bir elini gelişigüzel saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım şimdi cevabımı aldım."

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" James talep etti.

"Kampımızın yanına bırakılmış bir not vardı." Harry cebinden çıkarıp James'e doğru itti. Sözcükleri işledikten sonra başını kaldırıp gözlerini kocaman açmasını izledik.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sen ne düşünüyorsun?" Noah ayağa kalkarak sordu.

"Madem bırakan sen değildin, neden bulduğunda bize söylemedin?" Ava dikkatle sordu.

"Sana nedenini söyledim. Çünkü seni test ediyordum," dedi basitçe, kollarını başının üzerine uzatarak. "Neden *bana* bundan bahsetmedin? Hm? Başka kimseye söylemeyi düşünmüyordun, değil mi? Eğer ben bir şey söylemeseydim, siz üçünüz bunu küçük kirli sırrınız olarak saklayacaktınız, değil mi? Tek kelime bile etmeyi planlamıyordunuz. Belki de harekete geçmeyi bile planlıyordunuz."

"Ne? *Birbirimizi öldürmek mi?*" İnledim. "Gerçekçi ol, Noah."

"Hâlâ üzerinde çalışıyorduk. Herkese gösterelim mi yoksa çöpe mi atalım bilemedik," diyor Ava.

"Ve belli ki bu konuda hiçbir söz hakkımız yok," diye tükürdü Noah. "Zaten görmüştünüz, o yüzden ben-"

Noah Harry'nin tartışmasını böldü. "Evet, ama o zaman bunu bilmiyordun."

Artan gerilimi yatıştırmanın bir yolunu bulmalıydım. Ama Noah sesini daha da yükselttikçe, bu imkânsız gibi görünüyordu. "Bakın, herkese söylemenin bir anlamı olmadığını düşündük," dedim Harry tekrar konuşmaya başladığında sözünü keserek. "Bunun üzerine harekete geçmeyecektik. Herkesi birbirine düşürmek için bir neden görmedik."

"Ama onu kim bıraktı? Eğer bizden biri değilse, bu adada başka biri daha var demektir," dedi James, kaşları çatılmış bir halde. "Ve eğer durum buysa, ya söyledikleri doğruysa? Ya sadece birimizin adadan çıkmasına izin vereceklerse?" Gözlerindeki bir şey karardı ve göğsümde bir korku şimşeği çaktı. Bu bilgi konusunda James'e güvenmiyordum. Gerçek buydu. Öfkeli ve naifti ve düşünmeden hareket etmesini bekliyordum.

"Bu çok saçma," dedim çok hızlı bir şekilde. "Eğer adada başka biri varsa, belli ki bizimle dalga geçiyorlar. Cidden birbirimizi *öldürmemizi* istiyor olamazlar. Bu delilik. Buna cesaret edemeyiz..." Sustum. Düşünmesi bile çok dayanılmazdı.

"Hayır," diye benimle aynı fikirdeydi Harry. "Hayır. Yapamazlar. Yapsalar bile, haklısın, bunu asla yapmayız."

"Ciddi olabilecekleri ihtimalini düşünmektense sonsuza kadar bu yerde sıkışıp kalmayı mı tercih ediyorsun?" Noah alay etti.

Harry ve ben aynı anda, "Evet," dedik ve devam ettim, "çünkü bu olasılığı düşünmekten daha fazlasını gerektirir. Eğer bu gerçekse, bu adadan kurtulmak için birbirimizi öldürmemiz gerekiyorsa... bu bir seçenek değil." Bu sözleri söylerken boğazım kurudu. O ana kadar hiç böyle düşünmemiştim. Gerçekten her şeyden vazgeçmeye razı mıydım? Eve asla dönmemeye? Kocamı, ailemi bir daha görememek mi? Bu adada ölmeye...

"Evet, katılıyorum. Zaten tüm bunlar bir tuzak gibi geliyor," dedi Ava, sonra yüzü aydınlandı. "Oh, biliyor musun? Belki de bir reality şovdayızdır."

James güldü ve Noah kameraları arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Pekâlâ çocuklar... Ashton Kutcher'ı getirin." Kafasını biraz oynattı, neşeyle yerinde dans ediyordu ama ses tonundaki alaycılığı fark ettim.

"En kötü tahmin bu değil," dedim, birden Ava'yı savunma ihtiyacı hissettim. "Hiçbirimizin burada neler olup bittiğine dair bir fikri yok. Ava haklı olabilir."

Harry, "Bak, bunların hiçbirinin önemi yok," dedi, sanki kafasındaki düşünceyi zorla atıyormuş gibi başını sallayarak. James'in elindeki notu işaret etti. "Önemli olan tek şey, o notta yazan şeyi yapmayacak olmamız. Birbirimize karşı gelemeyiz. Bu işte birlikteyiz ve bunu unutmamalıyız." Başının üstünden gökyüzüne doğru baktı. "Su arayacaktık, ama hindistancevizlerinin nerede olduğunu biliyorsak, sanırım gün boyunca onların yakınında barınak bulmak en mantıklısı. Dinlenebilir, su ihtiyacımızı giderebilir ve yarın adayı biraz daha keşfetmeye başlayabiliriz."

"Ama..." Ava tereddütle konuştu. "Sahilden ayrılmalı mıyız? Ya biri SOS sinyalimizi görürse ve bizi aramaya gelirse? Bizi nasıl bulacaklar?"

Haklı olduğunu anladığımızda soru havada asılı kaldı. Sahilden ayrılamazdık, eğer kurtarılacağımız umuduna tutunmak istiyorsak, ki umutsuzca istiyorduk.

"O haklı," dedim. "Yakınımızda kalmalıyız."

"Katılıyorum," dedi James. "Ama gidip biraz daha içki almalıyız. Bu yeterli değildi."

"Evet ve burada bir tür barınak inşa etmeye başlamalıyız. Şurada devrilmiş bir ağaç var" -Harry konuşurken işaret etti- "sanırım onu buraya sürükleyip dün gece altında uyuduğumuz kayaya yaslayabilirsek, yanlarına başka dallar, çalılar ve yapraklar koyarak bizi daha fazla koruyabilir ve gizlenmemizi sağlayabiliriz. Bu bize daha fazla alan da sağlar. Böylece geceleri hepimiz içeriye sığabiliriz ama yine de hem kıyıya hem de ateşe göz kulak olabiliriz."

Noah başparmağını omzunun üzerinden uzatarak, "Tamam, siz bunu yapın, ben de gidip biraz daha hindistancevizi getireyim," dedi.

"Hayır, yalnız dönmüyorsun," dedi Harry.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Peki beni kim durduracak?"

"Yardıma ihtiyacın var," diye araya girdim tartışma alevlenmeden önce. "Bir ton geri getirmen gerekecek ve onları taşımak için yardıma ihtiyacın olacak."

Kalın, siyah kaşı hafifçe kalktı, hemen üstündeki yara izi kırıştı. "Gönüllü müsün?"

Bu düşünce midemi bulandırdı ama alternatifleri çabucak tarttım. Barınak için bir vizyonu olan tek kişi Harry'ydi, geriye sadece James ve Ava kalıyordu. Noah ve James'e birlikte daha da fazla güvenmiyordum.

Onlara ayrı ayrı güvenmiyordum, özellikle de notun ortaya çıkmasından sonra ve ona Ava'yla birlikte kesinlikle güvenmiyordum. Geriye ben kaldım.

"Evet-" dedim.

Harry aynı anda, "Hayır, onunla gidebilirim. Onunla gitmek zorunda değilsin.

için."

"Hayır, kendin söyledin... Güneşte olmamalıyım. Orman Gölgede kalmak için en iyi şansım. Bunun dışında, nasıl barınak yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu yapmak için sana ihtiyacımız var."

Düşünceli bir şekilde ağzını büktü. "Bilmiyorum... Barınağı daha sonra inşa edebilirim." Panik dolu gözleri, mevcut topluluğun önünde kelimelere dökemediği şeyi söylüyordu: Noah'nın bana zarar vermeyeceğine güvenmiyordu. Ama başka bir seçenek yoktu.

"Oh, Tanrım, millet. Hadi ama. Bütün gün bekleyemem. Hindistan cevizi treni kalkıyor. Eğer bindiyseniz, yetişseniz iyi olur." Bununla birlikte, Noah bizden uzaklaştı ve ormana doğru yürüdü.

Harry ve Ava'ya baktım, olumlu anlamda başımı salladım ve hissettiğimden daha emin göründüğümü umdum. "Yakında döneceğim."

Bununla birlikte, arkama bakmayı reddederek arkadaşıma yetişmek için kumda koşmaya başladım.

Geri dönecektim. Onları tekrar göreceğim.

Buna inanmak zorundaydım, yoksa bacaklarımın o anda pes edeceğinden emindim.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ormanda beklediğimden daha hızlı yürüyordum. Ağaçlar ve kayalar arasında zig zag çizerek, yavaşlamak için hiç çaba harcamadan ayak uydurabilmem için. Öyle bile olsa, öyleydim.

Ona ayak uydurmayı başarmıştım, neredeyse yolun çoğunu koşarak gitmiştim.

"Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bize burayı göstermek istemediğini biliyorum."

Göz ucuyla bana baktı, nefes alış verişimi duyunca biraz yavaşladı. "Seni doğru yere götürdüğümü kim söyledi?"

Tüylerim diken diken oldu ama ben tepki veremeden bir kahkaha attı.

"Sakin ol. Tanrım. Gerçekten paranoyaksın, değil mi? Sen ve arkadaki rüya takımı." Elinin yan tarafına, cebindeki bıçağın dış hatlarına doğru gidişini izlerken boğazımdaki yumru daha da büyüdü.

"Biz sadece herkesin adadan tek parça halinde çıkmasını istiyoruz, Noah. Hepsi bu. Bunu yapabilmemizin tek yolu da birlikte çalışmak."

Ağzı hafifçe yukarı kalktı ve görünüşe göre kendi kendine fısıldadı, *"Matibay ang walis, palibhasa'y magkabigkis."*

Gözlerimi ona diktim. "Bu ne anlama geliyor?"

Bana bakarken kara gözleri yumuşadı. "Bu bir Filipin atasözü. Lola, *yani büyükannem* söylerdi. *Süpürge sağlamdır çünkü sıkıca bağlanmıştır* anlamına gelir."

"Ne-"

"İnsanlar birlikte durduklarında daha güçlü olurlar," diye araya girdi. "Temelde bunun anlamı budur."

"Oh," dedim, rahatladığımı hissederek. "Evet, o zaman *Lola*'ya katılıyorum. Filipinler'de mi büyüdün?"

"Hayır," dedi, "büyükannem ve büyükbabam babam doğmadan önce buraya taşınmışlar. Oraya hiç gitmedim bile ama ailem onlarla iyi konuşabilmem için akıcı konuşmamı sağladı."

"Bu gerçekten çok hoş." Sonunda nefesimi tutabildim, çünkü hızı oldukça yavaşlamıştı.

"İkisi de birkaç yıl önce öldü," diye ekledi, sesi acımasızdı. "Büyükannem ve büyükbabam."

"Oh." Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. "Noah, çok özür dilerim."

Sert bir şekilde başını salladı ama cevap vermedi. "Onun her zaman söylediğini hatırladığım başka hangi cümle var biliyor musun?"

"O da ne?"

Aniden durdu ve yüzünü bana döndü. *"Huwag kang magtiwala sa di mo kilala."* Açıklamasını bekledim, gözlerinin derinliklerinde bir şeylerin karardığını izledim. "Yabancılara güvenme."

Nefesim kesildi ve kıs kıs gülmeden önce yüzümdeki paniği fark etti. "Sakin ol Ace, seni öldürmek isteseydim çoktan öldürmüştüm." Gözleri açıkta kalan bedenimde gezinirken, ince şalvarı titreyerek üzerime sardım. "Şimdilik, canlı halin benim için daha yararlı." "Bunu neden yapıyorsun?" Uzaklaşmak için döndüğünde sordum. çabucak kendime geldim. "Ne yapacaksın?"

"Neden böyle bir pislik olmayı seçiyorsun? Gemide bana karşı naziktin... daha nazik. Hepimiz burada hayatta kalmaya çalışıyoruz. Neden bunu bilerek daha da zorlaştırıyorsun?"

"Hiçbir şeyi daha da zorlaştırmaya çalışmıyorum, sadece sizin gibi arkadaş edinmekle ilgilenmiyorum. Buradan defolup gitmeye çalışıyorum."

"Peki geri kalanımız ne yapıyor sanıyorsun?"

"Yatılı kampa hazırlanıyormuşsunuz gibi görünüyor, sanki ailelerimiz haftaya bizi almaya gelecekmiş gibi. Sanki bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi. Bunu yeterince ciddiye almıyorsunuz. Hiçbiriniz. Burada arkadaş edinemeyiz. Bir sığınak inşa edip fırtınayı atlatmak zorundaymışız gibi davranamayız. Neler olup bittiğini anlamalıyız."

"Kimse bunun son derece tehlikeli olduğunu iddia etmiyor, Noah. Bunun gerçek olduğunu biliyoruz ve bir çıkış yolu bulmamız gerektiğini de biliyoruz.

Ama bunu yapmanın tek yolu birlikte çalışmaktır. Birbirimize düşman olmak durumu daha da kötüleştirecektir."

"Ama biz zaten düşmanız, bunu görmüyor musun?" diye sordu, sesinde öfke yoktu, sadece merak vardı. "Notu gördün... Eninde sonunda birbirimizi öldürmek zorunda kalacağız. Ya da kirli işi doğanın yapmasına izin vereceğiz. Her iki durumda da, kimseyle yakınlaşmak gibi bir niyetim yok çünkü bu adadan kurtulanın ben olacağımdan emin olmak niyetindeyim."

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedim usulca. "Biz seni asla incitmeyiz, Noah."

Gözlerini devirdi. "Lütfen. Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. Aksi takdirde öleceğin anlamına gelseydi yapardın, yapman gerektiği gibi. Burada her *erkek-kadın*, sanırım-kendisi içindir."

"Ben buna inanmıyorum. Eğer onlara bir şans verirseniz insanlar genellikle iyidir."

"Neye istersen ona inan," dedi, "ama ben de aynısını yapacağım. Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama inançlarımız birbiriyle tamamen çelişiyor."

"Hepimizin eve dönmesini istiyorum. Bizi bekleyen bir ailemiz olduğunu biliyorum..." Onun insanlığına hitap etmeye çalıştım, eğer bir parça bile varsa. "Seni kim bekliyor?"

Omuzları gerildi. "Bak, kanka olmak istemediğim gerçeğinin nesini anlamıyorsun?"

"Bunu anlıyorum. Anlamadığım şey, bunun neden düşman olmamız gerektiği anlamına geldiği. Ben, her ikisinin de olmak zorunda olmadığını düşünüyorum."

Bir an sessiz kaldı ve ona bakma isteğime karşı koydum, söylediklerimi anlamasını bekledim ve bir şekilde ona ulaşmayı başardığımı umdum.

"Bak, sahip olduğun arkadaşlık kompleksi konusunda sana yardımcı olacak Too Tall ve Princess Knives-A-Lot zaten var. Konuşmasak olmaz mı? Zaten neredeyse geldik. Devam et." Bununla birlikte hızını artırdı ve ben de ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım, nefes darlığım daha fazla konuşmama engel oluyordu.

"Yavaş...yavaş..." Yalvardım, bir ağacın arkasında kaybolduğunda daha hızlı hareket etmeye çalışırken göğsüm sıkışmaya başladı.

"Devam et," diye sesini duydum uzaktan. Sesi çok uzaklardan geliyordu. Birdenbire görüşümü siyah noktalar doldurmaya başladı ve ne olduğunu anlamaya çalışırken olduğum yerde durdum. Ciğerlerim hava almak için yanıyordu.

yeterince hızlı ememiyor gibiydi. Dizlerimin güçsüzleştiğini hissederken acıyı hafifletmeye çalışarak göğsümü tuttum.

"Noah..." Dedim ya da demeye çalıştım... Anlayamadım. Bacaklarımın gevşediğini hissettim ve saniyeler sonra bedenim büyük bir gürültüyle yere çarptı. Karanlık beni bir anda buldu.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Kendime geldiğimde ağaç dallarının yukarı doğru uzandığını, mavi gökyüzünün küçük bir şeridini ve bulutları gördüm. Hatırladıkça Olanlar yavaş yavaş aklıma geldi, doğrulmaya, nerede olduğuma ve hangi yönden geldiğime karar vermeye çalıştım. Beni terk mi etmişti? Geri dönüş yolunu bulabilecek miydim?

Hareket ettiğimde, keskin bir acı kafatasımı yırttı ve nefesimi kesmesine neden oldu. "Dur, bekle..." Bir ses duydum -Noah'ın sesi- dedi ki nerede olduğunu anlayamadım. Beni bir şekilde incitmiş miydi? Bunu o mu yaptı?

Daha da yukarı itmeye çalıştım ama başım dönmeye ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı, ben de pes ettim ve kendimi bir kez daha yere bıraktım. "Ne oldu-"

Kolumda bir el hissettim ve başımı hafifçe çevirdiğimde onu yanımda otururken gördüm. Göğsü çıplaktı, bana bakarken yüzü ciddiydi ve bir elini başımın altına kaydırdı. "Susuz kalmışsın," dedi. "Al, bunu iç..." Dudaklarıma bir hindistan cevizi uzattı ve emri üzerine içmekten başka seçeneğim yoktu, ılık sıvıdan az miktarda ağzıma dökmesine izin verdim, olabildiğince çabuk yuttum. Birkaç kadehten sonra durdu. "Henüz oturmaya çalışma. Yere yığıldığında başını çarpmış olabilirsin."

Acıyı hatırlayarak elimi göğsüme götürdüm ve üzerimi örten bir tür kumaş olduğunu fark ettim. *Noah'ın tişörtü.*

İçime işlerken kumaşın bir kısmını parmaklarımın arasında kavradım ve yüzüme yansımış olmalı ki boğazını temizledi. "Çok fazla anlam çıkarma," dedi kararlı bir şekilde. "Cildin fena halde yanıyor ve yardımına ihtiyacım var.

Bunları geri taşıyorum." Ayaklarımın yanındaki hindistancevizi yığınını işaret etti, en az on taneydiler ama sayacak kadar başımı dik tutamadım. Birden duyduğum ses beni çarptı ve az önce ne gördüğümü anladım. "Su mu?" Bir kez daha yukarı bakarak sordum.

"Bir şelale var," diye onayladı, neredeyse tereddütle. Bu düşünceyle ağzım kurudu. "Al, biraz daha iç." Başımı tekrar kaldırdı -elinin hâlâ boynumun altında olduğunu neredeyse unutmuştum- ve hindistan cevizini dudaklarıma götürdü.

Sıvıyı itaatkâr bir şekilde emdim, ılık, tatlı su dilimde aniden ağırlaştı. "Suyu içebilir miyiz?" Son yudumu da yuttuktan sonra sordum.

Başını salladı ve sağına, şelalenin olması gerektiğini bildiğim yere baktı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Güvenli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok." Gözlerini devirdi, aralarındaki kırışıklık derinleşti. Bir sonraki cümlesi tereddütlüydü, sanki bu kelimeleri söylemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibiydi. "Harry bilirdi."

Dudaklarımda neredeyse zorla büyüyen sırıtışı gizleyemedim. Bunu görünce kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Sadece... ilk kez herhangi birimize takma adla değil de gerçek adımızla hitap ettiğini duyuyorum."

Bakışlarını bana dikti, koyu kahverengi gözleri benimkilere kilitlendi. "Evet, boğazım ona her seferinde Kaptan Ukala Pantolon diyemeyecek kadar kuru." Bununla birlikte, hindistan cevizini kendi dudaklarına götürdü ve kalan sıvıyı boşalttı.

Tekrar doğrulmaya çalıştım, ilerideki şelaleden sıçradığını duyabildiğim suyu görmeyi umutsuzca istiyordum. Ağırdan aldım, hareket eder etmez başımın döndüğünü hissetmeyince rahatladım. Görüşümdeki siyah noktalar geri dönmedi. Biraz daha ittim, yavaşça doğruldum ve hindistan cevizini yere bırakırken elini sırtımda hissettim. Beni inceledi.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve önümdeki şelaleyi görünce derin bir nefes aldım. Beklediğimden daha küçüktü, uçurumun tepesinden çağlayan su büyük ve güçlü bir fışkırma yerine üç küçük dere halinde geliyordu. Orman şelalenin etrafını bir koza gibi sarmış, su kütlesini her taraftan çevreleyen sadece birkaç metrelik çıplak bir zemin bırakmıştı. Şelaleye en yakın suyun yanında kırmızı çiçekler açmış ve ağaçlar küçük gölün üzerine sarkarak tepede bir tür kubbe oluşturmuş.

Bir metre ötemdeki kristal berraklığındaki mavi suya bakarken nefesimi tutmaya çalıştım, vücudum ona dokunmak için fiziksel olarak ağrıyordu.

"Bunun burada olduğunu biliyor muydun?" Ciyak ciyak

konuşmayı başardım. Cevabı sert bir baş sallama oldu.

"Hepimizin susuz kaldığını biliyordun ve bir göl bulduğun gerçeğinden hiç bahsetmedin mi?"

"Sakin olun memur bey," dedi suya doğru bakarak. "Hepinize söylemeyi planlıyordum ama geri döndüğümde notu gördüm. Bu fikrimi değiştirdi. Ayrıca susuz kalmanıza da izin vermedim. Herkes bir şeyler içebilsin diye hindistan cevizi getirdim. Sadece bu yerle ilgili ne yapmak istediğime karar vermeye çalışıyordum..."

"Bu yüzden bizi buraya geri getirmek istemedin... Neden sahile yakın bir yerde kalmamız için ısrar ettin..." Bunun farkına varmak bana ani bir ağırlıkla vurdu ve karnımda öfke kabardı. "Gerçekten ölmemize izin vermeyi mi düşünüyordun? Burayı kendine mi saklıyordun?"

"Yani öyle değil miydin?" diye meydan okurcasına sordu. "Birazcık bile mi?"

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Hayır, azıcık bile değil. Burayı kimseden saklamamın imkânı yok."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Rahibe Teresa olamadığım için beni affedin. Onlardan ne saklıyorum ki gerçekten? İçmenin güvenli olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Ama Harry bilecek. Bu konuda haklısın," dedim. "Ayrıca, doğrudan içemesek bile kaynatabiliriz. Yıkanmak için, yaraları temizlemek için kullanabiliriz. Burayı biliyor olmalılar."

Omuz silkti. "Artık bu senin sırrın. Sanırım bunu söylemeni engelleyemem ama tek söyleyeceğim burada kime güvendiğini düşünmen gerektiği. Sen bir melek olabilirsin ama buradaki herkes öyle değil. Burayı kendimize saklayabiliriz. Her gün hindistancevizi getiririz tabii ama asla buraya yaklaşmalarına izin vermeyiz."

"Onlara söylememi engellemeyecek misin?" Ona baktım, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Bu sırrı saklamak için seni öldürmeyi planlasaydım hayatını kurtarmış olur muydum? Yere yığıldığında seni ormanın zemininde bırakabilirdim. Seni göle atabilir ve bilincin yerinde değilken boğulmana izin verebilirdim. Bunun yerine, seni buraya taşıdım ve sağlığına kavuşturdum. Bu sana zarar vermeyi planlayan birine benziyor mu?"

Kelimeleri söyleme şekliyle ilgili bir şey, ne yapacağına karar vermeden önce bu seçenekleri aktif olarak tarttığını düşündürdü. "Beni sen mi taşıdın?"

"Sen uçmadın."

Sıcaklığın mideme yayıldığını hissettim. "Bunu neden yaptın? Hani herkes kendi başının çaresine bakacaktı?"

İnledi, ayağa kalktı ve göz göze gelmeyi reddetti. "Evet, beni pişman etme. Hadi, Profesör ve Savaşçı Prenses bizi aramaya gelmeden önce bu h i n d i s t a n cevizlerini sahile geri götürmeliyiz."

Ayağa kalkmaya başladım, ağırdan alıyordum ama yine de dengemi kaybediyordum. Eli fırladı, düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı ve yanına getirdi. "Yavaş ol..." diye fısıldadı.

Dudaklarıma yeniden bir gülümseme yayıldı ve bu fark edilmedi. "Ne?" diye sordu, gömleğini kollarımdan alıp başımın üzerine kaldırmadan önce beni sabitledi. "Al, daha fazla yanmadan şunu üzerine geçirelim."

"Dikkatli olsan iyi olur Noah," dedim beyaz tişörtü vücuduma geçirirken. "Birileri senin gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünebilir."

Tekrar sırıttı, soğuk gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarının dudaklarıma düşmesini izledim, aramızdaki an o kadar hızlı dondu ki nefes almayı unuttum. Eğildi ve kalbimin çırpındığını hissettim. Durdurmalıydım ama bitkin, susuz ve sayıklıyordum. Dudakları dudaklarıma doğru yaklaşırken bir şey yapmak ya da söylemek için kendimi güçsüz hissediyordum. Gözlerim kapalı, bağlantıyı bekliyordum.

"Belki de düşünmelerini istediğim şey tam olarak budur." Nefesini dudaklarımda hissettim, sözleriyle aniden ürperdim. Gözlerimi açtığımda tekrar geri çekilmişti, dudakları eğlenerek yukarı kalkmıştı.

Hindistan cevizlerini yerden almak için eğildiğimde yüzüm utançtan yanıyor, olanlarla ilgili tek kelime edemiyordum. Beni rahatlatmak için Noah da konuşmadı. Bunun yerine kollarımıza hindistan cevizlerini yükledik ve kampa dönüş yolunu göstermesini bekledim.

Yolun çoğunda konuşmadık ve zar zor sürdürebildiğim salyangoz hızından bacaklarım yandığı için ona ayak uydurmaya çalışmadım. O kadar uzun süredir yürüyorduk ki, beni ormanın zemininde bırakma fikrini değiştirdiğinden ve sadece tekrar çökmemi beklediğinden yarı yarıya emin olduğumda, okyanus dalgalarının kükremesini duymaya ve sadece kıyıya yakın olmaktan gelebilecek ılık, tuzlu esintiyi hissetmeye başladım.

Noah bana döndü, tek kaşını kaldırdı, sesi alçaktı. "İstersen sana gösterdiklerimi onlara anlat, seni durdurmayacağım, ama önce beni dinle: eğer biri

geri kalanımızı dışarı çıkarmaya karar verirse, o yer bizimdir. Senin ve benim. Orası güvenli. Orada barınağımız, suyumuz, yiyeceğimiz var. Kimsenin susuz kalmasına izin verelim demiyorum ama demek istediğim, yönümüzü bulana kadar bir süre sırrımızı saklayalım. Kimin kimin tarafında olduğunu anlayana kadar. Bu insanları gerçekten tanımıyoruz. Onlara güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz."

"Ben de sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Haklısın," dedi başını eğerek, "ama hayatını kurtarmak için sana yeri gösterdim. Kolayca yapmayabilecekken seni korudum. Onların da aynısını yapacağına dair hayatın üzerine bahse girer misin?"

Duraksadım, söylediklerini düşündüm ama sonunda başımı salladım. "Durum tersine dönseydi bana söylemelerini isterdim. Bu adil değil. Birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

Alay etti. "Buradaki herkesin birbirine karşı dürüst olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Başımı salladım ama gönülsüzce. "Her neyse. Bu senin cenazen... Tek söylediğim, bu sır ortaya çıktığında artık üstünlüğümüzün kalmayacağı. Pazarlık edecek hiçbir şeyimiz yok. Hayatta kalmamızı sağlayacak hiçbir şey yok. Kendi başlarına bulabilirler, elbette. Hindistan cevizi de bulabilirler. Ama şu anda suya giden doğrudan bir yol bilen sadece ikimiz varız. Bu bize biraz dokunulmazlık sağlıyor." Durakladı. "Sadece... bir düşün, tamam mı? Dışarıdaki herhangi biri bizi buraya getiren kişi olabilir. Dışarıdaki herhangi biri neden burada olduğumuzu tam olarak biliyor olabilir. Sadece siz bilmiyorsunuz." Bu son, ciddi cümleyle benden uzaklaştı ve ileriye doğru yöneldi, birkaç dakika sonra küçük, kaya kampımızı ortaya çıkarmak için bir dalı geri çekti.

Sözlerini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Ben Noah değildim. Onun gibi davranmak istemiyordum... Ama bir şekilde haklı mıydı? Sırrımız beni daha mı güçlü yapıyordu? Eve dönmeyi her şeyden çok istiyordum ama adadaki birinin neden orada olduğumuzla bir ilgisi olabileceğine gerçekten inanıyor muydum?

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Yanılıyordu...

Yanılıyor olmalıydı.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I Onlara şelaleden neden bahsetmediğimi bilmiyorum. Belki Nuh bu konuda aklıma girmişti, belki de kendimce sebeplerim vardı, ama biz Harry, Ava ve James'in hazırladığı derme çatma kulübeyi görerek kampa geri döndük, keşfimiz hakkında tek kelime etmedim, Noah da etmedi.

Harry beni görünce kollarını iki yana açarak bize doğru koşmaya başlayınca kendimi daha da suçlu hissettim. Bana ulaştığında, elleri pazularımı kavradı. "Tanrı'ya şükür." Noah'ya baktı. "Uzun zamandır yoktun."

"Çok uzakta," dedi basitçe. "Ve sanırım demek istediğin*, şu anda bizi hayatta tutan tek şeyi elden teslim ettiğin için teşekkür ederim, Noah*." İkisi hariç tüm hindistan cevizlerini yere bıraktı ve hafifçe eğildi. "Ben de diyorum ki, rica ederim Majesteleri. Ne de olsa ben mütevazı bir hizmetkârım."

Harry kaşlarını hafifçe çattı ama cevap vermedi. "İyi misin?" diye sordu bana, büyük boy gömleğine bakarak. "Neden onun gömleğini giyiyorsun?"

"Ben iyiyim..." Neredeyse ona olanlarla ilgili gerçeği anlatacaktım ama bir şey beni durdurdu. Noah'nın, güvenmek istediğim insanlardan şüphe etmeme neden olmasına bu kadar izin vermiş olmaktan nefret ediyordum. "Onu bana daha fazla yanmayayım diye verdi."

Harry'nin yüz ifadesi şaşırmış gibiydi. "Oh, güzel. Bu iyi bir fikir."

Barınağa doğru başımı salladım. "Harika görünüyor. Çok çalışmışsın."

Bir omzunu silkti ve gözlerini benden kaçırdı. "Şimdilik idare eder. Ne kadar dayanacağından emin değilim ama en azından bir iki günlüğüne

uyumak için kuru bir yer."

"İşte." Yüzüme bir hindistan cevizi fırlatıldı ve ben de onu tutan uzanmış kolun uzunluğunu takip ederek Noah'ın gözleriyle buluştum. Bir hindistan cevizini ağzına götürmüştü, diğeri ise görünüşe göre benimkiydi. "Uzanmalısın."

"Ben iyiyim," dedim öfkeyle, sonra ses tonumu biraz yumuşattım. "Ama teşekkür ederim." Ne kadar susadığımı inkâr edemeyerek ondan aldım ve dudaklarıma götürdüm. Bir yudum almaya başladım, sonra bunu Harry'nin önünde yaptığım için kendimi suçlu hissettim, bu yüzden indirdim ve uzattım. "Bunu içmelisin. Dışarıda biraz vardı."

Önce hindistan cevizine, sonra da bana baktı. Cevabı güçsüzdü. "Ben kendim alırım. Sorun değil. Bir sürü var..."

"Sorun değil Harry, gerçekten. Dönüş yolunda bir tane içtim. Çok susamış olmalısın." Elinin tersiyle kir pas içindeki alnını sildi, kuru ve çatlak dudakları söylediklerimi doğruluyordu.

"Teşekkürler," dedi sonunda, elimden aldı ve hızla yuttu. Bitirdiğinde suçlulukla elini dudaklarına götürdü. "Üzgünüm... Sanırım sıcak beni etkiledi."

"Çok çalışıyorsun," dedim. "Hepimiz öyle. Bir süre dinlenmeli, su depolamalı ve ardından adayı daha fazla keşfetmek için bir plan yapmalıyız."

Sesini alçaltarak başını salladı. "Orada her şeyin yolunda gittiğinden emin misin? Noah-"

"Hâlâ dinleme mesafesindeyim," diye seslendi Noah birkaç metre öteden, hindistan cevizini havaya kaldırarak. "Ve ben mükemmel bir beyefendiydim büyükbaba, merak etme."

Başımla onayladım. "Bu doğru. Öyleydi. Aşırı ısındığımda benimle ilgilendi."

"Ne yaptın? Ne oldu? Sen-"

"Şimdi iyiyim." Paniğini kestim. "Gerçekten. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Güneş yanığı, yorgunluk ve susuzluğun kötü bir kombinasyon olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

"Tamam, sen otur," dedi Harry. "Sana biraz daha içecek getireyim."

"Ben iyiyim Harry," diye karşı çıkmaya çalıştım ama faydası olmadı. Yığından iki hindistancevizi daha almış ve onları kırmak için kullandığımız taşa doğru ilerlemişti bile. O benimkini teslim ederken midemdeki derin suçluluk çukuruna karşı savaştım. Eğer şelaleden şimdi bahsedersem, onlara neden ilk anda söylemediğimi merak edeceklerdi.

geri döndüler, değil mi? Benimle ilgilenmeye bu kadar kararlı birinden bu kadar önemli bir şeyi nasıl saklayabilirdim?

Birden arkamdan Ava'nın bariz bir acıyla haykırdığını duydum. Hızla arkamı döndüğümde onu karnını tutarken, şakaklarından ter damlaları akarken gördüm.

"Ne oldu? Neyin var?"

Bana bakarken yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Bilmiyorum, ben sadece

-" Cümlesini tamamlayamadan iki büklüm oldu, kusmuğu dudaklarından kuma fışkırdı.

"Ava!" İçkimi bıraktım ve ileri atıldım, hastalanmaya devam ederken ona uzandım. Aynı anda adamlar geri çekildi, her taraftan öğürme ve inleme sesleri duyuluyordu. Pazusuna dokundum, bir elimi saçlarına götürüp koyu renk bukleleri çekebildiğim kadar geriye çektim.

Durduğunda başını iki yana salladı ve kolunu dudaklarına sildi. "Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum... Birden kendimi..." Durdu, yarım adım geriye doğru sendelerken koyu teni daha da solgunlaşıyor gibiydi.

"Sen iyi misin?" Harry hâlâ bizden birkaç adım geride durarak sordu. "Bilmiyorum..." dedi güçsüzce. "Sadece kendimi... kötü hissediyorum."

"Yine hasta mı olacaksın?" diye sordu.

Noah içkisini yüksek sesle höpürdeterek, "Ve eğer öyleysen, o tarafa doğru nişan al," dedi. "Gel, seni kuma yatıralım." Onun elini tuttum, benim

Diğer avucumu da sırtının üst kısmına koyarak ayaklarımızın altındaki ılık kuma gömülmesine yardım ettim. Biraz rahatladığında yüz ifadesi sakinleşti.

"Teşekkür ederim. Şimdiden daha iyi hissediyorum." Alnındaki teri sildi. "Özür dilerim çocuklar."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Harry, ben onun kusmuğunun üzerine kum süpürüp tamamen kapatırken bize doğru küçük bir adım atarak. Hindistan cevizinin yarısını bana uzattı ve ben de avuçlarına yerleştirdim.

"O haklı, muhtemelen aşırı ısınmışsındır. Bunu yapmak çok kolay. Bilmem gerekirdi," dedim ona. "Sadece içmeye devam et."

"Ama yavaşça," diye talimat verdi Harry, şimdi onun yanında diz çöktüğüm yerde duruyordu. "Yutkunmak yerine küçük yudumlar al. Miden için daha kolay olur."

Kendisine söyleneni yaptı, yavaşça içti ve her yudum arasında düzenli nefesler aldı.

"Bence bugün hiçbir yere gitmemeliyiz," dedi Harry kararlılıkla ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Ne?"

"Biraz keşif yapmak istediğimizi biliyorum ama acele etmemeliyiz. Sen daha önce aşırı ısınmıştın, Ava da şimdi ısındı. Yarımız hasta ya da daha kötüsü ölüyken bu adada bir şey bulmanın bir önemi yok. Hiçbirimiz böyle sıcağa ve açlığa alışık değiliz. Aşırıya kaçmamaya dikkat etmeliyiz. Şimdilik, akşam güneş batana kadar dinlenmeliyiz. Noah'ın bıçağını mızrak oymak için kullanabiliriz. Sonra belki akşam yemeği için balık tutmaya çalışırız. Yarın güneş çok yükselmeden erkenden yola çıkarız."

"Ya beklemeye gücümüz yetmezse?"

"Yapmamayı göze alamayız," dedi basitçe. "Özür dilerim. Ben de gitmek isterdim ama ikinizin de orada yığılıp kalması riskini göze alamam."

"Ben iyiyim," dedi Ava, doğrulmak için hareket ederek. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım çok hızlı içtim."

"Ben de iyiyim," diye kabul ettim. "Bu gece keşfetmeliyiz, Harry. Buna mecburuz. Burada neler olup bittiğini bilmeden bir gece daha geçirebileceğimi sanmıyorum."

"Ona katılıyorum," dedi Noah, hepimizi şaşırtarak. "İkinizden biri bayılır ya da hastalanırsa, ya sizi taşımak ya da olduğumuz yerde kamp kurmak zorunda kalırız. Bu gece burada kalıp yarın denemek daha mantıklı. Bunun yanı sıra"-kollarını başının üzerine uzatıp boynunun arkasına sıkıştırdı-"Biraz kestirebilirim."

Harry rahatlamış görünerek, "Anlaştık o zaman," dedi.

Ava gözlerini James'e dikerek, "Hayır, bağlı," diye karşı çıktı. "Sen ne düşünüyorsun? Her şey senin oyuna bağlı."

"Pekâlâ," dedi Noah, başını neşeyle aşağı yukarı sallayarak, "Survivor'ın bir bölümü gibi. Hadi oylamaya sunalım."

James homurdandı, kollarını rahatça dizlerinin üzerine koymuş kuma bakıyordu. "Açlıktan ölüyorum," dedi bir süre sonra. "Eğer seçimim ikinizi ormanda taşımak ya da burada kalıp bu gece okyanus kenarında deniz ürünleri yemekse, sanırım karar vermek çok zor değil." Omuz silkti ve suya doğru baktı. Nedense, gerçekten doğru olduğuna inandığı tarafı değil de adamların tarafını seçtiğini hissettim, ama konuyu zorlamanın bir anlamı olmadığını gördüm.

"Demek böyle olacak, ha?" Ava da benimle aynı hissi paylaşıyordu. "Sayıca bizden üstünsünüz, bu yüzden tüm kararları siz mi alıyorsunuz?" Ben tanıştım

Harry'nin gözü, ihanete uğramış hissediyordum. O ana kadar onun bizim tarafımızda olduğuna inanmıştım. Noah başından beri haklı mıydı? Herkes sonunda herkesin kendi başına olduğunu mu kabul ediyordu? Artık şelaleyi Noah'yla aramızda bir sır olarak sakladığım için içimi kemiren suçluluk duygusunu hissetmiyordum.

"Öyle değil," dedi Harry usulca, Ava'ya bakıyor olmasına rağmen benimle göz hizasına gelecek şekilde eğilerek. "Taraf diye bir şey yok. Biz ya da siz diye bir şey yok. Hepimiz varız. Bu karmaşanın içinde birlikteyiz ve birbirimizi kollamalıyız... Bunu ikinizi de korumak için yapıyorum." Gözleri ciddiydi ama sert değildi. Ona inanmak istedim ama yapamadım. Sanki bir şeyler saklıyormuş gibi hissediyordum... Sanki hepsi saklıyormuş gibi.

Sonunda başımı salladım ve James ile Harry'nin Noah'ın bıçağını bilemesi için sopa toplamaya başlamalarını izledim.

Ava yanımdayken bile adada ilk kez kendimi gerçekten yalnız hissediyordum. Adadan hiç ayrılamayacağım ihtimalini de ilk kez o zaman düşündüm. Kocamı, ailemi, arkadaşlarımı bir daha asla göremeyebilirdim. Bu düşünce bile son derece yıkıcıydı.

Gece karanlığı çöktüğünde James üç balık yakalamayı başarmıştı ve onları bölüşmek zorunda kalmıştık. Et karnımıza oturdu, gerçek açlığımızı zar zor bastırdı, bu yüzden hindistancevizlerinden su doldurduk ve ateşin etrafında uzandık. Herkes nispeten sessizdi, çoğunlukla kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk.

"En çok neyi özlüyorsunuz?" Ava'nın sorusu çoğumuzu oturur pozisyona getirdi ve bir cevap bulmaya çalıştık.

Harry karnını kaşıyarak, "Çikolatalı pasta," dedi. "Şu anda kocaman bir dilim çikolatalı pasta için adam öldürebilirim."

Yasal olarak içki içebilecek yaşta olup olmadığı konusunda şüphelerim olsa da James, "Bana bira," dedi.

"Seks," dedi Noah alçak sesle, pazusunu gelişigüzel ovuşturarak. "En çok özlediğiniz şeyin seks olduğunu söylemezseniz yalan söylemiş olursunuz." Gözleri Ava'yı buldu. "En azından bunu yaşamış olanlarımız."

Gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi. Kimse onun sözlerindeki gerçeği inkâr edemezdi ve bu düşünceyle karnımda sıcak bir şeyler hissettim. Haksız değildi.

Yine de konuyu değiştirmeye çalışarak, "Ben köpüklü banyoları özledim," dedim.

"Evet, çünkü *köpük banyosu* güzel bir çirkinlik turundan daha iyidir," diye alay etti Noah.

"Ailemi özlüyorum," dedi Ava içtenlikle ve planladığım tartışmayı yarıda kesti. Ortam bir anda değişti, havadaki hafiflik dağıldı.

Harry uzun uzun iç çekerek, "Evet," dedi. "Ben de."

"Ben üç..." Kocam aklıma geldi. Ailemi. Bunu yapmak neredeyse çok acı vericiydi.

Harry tekrar konuşana kadar uzun bir süre sessiz kaldık. "Hepimizin ortak bir noktası olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

"Neden?" Noah ateşin ışığında kirpiklerini şakacı bir şekilde kırpıştırarak sordu. "Çöpçatanlık yapmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır." Noah'ya küçümseyici bir karşılık verme zahmetine katlanmadı. "Çünkü bizim -özellikle beşimizin- neden burada olduğumuzu bulmamız gerekiyor."

"Yani bunun rastgele olduğunu düşünmüyor musun?" James gözlerini endişeyle kocaman açarak sordu.

"Olabilir," diye kabul etti. "Ancak işleri biraz daraltmak akıllıca olacaktır."

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Mesela... Hepimiz nereliyiz?" Harry soru turunu başlatarak sordu.

Nereli olduğumuzu, düşmanımız olup olmadığını, hangi tatil köyünde kaldığımızı, neden Keys'de olduğumuzu ve daha fazlasını tartışarak bu şekilde devam ettik. Sonunda hiçbirimiz bırakın bölgeyi, aynı eyaletten bile değildik. Hiçbirimiz bizi ıssız bir adaya göndermek gibi bir işe karışmış olabilecek bir düşmanımız olduğuna inanmıyorduk. Noah dışında hepimiz tatildeydik, ama farklı süreler için, bazılarımız kalışımızın sonundayken bazılarımız yeni gelmişti. Harry ve ben aynı tesiste kalırken, Noah bölgede yaşıyordu ve sadece bir günlüğüne sahile gitmişti, Ava ailesinin sahil evinde kalıyordu ve James yakınlardaki bazı arkadaşlarıyla bir motelde kalıyordu. Görünüşe göre beşimiz arasında bunun neden olduğuna dair herhangi bir işaret verebilecek gerçek bir bağlantımız yoktu.

Sonunda sorular tükendi ve gecenin sessizliğine geri döndük. Ay gökyüzünde yükseldiğinde ve ağaçtaki son kütük

Ateş kül olmuştu, turuncu parıltısı gittikçe sönüyordu, sığınağımıza geri döndük, Ava ve ben bir gece önce oturduğumuzdan, James ve Harry'nin bu gece ilk vardiyayı alacağı ve daha önce niyet ettiğimiz gibi dönüşümlü olarak çalışacağımız konusunda anlaştık.

Ertesi sabah uyandığımda hatırladığım son şey buydu; sırtım tutulmuş ve ağrıyordu, karnım açlıktan gurulduyordu. Doğrulduğumda yalnız olduğumu fark ettim. Anında paniğe kapıldım. Ne olmuştu? Neredeydiler? Beni neden terk etmişlerdi?

Ayağa kalktım, bacaklarımın tozunu aldım ve ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Çığlık atarsam kendimi tehlikeye atabilirdim. Yanlış yöne gidersem, izlerinden daha da uzaklaşabilirdim.

Tam panikten çökmeye başlamıştım ki uzaktan bir ses duydum. *Noah.*

İçgüdüsel olarak sesine doğru ilerledim, nefesim kesilmesine rağmen her adımımı sessiz atıyordum. Sesine yaklaştıkça Ava'nın da sesini duydum ve vücudumu bir rahatlama kapladı.

"Sence ne yapmalıyız?" diye sordu, sesi tiz bir ciyaklamaydı.

"Okyanus da olabilirdi," diye yanıtladı Noah.

Sonunda onları görüş alanımda yakaladığımda Harry'nin sesi geldi. "Bunu okyanus yapmadı. Yapmış olamaz." Kıyıya bakışımı engelleyen dalı geri çektiğimde, benden birkaç metre uzakta durduklarını, derme çatma bir daire şeklinde yayıldıklarını ve her birinin altlarındaki zemine baktıklarını gördüm.

"Ne o zaman? Bir hayvan mı? Bir hayvan olabilirdi."

Ava başını sallayarak, "Bunun bir hayvan olmasına imkân yok," diye karşı çıktı.

"Neler oluyor?" Sahilde ilerlerken gözlerimi yükselen güneşten koruyarak sordum. Grup sözümün kesilmesiyle neredeyse hep bir ağızdan sıçradı ve tüm gözler bana çevrildi.

Harry elini göğsüne götürerek, "Tanrı'ya şükür," dedi.

"Sorun nedir?" Tekrar sordum. "Hepiniz neye bakıyorsunuz? Beni neden uyandırmadınız?" Durdukları yere yaklaştıkça hızlandım, tüm bu yaygaranın nedenini görmek için çaresizdim.

"Denedik," dedi Ava, yumruklarını kalçalarına bastırarak. "Sert uyuyordun."

"Zaten yola çıkmadan önce dinlenmen en iyisi olur diye düşündüm," diye ekledi Harry.

"Ama neler oluyor?"

Noah, "Suyla yıkanmak için buraya geldim ve bunu gördüm," dedi ve bir zamanlar SOS işaretimiz olan ama şimdi dağınık bir sopa ve taş yığınından ibaret olan yeri gösterdi. Birisi işaretimizi tamamen sökmüştü.

"Bu da ne böyle?" Çemberin etrafında dolaşıp her açıdan bakmaya çalışarak sordum, ancak hiçbir yönden bir anlam ifade etmiyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Kafamı kaldırdığımda Harry'nin yüzü ciddiydi ve daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordum. "Bu, adada yalnız olmadığımız anlamına geliyor. Birinin bizi izlediği anlamına geliyor."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

"B "Sudan da olabilir," dedi James, ne yapacağını şaşırmış bir halde. "Dün gece gelgitin ne kadar yükseldiğini bilmiyoruz."

"Kum kuru," diye espri yaptı Ava.

"O halde rüzgar... Bunun izlendiğimiz anlamına geldiğini bilmiyoruz."

"Ah, hadi ama..." diye tartışmaya başladı Noah, ama Harry onun sözünü kesti.

"Bakın, kim ya da ne olduğu önemli değil. Bu, bugün adayı keşfetme planlarımızı değiştirmez. Eğer bir şekilde izleniyorsak, harekete geçmeliyiz. Bunu onlar için kolaylaştıramayız."

"Peki, ne öneriyorsun?" James sordu.

"Adanın en yüksek noktasını bulacağız ve oradan ne görebileceğimizi öğreneceğiz. Diğer insanlar, evler, bir kasaba, tatlı su... Burada neyle uğraştığımızı anlamamız gerekiyor ve ne kadar uzun süre hareketsiz kalırsak, eğer biri bize zarar vermeye çalışıyorsa, işlerini o kadar kolaylaştırmış oluruz."

Başımı sallayarak onayladım. "Harry haklı. Tek bir yerde kalamayız. Güvenli değil."

"Anlaştık o zaman," dedi Ava, "çünkü ben de aynı fikirdeyim. Dün geceden kalan üç mızrağı ve hâlâ elimizde olan hindistancevizlerini toplayıp gitmeliyiz." Sıcağa rağmen titriyordu ve hâlâ kendini iyi hissetmediğini fark ettim.

"İyi ama bir çalıyla randevum var, bana yirmi dakika ver," dedi Noah, bizden uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Çok uzağa gitme," diye seslendim, etrafımıza dikkatle bakarken midemde endişe çalkalanıyordu.

"Güven bana, beni yakınında istemezsin."

Gözlerimi devirdim ve dikkatimi Ava'ya çevirdim. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?" Bir gece önceki akşam yemeğinde fazla bir şey yememişti, midesinin hâlâ rahatsız olduğunu söylüyordu.

Endişemi çabucak geçiştirdi. "Oh, ben iyiyim. Sadece bir çeşit böcekle savaşıyorum. Tüm bunların ortasında hastalanmayı bana bırakın. Hem de cennette."

Gönülsüzce gülümsedim, farklı koşullar altında olsa bile bulunduğumuz yeri cennete benzetemiyordum. "Artık hastalanıyor musun?"

"Hayır," dedi, dudakları gerilmişti. "Sadece dün. Gerçi hindistan cevizi suyu içmeye devam ediyorum; sanırım sorun buydu. Belki hafif bir alerjim falan vardır."

"Kendini daha iyi hissetmene sevindim," dedim ve Noah'nın uzaktan gelen çığlığını duyduğumda ondan uzaklaştım.

"Hey!" diye bağırarak dikkatimizi üzerine çekti. "Buraya gelin! Çabuk!"

Dördümüz birden onun çığlığının duyulduğu yöne doğru koşmaya başladık. *Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol.* İçimden gelen yakarışlar beni bile şok etmişti ama dün isteksizce de olsa benimle ilgilendikten sonra aynısını ona borçlu olduğumu hissettim. Ağaç sınırına yaklaştığımızda, tekrar ses çıkarmasını bekledim.

"Noah?" Harry ihtiyatla seslendi. "Sen... sen iyi misin? Neler oluyor?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye cevap verdi arkamızdan.

Etrafımızda döndük.

ve onu görünce midem bulandı.

"Nerede yaptısen olsun Bunlar mı?" James sordu, onunses neredeyse titriyordu.

"Neden sende bunlar?" Ava talep etti.

Kollarında iki av tüfeği, bir tabanca ve iki pala tutuyordu. Üzerime buz gibi bir korku çökerken, sırıtışının yayılışını izledim.

"İşler ilginçleşmek üzere..." Kaşları kalktı ve tüylerim diken diken oldu. "Öyle değil mi?"

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"W "Bunlar sende mi, Noah? Nereden geldi bunlar?" Bana bakması için yalvararak tekrar sordum. Onun yerine

Kollarındaki silahları büyük bir dikkatle inceliyordu. Bizi öldürecek miydi? Böyle mi bitecekti? Sık sık yaptığım gibi hemen sonuca varmaktan kaçınmalıydım ama nasıl yapamazdım?

Sonunda başını kaldırdığında gözlerini bana dikmişti. "Neden bize söylemiyorsun?"

"Ben mi?" diye sordum, suçlama karşısında irkilmiştim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunlar barınağın yanındaydı ve barınaktaki son kişi siz olduğunuza göre, bunların nereden geldiğini bilen biri varsa o da sizsinizdir diye düşünüyorum."

"I..." Birdenbire tüm gözler üzerime çevrildi. Başımı sallayıp olmayan bir neden bulmaya çalışırken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bunları nasıl bulmuş olabilirim ki? Uyandığımda orada değillerdi." Tek başıma uyandığımı hatırlamasam da geçmişi düşündüm. "En azından ben hatırlamıyorum." Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp düşündüm.

"Her halükârda, nereden geldiklerini bulana kadar onları yere bırakmalısın," dedi Harry, kollarını iki yana açmış, avuç içleri yere bakacak şekilde Noah'yı onları yere bırakması için rahatlatmaya çalışıyordu.

Tahmin edilebileceği gibi, Noah yerinden kıpırdamadı.

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum. Sanırım onları elimde tutacağım."

"Dolu mu bunlar?" Ava ona şüpheyle bakarak sordu. "Ateş edip görmemi ister misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Harry ve James aynı anda, "Hayır," dediler.

Harry, "Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyoruz," diye ekledi.

"Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama birileri burada olduğumuzu zaten biliyor." Elindeki silahları işaret etti.

Cümlesi beni gerçekliğe geri döndürdü. "O haklı." Bu sözler tüylerimi diken diken etti. Birileri orada olduğumuzu biliyordu ve artık bunu sorgulamaya yer yoktu. "Birileri burada olduğumuzu biliyor... Birileri bize tuzak kuruyor."

Noah hâlâ bana bakarak, "İçimizden biri olabilir," dedi. "Herhangi birimiz."

"Benim yaptığıma inanmıyorsanız, hiçbirimiz yapmış olamayız. Hepiniz sahildeydiniz ve size yemin ederim, uyandığımda silahlar orada değildi. Size onlardan bahsederdim."

Noah'nın kaşları kalktı ama hafifti. Sır olarak sakladığım şelaleyi düşündüğünü biliyordum ama bu düşünceyi bir kenara itip devam ettim.

"Demek ki birileri silahları bırakmak için ben uyanıp sığınaktan uzaklaşana kadar beklemiş. Onları döneceğimizi bildikleri bir yere bırakmışlar. Onları bulmamızı istediler."

"Biri bizi kolluyor olabilir," dedi Ava, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. "Belki de bize koruma sağlıyorlardı."

"Birbirimizden, evet," dedi Noah.

Harry, "Biz birbirimiz için tehlikeli değiliz," diye karşı çıktı.

"Belki de sonuçta televizyondayızdır," diye umutla ekledi James, ama konuştukça daha az emin görünüyordu. "Belki de bunların hepsi bir tuzaktır. Belki de silahlar dolu değildir ve bıçaklar keskin değildir..."

Noah silahları dikkatlice yere bıraktı, sadece bir pompalı tüfeği tuttu ve vücudunu bizimle silahlar arasına yerleştirdi. Hiçbir uyarıda bulunmadan havaya bir el ateş etti ve hepimizin sıçrayıp çığlık atmasına neden oldu. Harry elleriyle başını kapattı. Ava yere düştü.

"Neyin var senin?" Hâlâ iyi olduğumuzu fark ettiğimde talep ettim. Öfkeyle ona doğru saldırdım, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. "Bunu neden yaptın?"

"Bunları her kim yerleştirdiyse burada olduğumuzu ve nerede olduğumuzu bildiğini zaten söylediniz, şimdi silahların dolu olmadığı teorisini de çürüttük. Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu, dudaklarında orantısız bir sırıtışla.

"Seni anlamıyorum..." Ona sırtımı döndüm, karnım öfkeyle yanıyordu. "Neden tek bir şeyi bile ciddiye alamıyorsun? Neden her şey bir şaka olmak zorunda?"

Harry, "Burada hayvanlar olabilir," diye işaret etti. "Onları bize doğru çekmiş olabilirsin."

"Silah ateşine doğru koşan hayvanlar mı?" Noah kuşkuyla sordu.

"En azından öyle yapsaydı, yiyecek gerçek bir şeyler bulabilirdik," dedi Ava, sonunda ayağa kalkarken eli karnındaydı.

"Hepimizin bir silaha ihtiyacı var," dedim sonunda. "Birinin -insan ya da hayvan- saldırması ihtimaline karşı. Beş şey var. Bu belli ki kasıtlı." Bir silaha uzandım ama Noah önlerine geçip silahı salladı. Bana doğrultmadı ama damarlarımda buz gibi bir korku yaratmaya yetti.

"Ah, ah, ah," dedi silahı tekrar sallayarak. "O kadar hızlı değil. Görünüşe göre silahları bulan benim. Onlarla ne yapacağımıza karar verecek olan da benim."

"Oh, bırak artık, Noah. O haklı. Her birimizin bir silaha ihtiyacı var. Bu adil olur," dedi Ava.

"Adil oynamak istediğimi kim söyledi?" diye sordu, kaşları alaycı bir şaşkınlıkla aşağıya inerken.

"Hepimizi aynı anda vuramazsın," dedi James, agresif bir şekilde ona doğru bir adım atarak. "Birimizi indirebilirsin ama dörde karşı biriz dostum."

Noah'nın gözleri aramızda gidip geliyordu, ifadesi değişmiyordu ama gözlerindeki korku parıltısını yakaladım. "Gerçekten bu riski almak istiyor musun?" diye sordu sonunda.

"Evet, öyleyim-" James ona doğru bir adım daha attı, şimdi benimle omuz omuzaydı. Elleri iki yanında yumruk haline gelmişti.

"Bunun için vaktimiz yok, çocuklar," dedi Harry, ses tonunda bıkkınlık vardı. "Hadi ama. Keşfetmek istiyorsak yola koyulmalıyız, özellikle de birilerinin bizi izlemesinden endişeleniyorsak. En iyi korunma şekli hareket etmeye devam etmemizdir."

"Sanırım onu burada bırakabiliriz," dedi Ava kollarını kavuşturarak. "Silahları paylaşmayacaksa, hepsi onda kalabilir ve tek başına kalabilir."

"Bana uyar. Siz küçük orman maceranıza devam edin. Ben burada bronzlaşmaya çalışacağım." O bunları söylerken parlak kumların üzerine bir karanlık çöktü ve bir fırtına bulutunun güneşin önünden geçtiği gökyüzüne baktık.

"Bronzluğun buraya kadarmış," diye şaka yaptı Ava.

Birdenbire buluttan şimşek çaktı ve ufukla birleşti.

"Fırtına geliyor," dedi Harry uğursuzca, rüzgâr hızlanmaya başlamıştı. Sanki sözlerini daha da doğruluyormuş gibi, gök gürültüsü tepemde çatırdadı, aksi takdirde neredeyse sessizlikte gürledi ve patladı. Sarsıldım, gözlerimin yaşardığını hissettim.

Neden? Bu neden oluyordu? Neden bir türlü rahat edemiyorduk? Neden her şey aleyhimize işliyor gibiydi?

"Görünüşe göre seyahat planları iptal edildi..." Ava fısıldadı. "Tekrar."

"Bu tatil gerçekten bir kâbusa dönüşüyor, değil mi? Umarım bahşiş beklemiyorlardır." Noah göz kırptı ve silahı tekrar çevirdi ama James ona doğru bir adım atınca gözlerini devirdi. "Oh, sakin ol, olur mu? Hepiniz silahlarınızı alabilirsiniz. Ama bu bende kalacak."

"Bana uyar," dedi Ava bir adım öne çıkarak. "Tabancayı ben alacağım."

"Vay canına," diye onu durdurmaya çalıştı Noah. "Tabanca kullanmak hakkında ne biliyorsun?"

Onu havaya kaldırdı. "Öğrenmek ister misin?" Sırıttı. "Sana söyledim, babam bir avcı. Hayatım boyunca silahlarla iç içeydim. Onunla ne yaptığını biliyor *musun*?" Parmağını adamın kollarındaki tüfeğe doğru uzattı. "Nasıl doldurulur? Emniyet nasıl açılır? Nasıl temizlenir?"

Gözleri kısıldı. "Yeterince adil. Silahı o alacak." Yarım adım geri çekildi ve onun tabancayı almasına izin verdi. James diğer tüfek için hamle yaptı, Harry ve ben de palalarda karar kıldık. Açıkçası benim için sorun yoktu. Silahlar beni hep tedirgin etmişti. Onların etrafında hiç büyümemiştim ve şimdi de bırakın taşımayı, etraflarında olmak bile istemiyordum.

Rüzgâr uğuldayarak bize yaklaşmakta olan fırtınayı hatırlattı ve gökyüzünde bir şimşek daha çaktı, bu kez gök gürültüsü hemen arkasından geldi.

"Sığınağa gitmemiz gerek," diye uyardı Harry, palasını beceriksizce tutarak.

"Ormanda mı? O kadar ağaç varken daha tehlikeli değil mi?" Yağmur damlaları üzerimize yağmaya başlarken Ava sordu. Hepimiz Harry'nin ne diyeceğini görmek için beklerken o gözlerini siper etti.

"Bir ağacın gövdesinde oturarak belki ama kayanın altında güvende oluruz. Daha önce sahip olduğumuz deniz kabuklarını toplayıp onları ve boş hindistan cevizi kabuklarını da olabildiğince çok su yakalamak için dışarı koymalıyız. Çok fazla olmayacak ama her küçük parçanın yardımı olur."

Başka bir talimata gerek kalmadan, yağmur daha da şiddetlenirken harekete geçtik, kükremesi kumun üzerine sıçrarken kulakları sağır ediyordu ve

Ağaçlar birbirimizi bir metre öteden görmemizi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yağmur güneş yanıklarımı tokatlarken tenim ağrıyordu ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Harry ve ben boş, atılmış hindistancevizlerini ayırırken, diğerleri de onları deniz kabuklarının yanına, biraz düzgün bir sıra halinde dizdi. Biz uzaklaşıp fırtına şiddetlenmeye başladığında sığınağa doğru ilerlerken hindistan cevizleri dolmaya başlamıştı bile.

Rüzgar uğuldarken ve şimşek sadece bir saat önce güneş ışığıyla dolu olan gökyüzünü aydınlatırken sırılsıklam ve titreyerek kayanın altında toplandık. Günün ne kadarının geçtiğini anlamak için artık güneşe güvenemediğimizden zamanın nasıl geçtiğini anlamadık ve çoğumuz uykuya dalıp çıktık, gök gürültüsü bizi gerçek anlamda dinlenemeden uyandırdı.

Saatler sonra, yağmur nihayet dindiğinde, Harry ve diğerlerinin üzerinde çok çalıştıkları barınak tamamen yıkılmış, dallar parçalanmış ve kıymıklara ayrılmıştı. Rüzgârdan yanmıştık ve çamurlu zeminde oturuyorduk, giysilerimiz sırılsıklamdı ve şekerlemelere rağmen bitkin düşmüştük.

Hasar tespiti için sığınaktan çıkarken Harry'nin nefesi kesildi ve ben de gördüğü şeyin ne olabileceğini anlamak için etrafıma bakındım.

Ava ve James ne kadar su biriktirebildiğimizi kontrol etmeye giderken, "Yeniden inşa edeceğiz," diye güvence verdim ona. "Hep birlikte çalışıp tamir edeceğiz. Bunlarla"- palaları kayanın arkasına yakın bir yere koyduğumuz yeri işaret ettim-"çok daha kolay olacak."

"Sorun o değil," dedi, hâlâ boşluğa bakıyordu. Burnunu yukarı doğru kaldırdı. "Kokuyu alıyor musun?"

Ormanda bir sürü koku vardı. Tuzlu hava, vücut kokusu ve önceki geceden kalma çürümüş balık kılçıkları. Derin bir nefes aldım ve o anda ne koktuğuna karar vermeye çalıştım.

"Bilmiyorum... Ne oldu?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Duman," dedi. "Ve bizim ateşimizden gelmiyor."

"Yıldırım mı?" Noah arkamdan sordu, yüzünde ilk kez gerçek bir korku vardı. Harry'nin yüz ifadesi bunu ne doğruladı ne de yalanladı, ama derin bir nefes daha aldığımda ben de kokusunu aldım.

Adada bir yerlerde yangın vardı. Ve eğer çok fazla büyürse, kaçış yoktu.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"We daha yüksek bir yere çıkmalıyız," dedi Harry, hemen harekete geçip silahlarımızı toplayarak. "Nerede olduğunu görmem gerek.
duman geliyor. Eğer bu bir yangınsa, nerede olduğunu ve hâlâ kontrol edilebilir olup olmadığını görmemiz gerekiyor. Eğer söndürebilirsek, söndürmeliyiz... Aksi takdirde, orman yangını gibi yayılacaktır." Palayı ellerime tutuşturdu ve birlikte James ve Ava'yı almak için sahile doğru ilerledik.

Yan yana eğilmiş hindistan cevizlerini inceliyorlardı ve aralarında daha önce görmediğim bir yakınlık fark ettim. Seslerini alçak tutuyorlardı, Ava bir tanesini alıp içini boşaltırken vücutları neredeyse birbirine değiyordu. James neredeyse aç bir şekilde onu izliyordu ve bu manzara karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Hey," dedim, anı yarıda keserek. Ava sıçradı, suyun bir kısmını kuma bulaştırdı ve James aniden ayağa kalktı. Onun da kolunu ağzına sürtüp ayağa kalkmasını izledim, yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

"Çocuklar! Hepsi dolu. Taze su!" Bizi bekleyen hindistan cevizlerini işaret etti.

Tamam, belki de saf mutluluğu yanlışlıkla cazibe olarak algılamıştım, çünkü şimdi birbirlerinden uzakta duruyorlardı ve ikisi de azalan gülümsemelerle bize bakıyorlardı.

"Sorun nedir?" James sordu.

"Ormanda yangın var," dedi Harry onlara. "Yola koyulmalıyız. Artık ertelemek yok. Ulaşabileceğimiz en yüksek noktayı bulmalı ve yangının nereden geldiğine dair bir fikir edinmeye çalışmalıyız."

"Sizce başkaları mı başlattı? Silahları bırakanlar mı?" Ava'nın ses tonu korku doluydu.

"Belki, ama yıldırım da olabilir. Bunu bilmiyoruz. Her iki durumda da" -Harry onlara doğru ilerledi- "herkes bir şeyler içsin ve yolculuk için yakıt alsın. Ne kadar süre yolculuk edeceğimizi ya da ne zaman tekrar durabileceğimizi bilmenin bir yolu yok."

Daha fazla ikna edilmeye ihtiyaç duymadan hindistan cevizlerine ve deniz kabuklarına doğru ilerledik, taze yağmur suyunu yudum yudum içtik. Hayatım boyunca hiç bu kadar muhteşem bir şey tatmamıştım.

Suyu bitirdiğimizde -saniyeler sonra, dikkatinizi çekerim- Harry beni işaret etti. "Hırkanı ödünç alabilir miyiz?" Omuzlarını işaret etti. "Onu bağlayıp derme çatma bir çanta yapacağım. Bu kabukları taşımak için kullanabiliriz. Onlara ne zaman ihtiyacımız olacağını bilemeyiz."

"Elbette," dedim ve kollarımı Noah'nın tişörtünden çekerek şalvarı omuzlarımdan silktim. Ona uzattım, o da uçlarını dikkatlice birbirine bağladı, hindistan cevizlerini ve deniz kabuklarını doldurdu ve son bir kez bağladı. "İşte oldu." Yaptığı işe hayranlıkla bakarak onu havaya kaldırdı. "Mükemmel değil ama iş görür."

"Harika," dedim, ondan geri aldım ve kolumu açıklıktan geçirerek bir bakkal çuvalı gibi sarkıttım. Beklediğimden daha ağırdı ve onu taşımak için daha az garip bir yol yoktu, bu yüzden böyle yapmak zorunda kalacaktım.

"Tamam o zaman, herkes silahlarını ve şeylerini aldıysa..." Etrafına bakındı ve sahip olduğumuz birkaç eşyayı düşündüğünü biliyordum - Harry'nin kitabı, telefonlarımız, Kindle'ım. "Ateşimiz fırtına yüzünden söndü ve sığınağımız da gitti, yani burada yapacak bir şeyimiz yok. Yola çıkmadan önce aklına bir şey gelen yoksa, yola koyulalım."

Ekleyecek bir şeyimiz ve kalmak için bir nedenimiz olmadığından, Harry'nin kıyıdan ayrılıp ormanın içinde gözden kayboluşunu izledik, barınağımızın yanından geçerken ona doğru bir bakış bile atmadık. İçimi kaplayan ani hüznü açıklayamıyordum. Artık sadece etrafına dallar saçılmış bir kayaydı ama bizi güvende tutmuştu. Burada geçirdiğimiz süre boyunca bir eve en yakın şey o olmuştu ve onu bir daha göremeyecek olmanın midemde yarattığı kederi inkar edemezdim. Aceleyle yanından geçip uçsuz bucaksız, keşfedilmemiş ormana doğru ilerlerken benimle aynı duyguları paylaşan başka kimse yok gibiydi.

ÖĞLEDEN SONRA SICAKTAN KAVRULUYORDUK; fırtınadan kaynaklanan nem, kurutucunun kapağını açıp ılık ve ıslak sıcağın suratımıza çarpması hissini yeniden yaratmıştı.

Tanrım, kurutma makinelerini özlemişim.

Her şeyi özledim. Marketten eve dönerken bir paket cips açmak ve en sevdiğiniz şarkı çaldığında trafikte sıkışıp kalmak gibi küçük şeyleri bile. Elbette büyük şeyleri özledim - kocamı, annemi, yatağımı, arkadaşlarımı, *klimayı*, ama beni en çok etkileyen küçük şeylerdi. Sessiz, beklenmedik anlarda sinsice yaklaşan şeyler.

Vızıldayan böcekleri ve sivrisinekleri uzaklaştırarak ve her birkaç adımda bir dallar, ince dallar ve dikenli bitkiler tarafından tokatlanarak ormanda ilerledik. Ağzım adada geçirdiğimiz süre boyunca hiç olmadığı kadar kurudu ve çamurda ve kayaların üzerinde yürürken bacaklarım yandı.

Sonunda küçük bir açıklığın ortasında durduğumuzda, nefes nefese kaldığımı, göğsümün daraldığını fark ettim. Harry uzaklara bakıyordu, gözlerini güneşten korumak için bir elini alnına götürmüştü.

"Orada," dedi, gökyüzünü işaret ederek. Parmağını takip ederek yukarı baktım. "Dağ. Oradaki uçurum. Oraya gidiyoruz."

Eliyle işaret ettiği uçurum binlerce metre ötede görünüyordu ve bunu düşünmek bile bacaklarımı titretiyordu.

Noah burnunu yukarı doğru eğerek, "Artık duman kokusu almıyorum," dedi. "Sen alıyor musun?"

Bana bakıyordu ama cevap veren Ava oldu. "Bir süredir kokusunu almamıştım. Belki de sadece ateşimizin kalıntılarını kokluyorduk."

"Sanmıyorum," dedi Harry. "Ama rüzgâr da esmeyi kesti. Kokunun rüzgârla taşınıyor olması mümkün. Eğer yıldırım bir yangın başlattıysa, yağmur onu söndürmüş ve biz de kokunun bir kısmını almış olabiliriz."

"Eğer acelemiz yoksa, en azından bir mola verebilir miyiz?" James dizlerinin üzerine eğildi. "Bacaklarım krem şanti gibi."

"Sanırım aradığın terim 'jöle'," dedi Ava kıkırdayarak. "Bacakların jöle gibi hissediyor."

"Patates, *patahto*. Krem şanti daha lezzetli." Göz kırptı.

"Bacaklarını yemeyi mi planlıyoruz?" Noah alay etti. "Hannibal olayını pek sevmiyorum ve eğer birinin bir şeyini yiyeceksek, ilk seçeceğim kişi sen olmazsın."

James gözlerini devirdi, bir saniye bile Ava'dan ayırmadı. "Her neyse. Her halükarda, artık yürüyecek halim yok."

"Katılıyorum," dedim, ciğerlerim ani bir dikişle yanarken dramatik bir şekilde başımı salladım. "Dinlenmem gerekiyor."

"Nasıl olsa yakında hava kararacak," diye kabul etti Harry, ama ses tonunda hayal kırıklığı vardı. "Bu gece burada kamp kurarız, sonra da yarın güneş doğar doğmaz yola çıkarız. James, ateş yakabilir misin?"

"Elbette. Ava, bana yardım etmek ister misin?"

Başını salladı ve durduğumuz yerden uzaklaşarak onu takip etti. O zaman aralarında bir şeyler olabileceği varsayımımda daha önce haklı olduğumu fark ettim. En yakın yaşta olmalarına rağmen, kaslı ama çoğunlukla sessiz olan James'in açık sözlü ve sert Ava'yı bu kadar kolay benimsemesi bana tuhaf gelmişti. Yine de kendimi birbirlerine sahip oldukları için minnettar hissederken buldum, yalnız kaldığım için içimde biraz burukluk olsa da.

Tanrım, bazen kocamı o kadar çok özlüyordum ki sanki içim içimi yakıyordu. *En azından burada olsaydı,* diye düşündüm fırtınalı *bir şekilde, çok bağımlı olduğu cep telefonu hizmeti olmadan, bana odaklanmak zorunda kalırdı.* Odaklansın ya da odaklanmasın, o yanımdayken kendimi şu anda olduğumdan daha güvende hissedeceğimi biliyordum.

"Güzel. Çantayı hindistancevizleriyle birlikte burada bırakacağız, böylece dağılırsak nereye geri döneceğimizi bileceğiz. Siz ateşi yakarken biz de gece için yiyecek ve daha fazla hindistancevizi arayalım. Siz ikiniz benimle gelmek ister misiniz?"

"Son birkaç seferdir hindistan cevizi getiren bendim. Bu sefer dinlenmeye ve burayı güvende tutmaya ne dersin?" Noah sordu.

Harry'nin kaşları çatıldı ama o zamana kadar Noah'nın tuhaflıklarını öğrenmişti. Hepimiz gibi o da sınırları zorlamaya çalışacağını biliyordu. İşin püf noktası, onun içine kapanmasına ya da saldırganlaşmasına neden olmadan nasıl karşılık vereceğini öğrenmekti. "Peki, silahını bize ver," dedi elini uzatarak.

"Asla olmaz."

"Eğer avlanacaksak bir silaha ihtiyacımız var. Ya bizimle gelirsin ya da ödünç alırız."

"Onu geri alacaksın Noah," diye ekledim, çuvalı bir ağacın yanına koydum ve ellerimi kalçalarıma dayadım. "Haydi. Hava kararmadan önce. Bir kez olsun gerçek bir şeyler yemek istemez misin?"

İnleyerek bir adım öne çıktı. "Pekâlâ, tamam. Ben de geliyorum."

Sadece birkaç dakikadır yürüyorduk ki uzaktan gelen su sesini duydum ve şelalemize giden dereye yakın olduğumuzu anladım. Noah ve Harry aynı anda duydular, herkesin kafası aynı anda dikleşti. Noah gözlerime baktı, gözlerinde bir soru vardı ve ben de sertçe başımı salladım.

Bu noktada kime hayır diyebilirdik ki? Belki de susuzluk beni tekrar etkiliyordu ya da günlerdir ilk kez vücudumu yıkama arzusuydu? Haftalar mı? Ne kadar zamandır buradaydık ki? Artık her şey bir arada yürüyor gibiydi.

"Bunu duydunuz mu?" Harry biz bir şey söyleyemeden sordu.

"Suya benziyor," dedim, Noah'nın da bana katılacağını umarak.

"Tatlı su," diye onayladı. "Kulağa yakın geliyor."

Harry keskin bir sol yaptı ve aceleyle ilerledi. Onu takip etmek için hamle yaptığımda başka bir şey duydum. Arkamızda bir hışırtı. Dondum kaldım, ama iki adam da bensiz ilerlemeye devam ediyordu. Etrafımda döndüm, her yöne baktım, sesin kaynağını aradım. Hayal mi görmüştüm?

"Alo?" Elimdeki palanın sapını kavrayarak seslendim. Etrafımdaki orman, derenin uzaktan gelen sesleri ve önümde ilerleyen adamların sesleri dışında sessizdi. Onlara ayak uyduramadığımı fark etmemişlerdi.

Tam önümden bir hışırtı sesi daha gelince geriye doğru bir adım attım. Kesinlikle orada biri vardı. Ağaç çizgisinin hemen ötesinde. Geriye doğru birkaç adım attım, silahımı uzattım ve onlara sırtımı dönmeyi reddettim.

"Kim var orada?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak ve başaramayarak seslendim. Adamların beni duyup yardımıma geleceğini umduğum kadar yüksek sesle konuştum ama çok geçmeden sesler tamamen kayboldu ve yalnız olduğumu anladım.

Shhhhshshshh...

Hışırtılar daha da yaklaşmıştı. Kalbim göğsüme fırladı ve kendimi nefes alamaz halde buldum. Bir adım daha geri attım, tüm vücudum korkudan titriyordu ve ayaklarımın altında bir *çatırtı* duydum. Vücudum gerildi ve tam zamanında kırdığım daldan inerek bana doğru gelen aceleci ayak seslerini duydum. Bunu yaparken, ağaçların hemen ötesinde sarı saçların parladığını gördüm.

Bir kadın. Bundan emindim.

"Alo?" Beni izliyordu.

Ayak sesleri yaklaştı ve sırtımda bir el hissettim. Sıçradım. "İyi misin?" Harry sordu.

Aynı anda Nuh da "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir kadın vardı," dedim, birkaç dakika önce onu gördüğüm ağaçları işaret ederek. "Çalıların arasında bir kadın."

"Emin misin?"

"Ava mıydı?"

"Hayır, hayır... Sarı saçları vardı. O... Ona tam olarak bakamadım, sadece bir anlık bir şeydi. Sanırım bizi takip ediyordu. Geldiğinizi duymuş ve korkmuş olmalı."

"Belki de sadece bir kuştu," dedi Harry, Noah silahını çekmiş, araştırmak için ilerlerken omzumu dikkatle sıkarak. "Kaybolduğumuz için üzgünüm. Neden durdunuz?"

"Bir şey duydum, sanki ağaçlar sallanıyordu. Çimlerin arasında dolaştığını duyabiliyordum..."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Fark ettiğimde zaten yeterince ilerideydin ve tehlikede olup olmadığımı bilmiyordum. Çığlık atarsam dikkatleri üzerime çekerim diye endişelendim, eğer zaten gözleri üzerimde değilse."

Noah orman tarafından yutulmuştu ama uzaktaki otların arasında hareket ettiğini duyabiliyordum. Aynı sesi daha önce de duymuştum. Ani bir silah sesi bizim sıçramamıza ve kuşların havada süzülmesine neden oldu.

"Noah?" Tenim buz kesmiş halde haykırdım. Harry yanımda titriyordu, çenesi gevşemişti.

"Noah, orada mısın?" İkimiz de kıpırdamadık, ikimiz de korkudan olduğumuz yerde donup kalmıştık. Hışırtı sesi geri geldi ve sonra ortaya çıktı, bir yaban domuzunun kıllı gövdesini bize doğru sürüklerken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Yemek hazır," dedi, ağır ağır nefes alırken üst dudağındaki teri yalayarak.

Ona doğru temkinli bir adım attım, karnım yemek düşüncesiyle gurulduyordu. Ağzım birden tükürükle doldu ve konuşmadan önce iki kez yutkundum. "Dışarıda birini gördün mü? Kadını?"

Eğildi, yaban domuzunun bacaklarını kaldırdı ve Harry'yle birlikte geldikleri yöne doğru yürüdü. "Hayır, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama orada bir kadın görmedin. Gördüğün şey kuşlardı."

Silahı ateşlediğinde uçan beyazlar. Ama bu mümkün değildi, değil mi? Ne gördüğümü biliyordum.

"Bir kadındı. Saçını gördüm."

"Sarı saçlıydı, değil mi?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak. "Kuşların beyazı gibi. Güzel olanları da... Martılar olabilir mi? Bilmiyorum. Her iki durumda da kadın yoktu. Ya da varsa bile çoktan gitmiştir."

Harry beni uzaklaştırdı, bir eli hâlâ omzumdaydı ve susuzluktan kaynaklanan halüsinasyonlar görüyor olabileceğimi düşündüğünden emindim, ama bunu söylemedi. Bunun yerine, beni sıkıca tutmaya devam etti ve durduğum yerden uzaklaştırıp akan suyun sesine doğru götürdü.

Sonunda sesin kaynağına, kristal berraklığında suyu ve koyu renkli kayaları olan, hızla akan bir dereye ulaştığımızda Harry kendi kendine kıkırdadı.

"Gerçekten tatlı su bulduğumuza inanamıyorum. Bu inanılmaz." Ellerini omuzlarımdan indirdi ve ben de öne doğru ilerledim, suyun üzerine eğildim ve yüzümü yıkamadan önce ellerimi suya daldırdım.

"İçmek için güvenli mi?" Noah temkinli bir şekilde sordu.

"Kaynattığımızda daha güvenli olacak. Bu gece açıklık yerine burada kamp kuracağız. Süzülmesine yardımcı olacak kayalar ve yosunlarla muhtemelen sorun olmaz ama işi şansa bırakmak istemiyorum. Biri hastalanırsa yardım edecek hiçbir şeyimiz yok."

Noah, "Biri geri dönüp Ava ve James'e burada yiyeceğimizi söylesin," dedi, ama bunu kendisi yapmayı teklif etmedi. Eğildim, suyun baldırlarımı ve kollarımı yıkamasına izin verdim, keskin serinliği ferahlatıcıydı. Vücudumun ne kadar kuru hissettiğini, suya her yönden ne kadar hasret kaldığımı fark etmemiştim.

"Ben giderim," dedi Harry sonunda. "Zaten çuvalı almam gerekiyor, böylece biraz su kaynatmaya başlayabiliriz. Burada iyi olacak mısın?"

Başımı salladım, suya battım, dişlerim soğuktan takırdıyordu ama kendimi hareket edemez halde buldum. "İstersen ben de seninle gelebilirim. Sadece durulanmam için bana bir dakika ver." Suyu omuzlarımdan yukarı fırçaladım ve yüzümü yıkadım.

"İyi olacağım. Uzakta değiller. Sadece burada kal ve rahatla, ama hiçbir şey içme. Gözlerine, burnuna ya da ağzına çok yaklaştırmamaya dikkat et." Bunu söyledikten sonra ağaçların arasında kayboldu ve Noah ile ben yalnız kaldık.

Suya adımını attı, akıntının beyazlığı baldırlarına çarparken aramızda güvenli bir mesafe bıraktı. "Gerçekten orada bir kadın gördüğünü mü sandın?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum... Bu ilk kez olmazdı." "Sen neden bahsediyorsun?"

Suya doğru eliyle işaret etti, cevabı hareketlerindeydi. "Bu konuda neden bir şey söylemediğimi biliyorsun."

Başını salladı. "Biliyorum, ama açıkçası bilmemeni de beklemiyordum."

"Ama yapmadım. Ve şimdi buradayız ve artık bunların hiçbirinin önemi yok." "Sırrımız artık bizim sırrımız değil," dedi sinsice, gözlerini Ağaçlar. "Burada ne bulacağımızı düşünüyorsun? Birini mi? Bir şey mi?" Bir duraklama. "Hiçbir şey mi?"

Bu soru bana ağır geldi ve tam olarak ne bulmayı umduğumu merak ettim. İnsanları mı bulmak istiyordum? Bizi buraya getiren birini mi? Yoksa bunun bir şekilde kaza olduğuna inanmak daha mı kolaydı? Ama sonra... Peki ya not? Ve SOS sinyali? Hayır, bunun bir kaza olmadığını, aksine bir tasarım olduğunu gösteren çok fazla işaret vardı. O zaman soru şu oldu: Bizi buraya getiren kişiyle yüzleşmek istiyor muydum yoksa bilmeden devam etmeyi mi tercih ediyordum?

Sonunda "Kimsenin zarar görmesini istemiyorum." da karar kıldım. "Sence bizden ne istiyorlar?"

"Onlar mı?"

"Bizi buraya getiren insanlar. Her *kimlerse*..."

İşin içinde birden fazla kişinin olduğunu düşünmemiştim ama sanırım bu, tek bir kişinin tüm bunları kendi başına yaptığını düşünmekten daha mantıklıydı. Sarışın kadın birçoğundan sadece biri miydi? "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." Gerçek şu ki, aklıma gelen senaryo ne olursa olsun mantıklı gelmiyordu. "Yani, bir televizyon programına çıkamayız, bu çok saçma. Ama belli ki bize bir tuzak kuruyorlar."

"Birbirimizi öldürmek için," dedi nefesini içine çekerek. "Bak, bir anlaşma yapabiliriz, sen ve ben."

"Anlaşma mı?" Alay ettim.

"Neden olmasın? Sen bana güvenebileceğini zaten biliyorsun, ben de sana güvenebileceğimi biliyorum. Suyla ilgili sırrı sakladık. Bu mükemmel."

"Sana daha önce de söyledim Noah, kimseye zarar vermeyeceğim." Kendime o kelimeyi söyletemedim bile.

"Yapmak zorundasın demiyorum, sadece diyorum ki... Yani, eğer işler sarpa sararsa, sen benim arkamı kollarsın, ben de senin."

"İyi ama Ava'nın da arkasındayım, Harry'nin de. Onları önemsiyorum."

"Ama iş o noktaya gelirse, anlık bir karar vermek zorunda kalırsan ve birimizi kurtar..." Benim veremeyeceğim bir cevap bekledi.

"Bu oyunu oynamak istemiyorum," dedim ve sonunda sudan çıkıp kıyıya doğru ilerledim. Giydiğim parmak arası terlikleri tekmelediğimde çamur ayak parmaklarımın arasında ezildi. "Neden hepimizi birbirimize karşı kışkırtmak zorundaymışız gibi hissettiğinizi anlamıyorum. Neden bir ittifaka ihtiyacınız var? Neden sırlara ihtiyacınız var? Öldürdüğün yaban domuzu hepimizi besliyor. Harry'nin arıtacağı su hepimize içecek bir şeyler veriyor. İnşa ettikleri barınak hepimizi güvende tuttu. Hepimizin bu işin içinde olduğunu göremiyor musun?" Beklediği *High School Musical* göndermesini yapmayı reddederek durdum. "Bunu tek başımıza yapamayız. Hiçbirimiz yapamayız. İçimizden biri bu adadan kurtulursa, hepimiz kurtuluruz. Bunu ne zaman kabul edeceksin?"

Suyun içinde eğildi, çıplak karnının üstünü fırçaladı. Omuzlarının üstü pembeleşmeye başlamıştı ve gömleğini hâlâ geri istemediğini fark ettim. "Muhtemelen beşimizin bu adada sonsuza kadar yaşamasının mümkün olmadığını kabul ettiğin zaman."

"Sonsuza kadar burada yaşamak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum." Sözlerimdeki gerçek karşısında gözlerim yaşardı. Adada geçirdiğimiz zaman beni yıpratmıştı ve bunu bize her kim yaptıysa onunla yüzleşmeye hâlâ hazır hissetmesem de, sonsuza kadar sürekli bir hayatta kalma durumunda kalma fikri beni tüketmişti. Tam bir umutsuzluk göğsümde kabardı.

"O zaman ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmalısın. Tıpkı notta yazdığı gibi." Yüzü ciddiydi, gözleri benimkileri delip geçiyordu.

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak başka tarafa baktım. Eğer bundan sağ çıkmayı umuyorsam, kendime gelmeliydim. "Eğer bir TV şovundaysak, her şey bittiğinde hapse girecek olan sen olacaksın."

Kuru bir kahkaha attı ve kuzguni renkli saçlarına sürmek için bir avuç su aldı. Başını kaldırdığında yüz ifadesi yine ciddiydi, sesi bir şekilde daha yumuşaktı. "Sence kocan hâlâ seni arıyor mudur?"

"Umarım öyledir." Gerçek şu ki, bazen gittiğimi fark edip etmediğini bile merak ediyordum. Mantıksız olduğunu bilsem de, belki de süite kapanıp, kesintisiz zaman geçirdiği için minnettar olduğunu ve beni tamamen unuttuğunu düşündüğüm zamanlar oldu. Bu noktada bunun imkansız olduğunu biliyordum.

Kayıp olduğumu hâlâ fark etmemişti ama bizi hâlâ bulamamış olmalarını başka nasıl açıklayabilirdim ki? Kocamın elinde dünyadaki her türlü kaynak vardı. Eğer beni bulmak isteseydi.

Tabii benim dırdırım olmadan hayat daha kolay değilse... Benim sürekli yaygaram ve kesintilerim.

Bu korkunç düşünceye inansaydım, kocamın bildiğimden çok daha zalim bir adam olduğuna inanmak zorunda kalırdım. Ama neden bizi bulmamıştı? Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Kafamın içindeki sesin benden vazgeçtiğini söylediğini inkar edemezdim. Ama bu bizi nereye götürüyordu? Bu evliliğim hakkında ne söylüyordu?

Bazen sevdiğimiz insanlar hakkındaki gerçeği biliriz; gerçeği iliklerimize ve varlığımıza kadar biliriz ama bunu kendimize bile itiraf edemeyiz. Bazen gerçek, sessiz anlarda, ilk düşüncelerde, sezgilerimizi bastırmaya vakit bulamadan aklımıza gelen cevaplarda yatar; bunu sık sık yaparız çünkü gerçeği itiraf etmekten daha kolaydır.

Evliliğimizin berbat olduğunu, arkadaşımızın zehirli olduğunu ya da ebeveynlerimizle ilişkimizin sağlıklı olmadığını kabul etmek yerine, yaptığımız hatalarla yaşamayı, öğrendiğimiz şeyleri ve büyüme şeklimizi görmezden gelmeyi tercih ederiz.

Bu yüzden sesi duymazdan geliriz, içimizde her geçen gün daha da güçlenen hissi görmezden geliriz ve hayatın olduğundan çok daha uzun olduğunu ve daha iyi günler için daha fazla şansımız olacağını varsayarız. Ben de evliliğimde uzun süre böyle yaptım. Eğer gerçek dünyaya geri dönseydim, yapmaya devam edeceğim şey buydu. Ama burada, adada kafamı karıştıracak hiçbir şey yokken, sadece sessizlik ve düşüncelerim varken, uzun zamandır bildiklerimle hesaplaşmak zorunda kaldım.

Kocam beni sevmiyordu.

Sevmesi gerektiği gibi değil.

Bana tahammül etti, tabii.

Benimle ilgilendi.

Ama bazı günler kendimi onun sürekli iş akışını kesintiye uğratan bir şeyden fazlası gibi hissetmiyordum.

Hala beni arayacağını düşünmüş müydüm? Tabii ki.

Beni bulamadığı için üzüleceğini düşünmüş müydüm? Evet, üzülürdü. O bir canavar değildi.

Beni kaybetmenin onda bir şeyleri yeniden uyandıracağını, onun için ne kadar önemli olduğumu ve ne kadar çok şey kaçırdığını fark etmesini sağlayacağını mı düşünmüştüm? Bu mümkündü. Bir kız umut edebilirdi. Ama şu anda tüm umudum sadece günü atlatmak için tükeniyordu.

"Seni arayan kim var?" Çok uzun süredir sessiz oturduğumuzu fark ederek sordum.

Omuz silkti, başını salladı. "Muhtemelen ailem."

"Erkek kardeşler, kız kardeşler?"

"Hayır, sadece ben." Ellerini silkeleyip şortunun üzerinden geçirdi ve sudan çıktı. "Ben küçükken ölen bir erkek kardeşim vardı."

İtirafta bulunurken bana bakmıyordu ama her nasılsa, kendisiyle ilgili mahrem bir şeyi açıklarken, sanki göz göze kilitlenmiş, ruhlarımızı birbirimize açıyormuşuz gibi hissettim.

"Oh, Noah, ben-"

"Sence bizim resimlerimizi haberlere koyuyorlar mıdır? Gerçek haberler gibi, sadece yerel değil?" Konuyu değiştirdi, sırıttı ama arkasındaki hüznü gördüm. "Bahse girerim bir Twitter hashtag'imiz bile vardır. *HashtagTheFiveWhoDisappeared* ya da *HashtagTheMissingFive* gibi bir şey."

"Florida Beşlisi," diye katıldım, kafamda canlandırdım. Böyle bir şey ulusal basında yer alır mıydı? Hâlâ cevap arıyor olurlar mıydı? Yoksa bizi çoktan boğulmuş ya da kaçmış olarak mı yazarlardı? İnternet aramalarımızı ya da cep telefonu verilerimizi araştırırlar mıydı? Nerede olduğumuzu tespit etmeye çalışırlar mıydı?

"Açıkçası kampanyanın yüzü ben olurdum," diye şaka yaptı. "Her yerde insanlar bu kadar yakışıklı, zeki, yetenekli birinin başına böyle bir şeyin nasıl gelebildiğini merak edecek-"

"Mütevazi..."

Başını sallayarak güldü. "Gerçek dünyada alçakgönüllülüğe yer yoktur. İnsanlar sadece alçakgönüllü olmanızı isterler, böylece parlamadığınızdan emin olabilirler." Omuzlarının tozunu aldı, ayağa kalktı ve basket atıyormuş gibi yaptı. "Ayrıca, bu kadar iyi göründüğünde övünmek doğal geliyor."

"Övünmek mi? Noah mı? *Asla*." Ava'nın sesi ormanda yankılandı, üçü de kucak dolusu sopa taşıyordu, Harry'nin kolunda da bir çuval vardı.

Noah gülüyormuş gibi yaptı ve bıçağını uzattı. "Hadi, Annie Oakley. Babam eve ekmek getirdi. En azından minnettar olabilirsin."

"Pastırma, *kelimenin* tam *anlamıyla,*" dedi James, domuzu gözleyerek ve açlıkla karnını ovuşturarak. "Oh, evet. Bu gece krallar gibi yiyeceğiz."

"Bunu bana neden veriyorsun?" Ava bıçağa baktı ama eline almadı.
o.

"Nasıl temizleneceğini f a l a n bildiğini sanıyordum...
hep avlanmakla övünür."

Kalçası yana doğru eğilmişti ve sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremesem de sırıttığını biliyordum. "Peki ya sen?"

"Hayır," dedi. "Balık temizleyebilirim ama *gerçek* balıkçılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum.
hayvanlar."

Homurdandı ve sonunda bıçağı aldı. "Tamam, A, balıklar gerçek hayvanlardır.
Ve B, lütfen bir daha kendine *baba deme*."

O akşam yemeğimizi hazırlamaya koyulurken, James Noah'a ateşi yakarken ona nasıl yardım edeceğini öğretti ve Harry ile ben hindistan cevizi kabuklarını suyla doldurduk, kaynayana kadar ateşin taşlarına özenle yerleştirdik, ki bu sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu.

Akşam yemeği piştikten, su içmek için temizlendikten ve güneş battıktan sonra, hepimiz ateşin yanında karnımız tok, saçlarımız oyun oynamaktan ve suda durulanmaktan ıslanmış bir şekilde dinlenerek akşamı geçirdik.

Harry bizi erkenden uyandıracağını söylemişti ama hiçbirimizin çalar saati olmadığı için, önceki sabah yaptığımız gibi sadece tahmin yürütüyordu.

"Düşünüyordum da..." Dirseğimi toprağa, yanağımı da avucuma dayayarak doğruldum. "Yarın oraya gittiğimizde, birimiz telefonlarımızı açmalı. Sadece çekip çekmediğini görmek için."

James kuşkuyla, "Sahilde yapmadık," dedi. "Sence daha yüksek bir yerde olur muydu?"

Hepimiz soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibi görünen Harry'ye baktık. "Yani, bu her zaman mümkün, sanırım."

"Ama olası değil mi?" diye sordum.

"Şey, adanın herhangi bir yerinde bir baz istasyonuna erişimimiz olsaydı, hemen hemen her yerde erişimimiz olurdu diye düşünürdüm. Yani, belki ormanın derinliklerinde değil ama her şeyin açık olduğu yerlerde... Daha iyi olmasını beklemezdim. Ama bilemiyorum çocuklar. İster inanın ister inanmayın, aslında hakkında çok şey bilmediğim şeyler var. Şehirde yaşıyorum. Cep telefonum olduğu sürece, servis konusunda hiç endişelenmeme gerek olmadı." Parmağını toprakta gezdirdi. "En azından

denemeye değer."

Noah sık sık yaptığı gibi orantısız bir sırıtışla gülümsedi. "Eh, kim bilir, Dahi Çocuk her şeyi bilmiyordur."

"Ben hiçbir zaman her şeyi bildiğimi iddia etmedim," dedi Harry. "Sadece birkaç şey biliyorum." Kendini oturur pozisyona itti ve bir ot parçasıyla oynamaya başladı. "Ve o birkaç şey muhtemelen şu anda hayatta olmamızın tek nedeni, Noah, o yüzden biraz rahat ol."

"Sakin ol, dostum, sadece seninle oynuyorum."

Ava bir parmağını buklelerinden birinin arasından geçirdi. "Sakin ol Harry, Noah hakaret etmediği sürece insanlarla nasıl iletişim kuracağını bilmez. Bazılarımız insan ilişkilerini hiç öğrenemedi."

"Bir sürü iyi insan becerisi burada işime yarardı, Prenses," diye tersledi.

"Bazılarımız arkadaş ediniyor," dedi, başını karnının önünde yere dayamış, hemen üstünde yan yatan James'e bakarak. Görünüşe göre, her ne yaşıyorlarsa artık saklamamaya karar vermişlerdi. Çizgi çekilmişti ve Ava ile James kesin bir şekilde birlikte bir taraftayken geri kalan bizler, yani yabancılar yalnızdık.

Anlaşma olmadan.

James elini Ava'nın kolunda gezdirdi ve ayağa kalkmak için hareket etti. "İşemem lazım." Elindeki kemiği yere fırlattı ve gruptan uzaklaştı, biraz mahremiyet sağlamak için açıklığın kenarına yakın durdu ama onu göremeyeceğimiz kadar da uzakta değildi.

Ava aniden karnını tuttu, ayağa fırladı ve ormanın karşı tarafına doğru koşmaya başladı. Daha oraya varmadan ağzından kusmuk fışkırmaya başlamıştı ve hastalık onu ele geçirirken öksürdüğünü ve öğürdüğünü duydum. Ben de ayağa kalktım, ona yaklaşmaya çalıştım, ama bu sefer yanına koşan James oldu, elleriyle saçlarını tutuyordu. Domuz leşine baktım, midem çalkalanıyordu, bir yandan da kendimi zamanlaması kötü mide bulantısını sadece hayal ettiğime ikna etmeye çalışıyordum.

Harry ve Noah hareketsizdi. O zamana kadar hepimiz, hiçbiri günlerdir yıkanmamış dört yabancıyla birlikte yaşamanın korkunç kokularına o kadar alışmıştık ki, hiçbir şey bizi çok fazla rahatsız etmiyor gibiydi.

Hastalanması bittiğinde, Harry James'e bir hindistancevizi kabuğu uzattı, o da bunu Ava'ya verdi ve yavaşça ağzına götürdü. Sıvıyı emdi.

"Neden burada hastalanan tek kişi benmişim gibi geliyor?"

"Sence etten olabilir mi? Yoksa sudan mı?" Ben soruyu sorarken Ava içmeyi bıraktı. "Belki de pişirirken yanlış bir şey yapmışızdır?"

"İkisi de olabilir," dedi Harry, hâlâ ateş ışığında bir tutam otla oynuyordu. "Sanırım başka biri daha hastalanırsa öğreneceğiz."

Midem guruldadı ve bu düşünceyi zorla bastırdım. Hastalanmıyordum. İyiydim. Sadece başka birinin hastalanmasını izlemiştim ve bu midemi bulandırmıştı. Ama gerçek şu ki, çok korkmuştum. Üniversitede bir kez gıda zehirlenmesi geçirmiş ve ertesi bir buçuk günü banyoda geçirmiştim. O zamana dair hatırladığım tek şey acı, soğuk zeminin dizlerime batması ve hissettiğim boşluğun acısı, hiçbir şeyi tutamamak. O zaman öleceğimi düşünmüştüm ve bu kendi evimin rahatlığında, temiz su ve ilaçlarla çevrili ve işler çok kötüye giderse tıbbi bakıma erişebileceğim bir yerdeydi. Her şeyden yoksun olduğumuz burada bununla başa çıkmayı hayal bile edemezdim.

"Çok daha iyi hissediyorum," diye bizi rahatlatmaya çalıştı Ava. "Dürüst olmak gerekirse, birden aklıma geldi. Muhtemelen yine susuz kalmışım. Dünden beri hastalanmadım ve o da sadece hindistan cevizi suyundan oldu."

James onu oturdukları yere geri götürdü ve birlikte yere çöktüler. Gece gökyüzü karanlık ve bulutluydu, rüzgâr konfor için fazla serin tutmaya yetecek kadar esiyordu ve her birimiz kendi kafalarımızda kaybolmuş gibiydik.

Çimlerin üzerine uzandım, tüm olanları düşündüm ve hasta olmamayı diledim. Hasta hissetmemeye. Ava'nın James'in kulağına fısıldadığı bir şey hakkında kıkırdadığını duydum, ancak geri kalanımız bu şakadan haberdar değildi.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Noah'nın bana baktığını görmeyi umarak ona doğru baktım, ama beni şaşırtacak şekilde, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde ormana bakıyordu. Harry'nin yattığı yere, ayaklarıma doğru baktım. Hâlâ otlarla oynuyor, ara sıra ateşi körükleyerek devam etmesini sağlıyordu.

O zaman neden biri beni izliyormuş gibi hissediyordum? O sırada ormana doğru baktım ve daha önce gördüğümü sandığım kadını düşündüm. Noah'ın var olmadığını iddia ettiği kadını. Ama geriye dönüp baktığımda, bir an için yüzünü gördüğüme yemin edebilirdim. Uzun, sivri burnu. Korkulu, mavi gözleri.

Ya da... belki de yanılmışımdır. Belki de yeşildiler.

BİLDİĞİM BİR SONRAKİ ŞEY, uyandığımda uykuya daldığımı bile fark etmemiştim ve işte oradaydı. Ağaçların arkasından bana bakıyordu. Daha önce gördüğüm sarışın kadın.

Bir anda sıçrayarak uyandım ve gözlerimdeki uykuyu sildim. "Kimsin sen?" Ayağa kalkmak için çabaladım.

Ben hareket eder etmez döndü ve sinsi adımlarla benden uzaklaştı. Bir ağacın arkasında kayboldu ama karanlık ormanda aceleyle ilerlerken giysisinin beyazlığı göze çarpıyordu.

"Bekle!" diye bağırdım, uyku hâlâ düşüncelerimi bulanıklaştırıyordu. Ona doğru koşarken bacaklarım ağırlaşmış, kafam bulanıklaşmıştı. Ayağım yabani otlara takıldı ve uykudan kalma reflekslerim sayesinde öne doğru düşüp yere çarptım. İnledim, kendimi yukarı ittim ve onu gözden kaybettiğimi fark ettiğimde yüksek sesle küfrettim. Hangi yöne doğru gitmişti?

Arkamda bir dalın çatırdadığını duydum ve arkamı döndüğümde Harry'yi elinde palasıyla görünce şok oldum. "İyi misin? Ne yapıyorsun?" diye sordu, silahını indirdi ve ayağa kalkmama yardım etti. Üzerimin tozunu dikkatle aldı. "Ödümü kopardın. Kaçırıldığını sandım."

"Onu gördünüz mü? Kadını gördün mü?" Hâlâ etrafıma bakınıyor ve onu bir an olsun görebilmeyi umuyordum.

"Hangi kadın?"

Göğsümdeki umut söndü. "Az önce buradaydı... Az önceki kadın. Bizi izliyordu."

Etrafına bakındı, her açıyı görmek için daireler çizdi. "Burada senden başka kimseyi görmedim. Onu nerede gördün?"

"Bizimle birlikte açıklıktaydı, ağaçların yanındaydı. Uyandığımda kaçtı. Onu yakalamaya çalışıyordum ama ayağım takıldı..." Nefesimi tutmaya çalıştım, hâlâ ormanda onu arıyordum. Orada olmalıydı, sadece olmalıydı. "Ayağım takıldı ve ben..."

"Hiç uyurgezerlik yaptın mı?" diye sordu dikkatle, elini tekrar omzuma koyarak.

Ona attığım bakış ay ışığında bile yıpratıcı olmalıydı, çünkü başı geriye gitti ve kaşlarını çattı, sonra işleri düzeltmeye çalıştı. Başparmağı omzumu okşadı. "Kızım yaptı. Küçükken... Kocamla beni çok korkuturdu. Uyandığımızda odamızda öylece dururdu." Hatırladıkça ürperdi.

"Bir kızın olduğunu bilmiyordum."

"Daisy," dedi. "Şimdi on iki yaşında. Uyurgezerliği yıllar önce bıraktı." Kızın adını söylerken sesi çatallaştı ve başını çevirdiğinde gözünü silmiyormuş gibi yaptığını anladım.

"Uyurgezer değildim," dedim kararlılıkla. "Ne gördüğümü biliyorum."

İkna olmuş görünmüyordu ama yine de tartışmaktan kaçındı. Bunun yerine kolunu tamamen omzuma doladı. "Geri dönmemiz gerek. Diğerleri uyanıp bizi aramaya çıkmadan önce. Kadın buradaysa bile çoktan gitmiştir." Gökyüzüne baktı. "Bahse girerim yakında hava aydınlanacak. Sen ve ben o zamana kadar uyanık kalabiliriz, belki geri gelir."

Gitmek istemesem de başımı salladım ve ayaklarımın beni ateşimizin sözde güvenliğine geri götürmesine izin verdim.

"Daisy seni özlemiş olmalı," dedim, neden daha önce ondan bahsetmediğini merak ederek.

"Muhtemelen henüz gittiğimi bile bilmiyorlar," dedi, sesi sertti. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekti. Diğerlerinin hâlâ mışıl mışıl uyuduğu açıklığa ulaşmıştık ve sesini alçaltarak yanıma oturdu.

"En gurur duyduğum an değil ama ayrıldığımda Drew ile kavga ediyorduk. Ona biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu, birkaç haftalığına ailemi ziyaret edeceğimi söyledim." Omuz silkti. "Tek bildiğim, ikisine de söylediğim son şeyin bu olduğuydu. Buraya gelmeden bir gün önce Daisy'yi aradım ama cevap vermedi. Drew antrenmandan eve döndüğünde beni aramasını söyleyecekti ama ben tekneye binmeden önce aramadı."

Başını dramatik bir şekilde salladı. "Bu bana göre değil. Ben bir plancıyım. Her şeyi planlarım. Kıyafetlerimizi, yemeklerimizi planlarım... ve ben sadece... o lanet tekneye bindim. Sadece bir hevesle. *Ne yanlış gidebilir ki, değil mi?"* Kuru, alaycı bir kahkaha attı. "Bir kez risk aldım ve başıma bu geldi."

"Bu senin hatan değil, Harry. Bunu biliyorsun."

"O zaman bu kimin suçu?" diye sordu. "Çünkü kesinlikle benim hatammış gibi geliyor. Onu evlat edinmek bizim için çok zor oldu. Tüm birikimimizi kullandık, aylarca bekledik ve şimdi*, iptal edilen bir tatil yüzünden* öfke nöbeti geçirmek zorunda kaldığım için, tüm bunların hiçbir anlamı yok. Bensiz büyüyecek çünkü ben bencildim."

O sırada ağlıyordu, artık saklamaya çalışmıyordu. Sessizce oturdum, onu nasıl teselli edeceğimi bilememenin dehşeti içindeydim. Yaşadığımız onca şeyden dolayı ona bu kadar yakın hissetmeme rağmen, o hala çoğunlukla bir yabancıydı.

"Sen bencil değildin. Sen insandın. İnsanların hayal kırıklığı, öfke hissetmesine izin verilir... Bu normaldir. Ama tüm bu belirsizlik ve karanlığa rağmen hala burada olmamızın sebebi sensin. Bugün kendin söyledin, bizi hayatta tutmakla ilgili bildiğin her şey, bu bilgiyi edinmek için okumuş olman gereken tüm kitaplar - hayatta olmamızın nedeni sensin, Harry. Bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum."

"Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyorsunuz ve bunu takdir ediyorum, ama siz bensiz de iyi olurdunuz-"

"Hindistan cevizlerini su kaynatmak için kullanabileceğimizi asla tahmin edemezdim. Kesinlikle yanacaklarını düşünürdüm. Ve kesinlikle hareket eden suyun içmek için güvenli olduğunu düşünüyordum. Hiçbirimizin nasıl barınak yapılacağına dair bir fikri yoktu. Liste uzayıp gidiyor ve bunun da ötesinde, vardığımızda sakinliğini koruyan sendin. Ne yapacağını, ne toplayacağını, ne bir araya getireceğini bilen sendin... Hepimizi kurtardın." Giderek artan gülümsemesini bastırmaya çalışmasını izledim, sonra ekledim, "Bize olanlar... Bizi buraya getiren insanlar tek suçlanacak olanlar. Kendinizi suçlu hissetmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Ve hepimiz eve gidiyoruz, tamam mı? Adadan çıkış yolunu bulacağız ve buradan gideceğiz."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu bir esnemeyi bastırarak.

Karanlıkta göremesem de dağın olduğunu bildiğim yere doğru baktım. "Biliyorum. Daisy'yi tekrar göreceksin."

Parmağını gözünün altına götürdü. "Sinir krizi geçirdiğim için özür dilerim. Sadece onları düşünmemek için çok uğraşıyordum ve baraj yıkıldı."

"Benden özür dilemek zorunda değilsin," dedim, bana bakmasını isteyerek. "Şu anda sinir krizi geçirmenin kesinlikle haklı olduğunu düşünüyorum."

Burnunu çekerek kıkırdadı. "Çocuğunuz var mı?"

"Hayır. Sadece ben ve kocam." O kendi çocuğuna sahip olmak için bu kadar çok çalışmak zorunda kalmışken benim çocuk istemediğimi söylemem düşüncesizlik miydi?

Sessizdi. Rüzgâr etrafımızdaki ağaçları hışırdatmaya başladı ve bir damla çiyin yanağıma değdiğini hissettim. "Birbirlerini bulduklarına sevindim." Başını toprakta birbirine sarılmış Ava ve James'e doğru uzattı. "Burada kimse yalnız kalmamalı."

"Yalnız değiliz," dedim ve vücudunda bir ürperti oluşmasını izledim.

"Burada benimle olmasını dilemek bencillik mi?" Yine burnunu çekti. "Kocan mı?"

Başını salladı. "Yani, tabii ki onunla birlikte olmayı tercih ederdim ama düşünüp duruyorum... Şu anda burada olması için her şeyi yapardım. Ona sarılmak ve üzgün olduğumu söylemek için her şeyi yapardım. Bunu birlikte atlatmak ve yirmi beşinci evlilik yıldönümümüzde bununla övünmek için." Gözyaşları arasında attığı kahkaha yürek parçalayıcıydı.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Keşke kocam da burada olsaydı." Bunu söylerken bile doğru olup olmadığını bilmiyordum ama söylenmesi gereken doğru şey buymuş gibi geliyordu. Elbette burada tanıdığım birinin olması güzel olurdu. Güvendiğim birinin. Kocamla kucaklaşmak, onun beni güvende hissettirmesine izin vermek güzel olurdu. Ama artık beni güvende hissettiriyor muydu? Bunu söylemek zordu. Telefonunun ya da dizüstü bilgisayarının sürekli kesintileri olmadan baş başa kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Gelen e-postaların vızıltısı olmadan kim olduğumuzu biliyor muyduk? En son ne zaman bütün bir konuşma boyunca göz teması kurmuştuk? Burada, en derin kusurlarımızın ön plana çıkacağından endişeleniyordum.

"Harry bir süre durakladıktan sonra, "Teselliyi başka bir yerde aramak sorun değil, biliyorsun," dedi. Yaşadığımız şey travmatik. Onları bir daha görüp göremeyeceğimizi bilmiyoruz."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ama aklım kocamdayken Noah'ya bakıyor olmam ikimizin de gözünden kaçmamıştı. "Ben sadece bizi adadan çıkarmaya çalışıyorum. Rahatlamak için zamanım yok. Ve onları tekrar göreceğiz." Kelimeleri vurguladım, ikimizin de onlara inanmasını istiyordum. "Bu adadan gidiyoruz, Harry. Hepimiz."

Dudakları gerildi ve başka bir şey söylemedi, ben de yere çöktüm, ellerimi göğsümde birleştirdim ve nefes alıp verdim, kelimeleri tekrar tekrar s ö y l e y e r e k kendimi onlara inandırmaya çalıştım.

Bu adadan gidiyoruz. Bu adadan gidiyoruz. Bu adadan gidiyoruz.

Ne kadar yanıldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tekrar uyandığımda güneş ufukta belirmeye başlamış, gökyüzünü kırmızıların, mavilerin ve morların parlak tonlarına boyamıştı. Oturdum
Noah'ın bana ödünç verdiği gömleği çıkardım ve vücudumu derede yıkadım. Ava kıpırdanmaya başladı, James'i de uyandırdı ve gözlerini açtığında ona gülümsedim.

Durulamayı bitirdim, suyu cildime dikkatlice sürdüm ve tişörtü tekrar başıma çektim. Günlerdir giydiğim bikini artık yıpranmaya ve sürtünmeye başlamıştı ve umutsuzca onu çıkarmak istiyordum ama yerine koyacak hiçbir şeyim yoktu. Herkesin benzer bir durumla karşı karşıya olduğunu biliyordum.

Ava doğrulduğunda, "Günaydın," dedim.

"Morn-" durdu, yüzü şaşkınlıkla doluydu. Sonra ayağa kalkmak için çabaladı ve midesinin geri kalanını boşaltarak tekrar ağaç sınırına doğru koştu. Yükselen güneşin ve öğürürken çıkardığı sesin birleşimi Noah ve Harry'yi de uykularından uyandırdı ve Harry elini gözüne götürdü.

"Ava?" James açıklığa doğru koşarak ona doğru uzandı. Bana baktı. "Başka suyumuz var mı?"

"İstemiyorum-" Konuşmaya çalıştı, ancak daha fazla hastalık tarafından bölündü.

"Zaten başka suyumuz yok," dedi Harry, "ama biraz kaynatabiliriz."

"Onu hasta eden su mu?" Noah derin bir sesle sordu
Uyu.

"Olamaz," dedi Harry ona, hepimize güven vererek. "Başka kimse de hasta değilse olamaz. Başka bir şey olmalı." Doğrulup oturdu, vücudu kamburlaşmıştı.

düşündüm. "Kan şekerinden olabilir... Şeker hastası mısınız? Bunu sana zaten sormuştuk, değil mi?"

Ava ağzını sildi, tekrar hastalanmayacağından emin olmak istercesine birkaç dakika kıpırdamadan durdu. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır, şeker hastası değilim," diye mırıldandı.

Harry'nin sorusu üzerine gemiden indiğimiz günü, Ava'nın o zaman ne kadar zayıf hissettiğini hatırladım. Ona aynı soruları sormuştuk... Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

"Herhangi bir hastalığınız olmadığını söylemiştiniz, değil mi? Burnumu sokmaya çalışmıyorum ama bir süredir ilaçlarını almadıysan, bu neden tek hasta olanın sen olduğunu açıklayabilir."

"Hayır, öyle bir şey yok. Ben sağlıklıyım," dedi. "Genellikle almayı unuttuğum bir multivitamin ve uyumama yardımcı olması için melatonin dışında ilaç kullanmıyorum."

"O zaman ne olabilir?" James alnını onun şakağına dayayarak sordu. "Bu şekilde seyahat edemez."

"James, ben iyiyim, ben-"

"Hayır," diye kabul ettim. "O haklı. Harry, hasta olduğu belliyken adanın her yerinde dolaşmasına izin veremeyiz. Pek çok şey olabilir: bir parazit, susuzluk, garip bir tropik ada hastalığı..."

"Uçuruma gitmeliyiz," diye karşı çıktı Harry, sesi yumuşak ve anlayışlıydı. "Ne dediğini anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ama etrafımızda neler olduğunu görmenin ve buradan bir çıkış yolu bulmanın tek yolu bu. Gitmek zorundayız."

"O zaman ben burada onunla kalacağım. Geri kalanınız gidebilir," dedi James. "Ayrılmamalıyız," diye bağırdı Ava.

"Başka seçeneğimiz yok. Şu anda seyahat edemezsin. Önce seni iyileştirmeliyiz. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Ben burada seninle kalacağım, seni koruyacağım ve onlar da geri gelip bize ne bulduklarını anlatacaklar."

Hepimiz etrafımıza bakındık, kimse bunun kötü bir fikir mi yoksa korkunç bir fikir mi olduğuna karar veremedi. Sonunda Noah içini çekti ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak ayağa kalktı.

"Peki, sorun değil. Asıl işi yetişkinlere bırakın, siz ikiniz." Dilini şaklattı ve yüksek sesli bir iniltiyle kollarını başının üzerine uzattı.

"Onu susuz bırakmamalısın," dedi Harry James'e isteksizce, belli ki ayrılma fikrine pek sıcak bakmıyordu. "Suyu birkaç dakika kaynat ve sonra ona vermeden önce soğumaya bırak. Tam burada bekle. Acil bir durum olmadıkça bu bölgeden ayrılmayın. Kesmek için palaları kullanacağız.

ağaçlardaki işaretler sizi bize yönlendiriyor. Herhangi bir nedenle ayrılmak zorunda kalırsanız, bize doğru o izi takip edin."

"Olur," diye kabul etti James, yüzü ciddiydi. Sanırım hepimiz bunun birbirimizi son görüşümüz olabileceğini hissettik.

Harry bana döndü. "Seyahat ederken yanımıza almak için biraz hindistancevizi bulmalıyız. Bakmama yardım etmek ister misin?"

James Ava'yı rahatlatıp ateşin yanına yatırdıktan sonra boş hindistan cevizlerini doldurmaya başladı.

Yarım saat sonra, hindistancevizleri ve silahlar yüklenmiş olarak Noah, Harry ve ben vedalaştık ve sabahın erken saatlerinde yükselen güneş ışığında uçurumu işaret ederek ormana doğru yola çıktık.

Karmakarışık, tuhaf ormanda sessizlik içinde ilerledik, çünkü konuşmak sadece boğazlarımızı kurutuyor gibiydi. Sadece adımlarımıza takılabilecek düşmüş dallara karşı birbirimizi uyarmamız gerektiğinde ya da bir keresinde, bir ağacın dalında sürünen bir yılanla yolumuz kesiştiğinde konuştuk.

Ne zaman biri çok yorulsa, ki bu sık sık oluyordu, durduk ve hindistancevizlerinden azar azar içerek soluklandık.

Uçurum görünmeye başladığında içimi garip bir aciliyet duygusunun kapladığını hissettim. Noah son açıklığı bulduğumuzda mola vermek isteyen olup olmadığını sorduğunda, ilk reddeden ben oldum ve Harry de beni takip etti. Sadece oraya varmak istiyordum. Bu, her şeyi çözmeye en çok yaklaştığımız andı ve ben sadece bitmesini istiyordum. Sadece neler olduğunu, neler döndüğünü anlamak istiyordum.

Uçurumun dibine yaklaştığımızda kısa bir süre durup nefesimizi tuttuk. Birkaç kat yüksekliğindeydi, dibi her büyüklükte kayalarla çevriliydi ve topraktan dışarı doğru çıkıntı yapıyordu, tepesi dümdüzdü ve neredeyse kırk beş derecelik bir açıyla ayakta durabileceğimiz bir çıkıntı oluşturuyordu. Yosun ve sarmaşıklarla kaplıydı, koyu gri taş bana kaldırımı hatırlatıyor ve evimi özlememe neden oluyordu.

Tırmanmaya başladığımızda, her geçen dakika gökyüzünde daha da yükselen yakıcı güneşten korunacak hiçbir gölgemiz olmayacaktı. Noah'nın omuzları ve göğsü çoktan kızarmış ve kabarmıştı, Harry'nin kolları ve yüzü de öyle.

"Hindistan cevizlerini burada bırakalım, ben de peştemalimi giyeyim, böylece gömleğini geri alabilirsin." Başıma geçirmeye başladım.

"Hayır, onlara yukarıda, özellikle de güneşin altında ihtiyacımız olabilir." "Onları taşıyabiliriz," diye teklif ettim.

"Endişelendiğin buysa, gömleğimi geri almama gerek yok. Nasıl olsa yanacağım. Bir an önce bitsin bari."

"Tamam, eğer eminsen."

Öyle olup olmadığını söylemedi. Onun yerine ayağını küçük bir kayanın üzerine koydu, kendini yukarı kaldırdı ve dönüp elimi tuttu. Ben de Harry'ye aynısını yaptım ve teker teker ayağımızı bulup diğerlerinin de bulmasına yardım ederek yola devam ettik.

Sonunda, kaslarım yandığında, vücudum her an yere yığılacağımdan emin olacak kadar titrediğinde, güneş tenimi pişirmiş gibi hissettirdiğinde, uçurumun tepesine ulaştık. Etrafıma bakmaya vakit bulamadan yüksek sesli bir iniltiyle sıcak kayanın üzerine yığıldım. Çok yorgundum. Aşağıya inmenin ne kadar zor olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Çok yüksekteyiz," dedi Noah, tam önümde durmuş, ellerini kalçalarına dayamıştı. Göğsü terden parlıyor, ağır nefeslerle yükselip alçalıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu yanımdan geçerken.

Başımı acı içinde kayaya sürterek Harry'nin uçurumun kenarında durduğu yere baktım.

"Harry?"

Bir elini gözlerinin üzerine koyarak ormana baktı. "İşte," dedi, tam ileriyi göstererek.

"Ne?" Noah ona doğru ilerleyerek, "Ne?" dedi.

Döndüm, ayağa kalktım ve oraya doğru ilerledim.

"Lanet olsun, düşündüğüm şey bu mu?" Birkaç mil ötedeki dağın eteğindeki garip şekle, temizlenen alana, kayanın yerini alan pas rengindeki garip boşluğa baktım. Tepesinden dumanların yükselişini izledim, içimi dehşet ve umudun garip bir karışımı doldurdu.

"Evet," diye yanıtladı Harry. "Evet, sanırım öyle. Bunun bir ev olduğuna eminim."

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

"W Sence bu ne anlama geliyor? Sence kadın orada mı yaşıyor?" Ben sordum. Görebildiğimiz kadarıyla
Adanın uzak tarafını tam olarak göremiyorduk, ev dışında tüm orman ıssız görünüyordu. Bulunduğumuz yerden belli belirsiz bir kumsal -bizim kumsalımız- görebiliyorduk ve geri kalan her şey ağaçlar ve dağlardan ibaretti.

Görünüşe göre burada hiçbir zaman herhangi bir uygarlık olmamıştı, ne liman ne de köy vardı. Sadece biz ve evde her kim yaşıyorsa o vardı. Ama bize yardım edip etmeyecekleri belli değildi. Duygularım düpedüz dehşet ve ihtiyatlı iyimserlik arasında gidip geliyordu.

"Bilmiyorum," dedi Harry, hâlâ başka bir şeye dair bir işaret aramaya çalışıyordu. "Belli ki orada biri yaşıyor."

"Oraya gitmeliyiz," dedi Noah, çenesi gerilmiş bir halde. "Gidip onlarla yüzleşip yüzleşemeyeceğimizi görmeliyiz."

"Bu hiç akıllıca değil," diye karşı çıktı Harry. "Kim olduğunu bilmiyoruz. Kaç kişi olduklarını. Silahlı olup olmadıklarını. Burada aklımızı kullanmalıyız."

Mantıklı olması için başımı salladım. Eğer adada başka biri varsa, ki bunu neredeyse kesinleştirmiştik, öylece oturup bize zarar verip vermeyeceklerini öğrenmek için bekleyemezdim. Mecbur kalmadıkça adada bir dakika daha kalamazdım. Tüm bunlara rağmen, Harry'nin haklı olduğunu biliyordum. O her zaman haklıydı. "Tek bildiğimiz, adada yaşayan ve bizim ondan korktuğumuz kadar bizden korkan rastgele bir kadın olduğu. Dün gece oradaydı ve bize zarar vermeye çalışmadı. Sadece kaçtı. Ve belki de

bize silah bıraktı. Eğer bize zarar vermeyi planlıyor olsaydı, neden bizi silahlandırsın ki?" Mantıklı bir sebep bulmakta zorlandım.

"O zaman notu nasıl açıklıyorsun?" diye sordu. "İnsanların bizi buraya getirip yiyecek ve içecek hiçbir şey vermeden ve hiçbir açıklama yapmadan terk edilmiş bir adaya bıraktıklarını ve sonra da adadan kurtulmak için birbirimizi öldürmemiz gerektiğini söyleyen bir not bıraktıklarını unutuyorsun. Bunun neresi sana bu insanların dost canlısı olduğunu düşündürüyor?"

"Çünkü bize zarar vermediler," dedim boşa kürek çekerek. "Ve verebilirlerdi de. Eğer bize getirdikleri gibi silahları varsa, neden henüz bize zarar vermediler?"

"Belki de tüm bunlar bir testtir. Belki de kimin iyi kimin kötü olduğunu görmek istiyorlardır?" Noah önerdi, ama o bile buna inanmış gibi görünmüyordu.

"Ne için bir test ama? Ve neden bu grup insan? Daha önce herhangi birimizin bağlantılı olduğunu zaten göz ardı etmiştik. Her şey çok rastgele görünüyor..." Harry durakladı. "Bak, eve gitmeyeceğiz demiyorum, sadece bu konuda akıllı olmamız gerektiğini söylüyorum. Eğer bugün kapının ardında ne ya da kim olduğunu bilmeden kapıyı çalmaya kalkarsak, kendimizi pusuya düşürmüş oluruz."

"Peki bunun yerine ne öneriyorsun?" diye sordum. Mantıklı davranıyordu. Haklı olduğunu biliyordum ama bu daha az acı vermiyordu. Cevap istiyordum ve hemen o anda istiyordum.

"Açıklığa geri dönmeli ve diğerlerine ne bulduğumuzu söylemeliyiz. Sonra eve doğru ilerlemeye başlayabilir, yakınlarda bir kamp kurabilir ve gözümüzü onlardan ayırmayabiliriz. Er ya da geç, evden biri çıkacaktır. Eğer sadece kadınsa ve silahsızsa, onunla yüzleşebiliriz. Öte yandan, askeri teçhizatlı bir ordu ise, belki bir nefes alır ve oradan bir oyun planı çıkarırız."

Noah alnındaki teri sildi ve derin bir nefes aldı. "Peki, tamam. Hadi yapalım şunu. Sadece buradan aşağı inip güneşten uzaklaşmamız gerekiyor. Bir içki alabilir miyim?"

Çuvaldan bir hindistan cevizi çıkarıp uzattım ve cep telefonumun hâlâ şalın cebinde olduğunu gördüm.

"Bekle, sadece bir şey denemek istiyorum." Telefonu çıkardım ve açmak için düğmesine bastım. Noah suyun bir kısmını höpürdeterek içtikten sonra kalanını bitirmesi için Harry'ye uzattı. Telefonum yanarken dikkatle izlediler ve hemen şarjın azaldığına dair uyarı verdiler. Dürüst olmak gerekirse

Günlerce kavurucu sıcakta kaldıktan, tüm çatlaklarına kum girdikten ve şarj cihazında hiç vakit geçirmedikten sonra açılmasına şaşırdım.

Arama kaydıma gittim, başparmağımla kocamın adını seçtim ve gözlerimi kapatarak işe yaraması için sessiz bir dua gönderdim. Ona ne söyleyecektim? Hâlâ burada olduğumuzu. Aramaktan vazgeçmemesi gerektiğini. Neler olduğunu. Her şeyi saniyeler içinde anlatırdım, onun yatıştırıcı sesini, asla vazgeçmeyeceğine dair sözünü duydukça ağlar ve titrerdim. Beni bulana kadar gece gündüz arayacaktı.

Görüntü zihnimde o kadar netti ki, bir an için neredeyse gerçek olduğuna inanacaktım.

Onun yerine bir bip sesi duydum ve gözlerimi açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Sinyal Yok

Ekranda beliren uyarı, sahip olabileceğim tüm umutları yerle bir etti.

"Sinyal yok," diye okudum onlara, yeni yaşlar gözlerimi doldururken nefes nefese kalmıştım. Ona ulaşabilmeye ne kadar umut bağladığımı fark etmemiştim. Sanki bu tüm sorunlarımı çözecekmiş gibi. Sadece tanıdık bir şeyler hissetmek istiyordum. Sesini duymak ve onun da benimkini duymasını istedim. Umudunu yitirmediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Bana vazgeçmemem için bir sebep vermesine ihtiyacım vardı.

Noah soğuk bir ifadeyle, "Hiçliğin ortasında bir adadayız," dedi ama göz göze gelmediğimiz için hayal kırıklığını gizlemeye çalıştığından şüpheleniyordum. "Tabii ki cep telefonu çekmiyor. Sen hiç gemi yolculuğuna çıkmadın mı?"

Telefonu cebine geri soktum ve ondan uzaklaştım.

Harry elini koluma hafifçe koyarak beni rahatlatmaya çalıştı. "Denemeye değerdi."

Konuşamadan başımı salladım. Varışımızla birlikte karnımda oluşan yumru, umutsuzluktan oluşan kara bir deliğe dönüşmeye başlamıştı. Her geçen gün, kalan umudum biraz daha yok oluyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Noah, bizi uçurumun kenarına doğru götürdü ve yavaşça arkasını dönerek ayağını aşağıdaki kayaya doğru uzattı. Çuvalı çapraz askılı bir çanta gibi omzuma attım, böylece yukarı çıkarken olduğundan daha kolay taşınır hale geldi ve onu takip ettim.

Kendimi aşağıya bırakırken, aşağıdaki kayaya bastırdım. Çok hızlı bir şekilde kaydığını hissettim, ayağımı kaybettim ve düşüşümü hayal ederken bir çığlık attım.

Ölüm. Nuh'un eli bir anda ayağımın altına girdi ve dikkatlice yeni bir kayaya yönlendirdi.

"Sakin ol," dedi beni bırakmadan önce.

Bir sonraki kayaya doğru ilerlemeye çalışmadan önce nefesimi tutmaya ve titrememi yavaşlatmaya çalıştım. Hareket ederken kazara ormana baktım, ne kadar yukarıda olduğumuzu ve böyle bir yolculuk yapmak için ne kadar donanımsız olduğumuzu fark ettim. Yukarı çıkarken, başarmak için o kadar kararlıydım ki neredeyse hiç fark etmemiştim, ama aşağı inerken, görebildiğim tek şey buydu. Biz dağcı değildik. Gerçeği söylemek gerekirse, yükseklikten hoşlanmıyordum bile. Yine de burada, kızgın güneşin altında, yarı susuz bir halde bu dağa tırmanıyorduk.

Tamam, dağ biraz abartılı bir ifadeydi sanırım, ama bu korkunun dalgalar gibi içime çökmesini engellemedi. Nedense, neredeyse düşene kadar tırmanışın ne kadar tehlikeli olduğunu düşünmemiştim.

"Aşağı bakma," diye uyarı geldi yukarıdan. Yukarı baktığımda Harry'nin koyu renk gözleri benimkilerle buluştu, gülümsemesi kibardı. "İyisin, sadece aşağı bakma. Ellerinin ve ayaklarının nereye bastığına dikkat et. Acelemiz yok. Önündeki kayaya bak, başka bir şeye değil. Bir şeyin yok."

Başımı salladım, tavsiyesine uydum ve önümdeki kayaya bakarak ayağımı bir sonraki kayaya dikkatlice indirdim. Parmaklarım yanmaya başlamıştı, hem kayanın sıcaklığından hem de ağırlığımı kayadan aşağı yukarı taşımanın verdiği yorgunluktan.

Harry'nin kendini üstümdeki kayanın üzerine indirdiğini gördüğümde titrememi görmezden gelmeye çalıştım.

"Çok uzakta değil," dedi Noah aşağıdan ve ben emin olmak için aşağı bakmayı reddettim.

Ağaçların üzerinde yükselmek yerine onlarla aynı seviyeye gelmeye başladığımızda dibe yaklaşıyor olmam gerektiğini anladım. Bunu görünce sinirlerim biraz yatıştı. Tıpkı çocukken arka bahçemdeki ağaçlara tırmanmak gibiydi. O tırmanışı birkaç sıyrık ve yara izinden başka bir şey olmadan atlatmıştım, yani bunu da yapabilirdim. Artık daha akıllıydım. Daha güçlüydüm.

Ayağım tekrar kaydı ve yukarıdaki kayaya tutunma yeteneğimi kaybettiğimi hissettim. Bağırdım, kalbim göğsümde, kulaklarımda ve hatta bir şekilde görüşümde çarpıyordu. Bir anda gözlerimden yaşlar boşandı ve inledim, ayağım havada süzülüyor, kaymış olduğum kayaya vuruyor ve vuruyordu.

Sonrasında olanlar bir anda oldu.

Hatırlamaya çalıştığımda, her şey bir milisaniye içinde, bir anda olmuş gibiydi. Noah'nın elinin ayak parmaklarıma uzandığını hissettim. "Bekle" derken ağır bir nefes aldığını duydum.

Harry yukarıdan panik içinde aşağıya baktı, ayağı yere inecek bir yer bulmak için çırpınıyordu. Çığlığım dikkatini dağıtmıştı ve şimdi bana bakıyordu. "İyi misin-" Eli kaydı, ya da belki ayağı... Her şey o kadar hızlı oldu ki, hangisi olduğundan emin olamadım. Çığlık attı, iki eli de kontrolü yeniden ele almak için pençeliyordu.

Bana bakarken yüzündeki ifadeyi hatırladım, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Sonra bir saniye içinde vücudu kayadan koptu, çığlığı havayı doldurdu. Bir anda yana doğru düştü, uçurumun kenarından aşağı yuvarlanırken ayaklarını yeniden yere basmak, bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için çırpındı. Noah'nın elinin ayağımdan ayrıldığını hissettim, o düşerken kendi bedenimin arkadaşıma uzandığını hissettim ve sonra hiçbir şey hatırlamadım.

Harry'nin bedeni aşağıdaki toprakla birleşirken çıkan çıtırtıdan başka bir şey yoktu.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

M Uçurumun kenarından aşağıya doğru koşarken kendi korkumun artık bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Çoğunlukla nasıl indiğimi hatırlamıyordum. I
Harry'nin cesedinin yattığı yere doğru koşarken, ayaklarımın yere değdiği anı, Noah'nınkinden sadece birkaç saniye sonra hatırladım.

Ölmemişti. İlk düşüncem buydu. Göğsünün yorgun ve yıpranmış nefeslerle inip kalkmasını izledim. Sanki uyuyormuş gibi dümdüz yere düşmüştü ve hiç kan yoktu. Gözlükleri ormanın zeminine, ondan birkaç metre uzağa saçılmıştı ama bunun dışında, ne olduğunu bilmeseniz, otuz metreden fazla düşmek yerine kedi uykusu için durduğunu kolayca varsayabilirdiniz.

"*Harry,*" diye bağırdım, ellerimi vücudunun üzerinde gezdirirken titriyordu. Gözleri bir açılıp bir kapanıyordu ama beni duyduğuna dair hiçbir belirti vermiyordu.

İnledi.

Noah yanımda dizlerinin üzerine çökerek, "Ona dokunma," diye uyardı. "Durumu daha da kötüleştirebilirsin."

"*Harry,*" diye bağırdım, sümük ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Saçlarımı gözlerimden geriye ittim, ama işe yaramadı. Saçlarım tekrar gözlerimin içine düştü. "Lütfen uyan. Lütfen."

"Kanaması yok," dedi Noah ama ses tonu umutlu değildi. Hatta sesi neredeyse daha da kötüydü. "Harry, bizi duyabiliyor musun?"

Yine gözleri dalgalandı ve kesik kesik bir nefes verdi ama kıpırdamadı. Elimi önce bacaklarında, sonra kollarında gezdirdim ve yerinde olmayan bir şey olup olmadığını kontrol ettim. "Ne yapacağız?" Noah'ya sordum, ancak gözlerindeki boş bakıştan hiçbir fikri olmadığını biliyordum.

"Ben... ben... ben bilmiyorum. Harry bilirdi," dedi, Harry'nin adı geçince sesi çatallaştı.

Avuçlarımı gözlerime sürterek hıçkırıklarımı bastırdım. "Onu kampa geri götürmeliyiz. Onu birlikte taşıyabilir miyiz?"

Noah başını hararetle sallayarak, "Eğer sırtı kırıldıysa, bu ona daha fazla zarar verebilir," dedi. "Onu burada bırakmalıyız."

"Onu burada öylece *bırakamayız*. Gidip Ava ve James'i almalıyız. Onların yardımına ihtiyacımız var. Onu o eve götürmeliyiz. İyi ya da kötü olsunlar, şansımızı denemek zorundayız. Harry'nin tek umudu bu. Pes edemeyiz. Bir şeyler yapmalıyız."

Parmaklarını şakağına bastırarak alt dudağını çiğnedi. "Onu taşımak için düz bir şey yapmalıyız. Belki içi oyulmuş bir kütük falan bulabiliriz. Sen burada bekle, ben gidip bakacağım." Bununla birlikte, bir anda gitti. Nereye gittiğini ya da ne zaman dönmeyi planladığını sormalıydım ama aklıma başka bir şey gelmedi.

"*Harry,*" diye bağırdım, başımı onun yanındaki toprağa yasladım. "Neden uyanmıyorsun? Lütfen, lütfen, Harry." Elini tuttum, kolumun tersiyle gözlerimi sildim. "Hepsi benim suçum... Hepsi benim suçum. Bunun olmaması gerekiyordu. Sensiz başaramayız." Hıçkıra hıçkıra ağladım, çığlıklarım ormanda yankılandı.

Birden elimi sıkıca kavradığını hissettim. Başımı kaldırdım ve gözlerinin açık olduğunu gördüm. Bana garip bir şekilde bakıyordu, gözleri cam gibiydi.

"Harry?"

Öksürdü, vücudu sarsıldı ve kanı gördüm. Burnunun hemen altında küçük bir damla vardı, gömleğine sıçrayan kanın kalıntıları. Ağzını açtığında dişleri kıpkırmızı olmuştu.

Bunu izlerken bedenim acıdı, keder soğuk, cılız parmaklarıyla organlarımı kavradı. Elini tuttum, diğer elimle gömleğindeki kanı temizledim. Gömleğinin alt kısmını yukarı kaldırdığımda vücudum buz kesti. Bir zamanlar bembeyaz olan karnı, tuvale dökülen mürekkep lekeleri gibi hızla morun koyu bir tonuna dönüşüyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Başımı salladım, kanı kurutmak, kanamayı durdurmak istiyordum ama yaraya ulaşamıyordum. İç kanaması vardı, eğer boş bakışları bir gösterge ise neredeyse ölmek üzereydi. Bu şekilde gitmesine izin veremezdim. Ölmesine izin veremezdim. Ona ihtiyacımız vardı. Ailesinin ona ihtiyacı vardı. Daisy'nin ona ihtiyacı vardı.

"Ne yapacağım, Harry? Ne mi yapacağım? Bunu bilecek tek kişi sensin; Noah haklı. Muhtemelen kanamayı durdurmak için verilecek otu ya da seni yatırmak için doğru pozisyonu biliyorsundur..." Hıçkırıklarımı bastırarak konuştum çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. "Bizi bu şekilde bırakamazsın. Daisy'yi bırakamazsın. Beni duyuyor musun? Benimle kalmak zorundasın. Savaşmak zorundasın. Bizim için savaşmalısın. Onun için."

Nefesimi tutmaya çalıştım, ciğerlerim oksijensizlikten yanıyordu. "*Ne yaptın sen?"* Ormana doğru çığlık attım, artık beni duyan olup olmadığını umursamıyordum. "Bunu neden yaptın? O bunu hak etmedi. Biz bunu hak etmedik." Havaya acı dolu, öfkeli bir çığlık attım, sonra yüzümü yere bıraktım, altımdaki toprak ve çimenleri içime çektim. Ayağa kalkmak için kendimi zorlayamadım. Hareket edemiyordum. Bir daha asla hareket etmek istemedim.

Parmaklarının hafifçe hareket ettiğini, saçlarımın arasında dolaştığını hissettim ve başımı kaldırdım. Gözleri hala uzaklarda bir yerdeydi, bakışları gökyüzünü işaret ediyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluşmasını izlerken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Neredeyse bir ürperti gibi olan nefesini bıraktığında, sözleri bir fısıltıya dönüştü. Bir anda bunların son sözleri olacağını anladım. "Daisy... güvende ol." Başı yana doğru düştü, burnundan ve ağzından yere kan damlıyordu ve bir daha nefes almadı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Gömleğini tekrar kaldırdığımda tüm gövdesi neredeyse simsiyahtı. Neyin kırıldığını ya da neyi farklı yapmam gerektiğini bilmiyordum ama her şey aynı şekilde acıtıyordu. Her şey kaybolmuş gibiydi. Göğsümde öfke birikti, yanmaya hazır bir ısı kabarcığı oluştu.

Yumruklarımı yere vurdum, gözyaşlarım yüzümün altındaki çamura dönüşene kadar toprakla karışırken gırtlaktan bir çığlık attım. Bu adil değildi. Böyle olmamalıydı.

Bir dakika önce hayattaydı ve iyiydi, bir dakika sonra ise gitmişti.

Uyarı yok, veda yok ve son sözlerini duyan tek kişi bendim. Daisy olmalıydı. Hayır, son sözleri olmamalıydı. Evinde, ailesinin yanında olmalıydı. Bu adada tek başına ölmek yerine hepimiz ölmeliydik.

Başımı kaldırdım, ellerimi yavaşça gözlerine götürdüm ve kapaklarını kapattım. "Çok özür dilerim," diye fısıldadım, yaptığım şeyden dolayı duyduğum suçluluk duygusu içimi eziyordu.

Ben. Ayağımı kaybetmemiş olsaydım, dikkati dağılmayacaktı. Düşüp ölmezdi. Eğer daha dikkatli olsaydım, o hala

Yaşıyorum. Ne kadar kısa olursa olsun, hayatımın geri kalanında bu gerçekle yaşamak zorunda kalacaktım.

Eğer adadan çıkmayı başarabilirsek, bu gerçeği ailesine söylemek zorunda kalacaktım. Kızına. Son düşüncelerinin onunla olduğunu söylemek zorunda kalacaktım. Kalan tek babasının göğsüne kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzünün buruşmasını izlemek zorunda kalacaktım.

Her şeyi yapmam ve bir şekilde, bir düzeyde, hepsinin benim hatam olduğunu bilmem gerekirdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırarak ağlarken başımı öne eğdim ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Bütün bunların ne anlamı vardı? Eğer hepimiz öleceksek - ve Harry olmadan kesinlikle öleceksek - artık bununla savaşmanın ne anlamı vardı? Hayatımızın geri kalanını eve dönmenin bir yolunu bulmaya çalışmaktansa, sıcaktan ya da açlıktan ölene kadar okyanusta oynayarak geçirmemiz daha iyi olurdu.

Bunun asla gerçekleşmeyeceği artık çok açıktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım tekrar, gözlerimi kapatarak. Başım ağırlaşmıştı, göğsüm sıkışmıştı. Hiçbir şeyin anlamı yoktu. Her şey acıtıyor, her düşünce beni içten içe paramparça ediyordu. O bir yabancıydı ama yine de bir arkadaştı. Onu çok az tanıyordum ama yine de seviyordum.

Bunu hak etmemişti.

Kendimi onun yanına bıraktım, gözyaşları ve öfkeyle bulanıklaşan görüşümle gözlüklerinin bulunduğu uzaklığa baktım.

Bunu hak etmemişti.

Nuh neredeydi? Ne zaman geri dönecekti?

Bunu hak etmemişti.

Gözlerimi kapattım ve bir mucize eseri uyanmayı ve tüm bunların bir rüya olduğunu anlamayı umarak karanlığın içinde kaybolup gittim.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda alacakaranlık çökmeye başlamıştı ama ben hâlâ yalnızdım. Noah dönmemişti.

Bunu fark edince hızla doğruldum, vücudum yerden kaskatı kesilmişti. Harry'nin elini bıraktım, hafifçe karnının üzerine koydum ve ayağa kalktım. Noah neden geri gelmemişti? Beni terk mi etmişti? Yakında hava kararacaktı ve evin ne tarafta olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı gibi, oraya varmak için yeterli zamanım da yoktu. Nasıl ateş yakılacağı hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Yerdeki çuvala doğru baktım ve hafifçe tekmeledim. Üç hindistancevizi kalmıştı ve benim iki palam vardı ama Noah silahı yanına almıştı.

Ormanda yalnızdım, Harry'yi gömmeme yardım edecek kimse yoktu ve geceyi atlatmama yardım edecek kimse de yoktu.

Harry'den uzaklaşmak için döndüm, ama onu yalnız bırakmayı hiç istemiyordum ve yerden iki palayı aldım. İki tanesini verimli bir şekilde taşıyamazdım, ama birini başkasının bulması için orada bırakma fikri dehşet vericiydi. Ormana doğru bir adım attım ve bir *çıtırtı* duydum.

Hayır.

Gözlükleri.

Geri adım attım, tüylerim diken diken olmuştu. Orada olduklarını nasıl unutmuş olabilirdim? Gölgelerin arasında çerçeveleri seçmeye çalışarak eğildim ve onları elime aldım. Bükülmüşlerdi, bir tarafları yukarı doğru dönmüştü ve mercekleri tamamen parçalanmıştı. Nefesimin altından küfrettim, kaybının acısı bir kez daha gözlerimin önüne gelirken gözyaşlarım bir kez daha doldu. Çerçeveyi doğru bir şekilde çevirdim, gözlükleri katladım ve

gömleğinin cebindeydi. Onlar olmadan gömülemezdi ve bir sonraki adımın bu olacağını biliyordum. Noah'ı bulmayı başardıktan sonra.

Eğer Noah'ı bulabilirsem.

Tepemden bir kuş uçup bedenini benimkinin üzerine gölge gibi düşürürken Harry'nin bedeninden uzaklaştım. Ormanın kenarına yaklaştığımda, bir kayanın üzerinde oturan bir bedenin beyaz şeklini gördüm. Bir an için bunun kadın olduğunu düşündüm, ama sonra ellerine gömülmüş saçlarının koyuluğunu gördüm.

"Noah?" İleri doğru koşarak seslendim. Hızlı hareket ettim. Hareket etmiyordu.

Yaralanmış mıydı? Ne yapıyordu?

Ona yaklaştığımda omuzlarının hıçkırıklarla titrediğini fark ettim. "Noah, ne oldu? Neler oluyor?"

Bana baktı, gözleri gölgeli ve yaşlarla doluydu. Başını iki yana salladı.

"Bunu yapamam," diye güçlükle boğulmayı başardı. "Neyi yapamazsın?"

"Bunu yapamam. Onu öyle göremem. Onun ölümünü izleyemem. O ölecek..."

Sonunda neler olduğunu anlamaya başlayınca dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi onun kalçasına koydum. "Noah, o... o çoktan gitti." Kulağa daha nazik gelmesini istemiştim ama gerçek gibi geldi. "Özür dilerim. İkinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim." Dürüst olmak gerekirse, bu benim kafamı tamamen karıştırdı. Onları kavga etmekten başka bir şey yaparken hiç görmemiştim.

Zorla gözlerini ovuşturdu. "Değildik." Burnunu çekti ve başını salladı. "Bu boktan nefret ediyorum, dostum."

"Biliyorum, zor..." Hâlâ şaşkın bir halde bacağını dikkatle okşadım.

"Kardeşim ben altı yaşındayken öldü. Korkunç bir kaza. Olduğunu gördüm..." Ürperdi ve tekrar gözyaşlarına teslim oldu. "İnsanların ölümünü izleyemem. Özür dilerim. Seni yalnız bırakmak istemedim. Sadece orada olamadım..."

"I..." İtiraf beni nefessiz bıraktı. Harry'ye yardım etmek için bir şey almaya hiç niyeti yoktu. Onu kurtarmanın çok kötü olduğunu zaten biliyordu. Onun ölümünü izlemek zorunda kalmamak için çekip gitmişti. "Oh, Noah... Çok üzgünüm."

Yüzü rahatsız bir şekilde buruştu, taze gözyaşları ay ışığında parlıyordu. "Seni yalnız bırakmamalıydım. Korkak biriydim-"

"Sen değildin-"

"Ben-"

Yüzünü avuçlarımın arasında kavradım ve onu bana bakmaya zorladım. "*Değildin.*" Durakladım, nazik ama güçlü olduğunu umduğum bir bakışla ona baktım. "Kendini korumak için yapman gerekeni yaptın. Travmatik bir şey yaşadın, çoğu insanın anlamaya bile başlayamayacağı bir şey ve bu anılarını geri getirdi. Bu mantıklı, Noah. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Bir süre sessiz bir şekilde bana baktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru itti, dudakları benimkilere o kadar sert çarptı ki hemen kan tadı aldım. Geri çekildim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ne yapıyorsun sen?" Elimi dehşet içinde ağzımda gezdirirken ayağa kalkarak talepte bulundum.

"Oh, kahretsin. Oh, Tanrım. Düşünmemeliydim... Düşünmüyordum. Ben sadece-"

"Düşünmüyordun," diye tekrarladım. "Benim bir kocam var, Noah. Arkadaşımız daha yeni öldü. Bunu öylece... Öylece yapamazsın."

Başını eğdi ve ben de zaten yırtılmış olan açık bir yaraya tuz bastığımı fark ettim. "Düşünmüyordum. Sadece davrandım."

Bu bir özür değildi. Ne olduğundan emin değildim ama öyle değildi. Bir özür olmalıydı. Ben evli bir kadındım ve o da bunu biliyordu. "Şu anda hepimizin kafasının tuhaf bir durumda olduğunu biliyorum. Sadece... beni öpemezsin, Noah."

"Anlaşıldı," dedi başını sertçe sallayarak. Kayadan ayağa kalktı ve sanki üşümüş gibi avuçlarını hızla kollarına sürttü. Yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi, sesi daha soğuktu ama düşmanca değildi. "Bu gece ne yapıyoruz? Karanlıkta işaretlediğimiz ağaçları göremiyoruz. Kamp kurmamız gerekecek."

"Onu gömmek zorundayız," dedim. "Her şeyden önce. Doğru şekilde gömülmeyi hak ediyor."

"Aynı fikirde değilim, sadece... Bunu nasıl başaracağız?"

"Gerekirse ellerimizi kullanırız," dedim, onu gömülmeden bırakma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. "Onu öylece bırakamayız."

Bir an için tartışacağını sandım, ama onun yerine küçük, hüzünlü bir gülümseme sundu. "Harry hindistancevizlerini hemen hemen her şey için kullanabilir. Burada olsaydı, bahse girerim onları kazmamıza yardım etmek için kullanmamızı önerirdi."

Hastalıklı bir şekilde, sanki dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişiz gibi hissediyorduk. Harry bize adada sadece hazır olanı kullanarak nasıl hayatta kalacağımızı öğretmişti ve şimdi ondan öğrendiklerimizi saygılarımızı sunmak için kullanacaktık.

Sessizce çalıştık, ikimiz de burnumuzu çektik ve kazarken gözyaşlarımızı sildik. Süreç uzun ve yorucuydu. Kollarım yanıyor, tırnaklarım çoğu kanayacak kadar kırılıyor ve yontuluyordu. Ay ışığı yüzlerimize gölge düşürüyordu, bu yüzden bir tür mahremiyetimiz vardı, ancak bu işte tamamen birlikteydik.

Elimizden geldiğince büyük ve derin bir mezar kazdığımızda, bedenlerimiz ve saçlarımız çamurla kaplandığında ve her ikimiz de tamamen ve tamamen tükendiğinde, orada durduk, yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçekliği batıyordu.

"Hiçliğin ortasındaki rastgele bir ormanda isimsiz bir mezardan daha iyisini hak ediyordu." Sözcükler kızgın ve acı çıkmıştı ve ay ışığında Noah'ın yüz hatlarını seçemediğim için onun da böyle hissedip hissetmediğini anlayamamıştım.

"Görünüşe göre hepimizin alacağı tek şey bu."

"Böyle konuşma," dedim içime keskin bir nefes çekerek, ama aynı şeyi düşündüğümü de inkâr edemezdim.

"Hadi ama. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, Kaptan Mega-Beyin böyle bir yerde başarılı olamazsa, geri kalanımızın hiç şansı olmaz."

"Harry'nin..." Bu kelimeyi söylemeye kendimi zor ikna ettim. "Ölüm... korkunç bir kazaydı ama sadece bir kazaydı. Hâlâ hayatta kalabiliriz. Buna inanmak zorundasın."

Yumruklarının kalçalarına doğru hareket edişini izledim. "Neden yapmak zorundayım?"

"Çünkü..." Gerçek bir cevabım yoktu. "Çünkü eğer yapmazsan, ne anlamı var ki?" Daha önce de aynı şeyleri hissetmiştim ama şimdi Noah'ın bunları söylediğini duyunca kendimi güçsüz hissettim ve bu kadar kolay pes ettiği için öfkelendim. Savaşmaya devam etmeliydik. Asla pes etmemeliydik. Eğer vazgeçmezsek, Harry boşu boşuna ölmüş olacaktı. Onun ölümünün bir anlamı olmalıydı, bizi ileriye itmeli, devam etmemiz için bir neden vermeliydi.

"Sanırım asıl mesele bunun bir anlamı olmaması. Bu aptal adada kapana kısıldık, ne zaman kurtarılacağımız ya da kurtarılıp kurtarılmayacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok, hayatta kalmaya çalışmak için bile ne yaptığımıza dair hiçbir kaynağımız ya da fikrimiz yok-"

Sözünü keserken sesim öfkeyle yükseldi. "Harry bize öğretti-"

"Ne?" diye bağırdı, sesi ormanda yankılanıyordu. "Bize ne öğretti? Hindistan cevizinde su kaynatmayı ve en ufak bir fırtınada yerle bir olacak derme çatma bir barınak inşa etmeyi mi? Gerçekten yıllarca böyle yaşayabilir miyiz? Hayatımızın geri kalanında? İstiyor muyuz ki?"

"Ne diyorsun, Noah?" Öfke ve umutsuzluk içimde savaşmaya

başlamıştı, her bir duygu dikkatimi çekmek için mücadele ediyordu. *Ne cüretle*

Hepimizin öleceğine inanıyor mu? Ama aynı *zamanda hepimiz muhtemelen öleceğiz.*

"Boku yediğimizi söylüyorum. Bunu anlamıyor musun?" İleri atıldı, iki avuç toprak kaptı ve yüksek bir hırıltıyla onları yana fırlattı. "Bununla nasıl savaşacağız? Nerede olduğumuzu bilmiyoruz, neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz, hiçbir şey bilmiyoruz."

"Yanılıyorsunuz. Nerede olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu bilmiyoruz ama bildiğimiz bir şey var. Bu adada başka birinin daha olduğunu biliyoruz. Harry bu bilgiye ulaşmamız için bize yardım ederken öldü. Yani, durun. *Zavallı, acınası biz* konuşmasını kes. Kızmaya hakkın var. Üzgün olmaya hakkın var. Ama pes etmeye hakkınız yok. Yenilmiş hissetmeye hakkınız yok. Harry öldü ve biz hâlâ buradayız. Devam etmeliyiz, kendimiz için değilse bile, onun için. Kardeşin için. Harry'nin kızı için. Devam etmeliyiz çünkü onlar devam edemedi. Çünkü nefes aldığımız sürece, hala uğruna savaşacak bir şeyimiz var. Şu anda pes edemezsin. Buna hakkın yok. Hiçbirimizin yok."

"Bazen seni anlamıyorum, Ace," diye alay etti. "Hadi şu işi bitirelim."

Bununla birlikte, sığ mezardan dışarı tırmandı ve ben de onu takip ettim. Harry'nin cesedinin başında dururken gözlerime taze yaşlar doldu. Onun hangi dine mensup olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ben de hiç dindar olmamıştım ama belli şeylerin belli şekillerde yapıldığını biliyordum. Her ne yaparsak yapalım, saygısızlık etmek istemedim.

Noah ellerini Harry'nin omuzlarının altına koyarak onu dikkatlice kaldırdı ve ayaklarını kaldırmamı bekledi. Birlikte yavaşça hareket ederek bedenini mezara indirdik. Eline son bir kez daha dokundum, ona dokunan, yüzünü gören son kişi olacağımı biliyordum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, yanına diz çökerek. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm ama Daisy'ye ne kadar cesur olduğunu söyleyeceğime söz veriyorum. Ona hayatlarımızı nasıl kurtardığını ve... onunla ne kadar gurur duyduğunu anlatacağıma söz veriyorum." Onun soğuk elini tutarken yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzüldü. "Bize öğrettiğin için teşekkür ederim. Bizimle ilgilendiğin ve bizi sakin tuttuğun için. Bunu sensiz nasıl yaparız bilmiyorum ama söz veriyorum yapacağız. Devam edeceğiz."

Noah beni şaşırtarak Harry'nin karşı tarafında, karşımda diz çöktü. Ona dokunmadı, bir şey söylemedi ama çenesini göğsüne yasladı ve sözlerimi saygıyla dinledi.

"Seni uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum," diye devam ettim, "ama sen benim en iyi arkadaşlarımdan biriydin. Sana hayatım pahasına güvendim... Benim için yaptığın her şey için her zaman minnettar olacağım. Hepimiz için." Gözyaşlarımı sildim ve elini nazikçe sıktım. "Söz veriyorum unutulmayacaksın. İnsanlar seni tanıyacak. Herkes bilecek."

Anma konuşmaları arasında en kötüsü olabilir. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Büyürkenki hayatıyla ilgili sevimli bir hikayem yoktu. En sevdiği restoranı ya da çocukluğundaki evcil hayvanının adını bilmiyordum. Hayatından ve yaptığından emin olduğum onca iyilikten bahsedemezdim. Onu sadece bildiğim şekilde, en büyük saygımla, hala orada olup duymasını dilediğim sözlerle onurlandırabilirdim.

Noah sessizliği bozarak, "Çok güzeldi," dedi. "Gerçekten güzeldi." Ses tonunda hiçbir samimiyetsizlik yoktu.

Burnumu çektim. "Teşekkürler." Ayağa kalkarak bir avuç toprak aldım ve vücuduna serptim. Noah da aynısını yaptı. Vücudu büyük ölçüde örtülene kadar -en azından karanlıkta söyleyebildiğimiz kadarıyla- bunu defalarca tekrarladık. Sonra toprağın geri kalanını üzerine çektik ve gevşek toprağın tamamı mezarın üzerine konana kadar hafifçe sıvazladık. Yanına uzandım ve kolumu toprak yığınının üzerine koydum. "Buraya bir şey koymalıyız. Mezarını bir şekilde işaretlemeliyiz. Böylece geri dönmemiz gerektiğinde, bulunduğumuzda, mezarını tekrar bulabileceğiz."

"Sabah yola çıkmadan önce işaretleriz," diye söz verdi. "Şimdilik bir ateş yakmam gerekiyor... Ve ikimiz de nasıl yakacağımı bildiğimi umalım."

"Odun bulmana yardım edeceğim."

Ayağa kalkmamı engellemek için elini kaldırdı. "Yorgunsun. Hiçbir yere gitmiyorum. Seni bırakmadan geceyi geçirmemize yetecek kadar odun bulacağım. Sadece dinlen."

"Emin misin?"

O başını sallayıp orman zeminindeki çalı çırpıyı toplamaya başlayınca esnedim. Onun da en az benim kadar yorgun olduğunu biliyordum ama bu onu çalışmaktan alıkoymadı. Başımı tekrar toprak yığınının üzerine koydum, serin gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüp toprağa karıştı. Gözlerimi kapattım ve zihnimde arkadaşıma bir kez daha veda ettim.

Aniden içime bir sıcaklık doldu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ateş yanıyordu, alevleri karanlık geceyi aydınlatıyordu.

"Uyuya mı kalmışım?" Gözlerimdeki bulanıklığı kırpıştırmaya çalışarak sordum. Nasıl bu kadar kolay uyuyakalmıştım? Kendi soruma cevap vererek bir esnemeyi bastırdım. Keder ağırdı, yorucuydu. Buna bir de o gün yaşadıklarım eklenince, hatta ondan önceki günler de eklenince, gözlerimi açık tutmak için elimden gelen tek şey buydu.

Noah ateşin yanında oturuyordu, kollarını katlanmış dizlerine sarmıştı. Başını salladı, ağzının sol tarafı hafifçe kalktı. "Horluyorsun."

"Var," dedim, inkâr edemeyecek kadar yorgundum.

"Ben de," dedi basitçe. "Ben de dişlerimi sıkıyorum."

"Yatıya kalmak için eğlenceli bir çift olurduk, değil mi?" Kuru bir sesle söyledim. Göğsüm ağrıyordu, sanırım bu kadar uzun süre kazdığım için ama aynı zamanda tüm bunların acısından. Hâlâ tamamen gerçekmiş gibi hissetmiyordum.

Bir an sessiz kaldı, göz göze gelmedik. Sonra keskin bir nefes aldı. "Onun için iyi bir arkadaştın."

"Onu çok az tanıyordum..."

"Önemli değildi. Birlikte yaşadıklarımızdan sonra... artık hiçbirimiz yabancı değiliz."

Yeterince doğru hissettirdi ama boğazım cevap veremeyecek kadar kuruydu. Etrafıma bakındım. "Hindistan cevizleri nerede?"

Yanında oturduğunu görmediğim çuvaldan bir tane çıkardı ve ateşin yanındaki kayalardan birine vurdu. Hepimiz onları açmak için gereken doğru güç miktarında uzman olmaya başlamıştık.

Elinin kenarındaki suyu yalayarak bana uzattı. Hindistan cevizi boşalana kadar tatlı nektarı yuttum. Sanki bir şey içmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordum. Sanki bu sabah açıklıktan ayrılalı yıllar olmuş gibiydi. Sol tarafıma, hâlâ üzerinde yarı dinlendiğim mezara baktım.

"Diğerlerine nasıl söyleyeceğiz?" Düşüncesi bile midemi bulandırırken sordum.

"Bunu düşünmek bile istemiyorum," dedi, üst dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı ama düşündüğü tek şeyin bu olduğundan emindim. "Bu yarının sorunu. Bu gece sadece bu ateşe bakmak ve hiçbir şey düşünmemek istiyorum."

Daha dik oturdum, hindistan cevizini sonuna kadar açtım ve etini akılsızca didikledim. "Sana... sana ne olduğunu sorabilir miyim?

Kardeşin mi?" Bana bakmadı ama çenesinin gerildiğini gördüm. "Eğer bu çok kişiselse bana söylemek zorunda değilsin-"

"Annemle birlikte arabadaydık. Theo'nun dördüncü doğum günüydü. Garaj yoluna girmiştik ve o koltuğunun kemerini çözdü... Hiçbir şey düşünmedim; bunu her zaman yapardı. Annem onu zamanında göremedi. Kapıya tutunuyordu... Babamın verandada durduğunu hatırlıyorum. Theo pencereye vurup ona el sallıyordu... Bir şekilde kapı kolunu tuttu ve kapı açıldı. Yüzüstü düştü... Annem ona uzandı ama her şey çok hızlı oldu. Annem durmaya vakit bulamadan lastik onu ezmiş." O anlattıkça hikâyenin görüntüleri gözümün önünden geçti; yaşanmış olması gereken sahnenin her bir anı, annesinin yaşaması gereken suçluluk duygusu, babasının bir şey yapamadan bir kaç metre öteden olan biteni izlemesinin acısı.

"Bu korkunç..." Ciyak ciyak bağırmayı başardım. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını kırpıştırmasına rağmen yüzü ciddiydi. Gözyaşlarını silme zahmetine katlanmadı ve ben de olayı kaç kez yüksek sesle tekrar yaşamak zorunda kaldığını merak ettim. "Çok özür dilerim, Noah. Burnumu sokmak istememiştim."

"Onun hakkında konuşmak çok zor." Adem elması sert bir yutkunmayla aşağı yukarı sallandı. Sonunda gözlerimin içine baktı. "Ama onun hakkında konuşmak da güzel. Ailem... onlar... onun hakkında konuşamazlardı. Hâlâ da konuşamıyorlar. Annem yıllarca onun resimlerinin önünden geçemedi. Bu... Hiç çiğ kalmayacak mı bilmiyorum. Hiçbirimiz için."

İstemeden ayağa kalktım, ona doğru ilerledim ve bir kolumu sırtına doladım. Dokunuşumla hafifçe sertleşti ama beni omuz silkmedi ya da itmedi. Bunun yerine ateşi izlemeye devam etti.

"Onları muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim gerçeğiyle hala yüzleşmeye çalışıyorum. Ve sanırım bu konuda beni en çok korkutan şey, diğer tek oğullarını da kaybetmek zorunda kalacaklarını bilmek. Bunu atlatabileceklerini sanmıyorum."

"Seni kaybetmeyecekler," diye söz verdim, bu sözler bir gece önce Harry'ye söylediklerime ürkütücü bir şekilde benziyordu. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. "Eve dönüş yolunu bulacağız."

"Buna inanmak istediğini biliyorum ama nasıl olduğunu anlamıyorum."

Acı gözyaşlarıma karşı koydum. "Buna inanmak zorundayım. Vazgeçemem. Henüz değil..."

"Hiç birini kaybettin mi?" diye sordu yüzünü bana çevirerek. "Yakın olduğun birini?"

Neredeyse pişmanlıkla başımı salladım. "Hayır, pek sayılmaz. Büyük büyük ebeveynlerimin ikisi de ben çok küçükken ölmüşler ama onları pek hatırlamıyorum. Sadece resimler falan. Mezun olduğumuzdan beri de birkaç sınıf arkadaşım öldü. Hiçbiri senin yaşadıklarına benzemiyor... Üzgünüm."

"Kimseyi kaybetmediğin için üzgün müsün?" diye sordu küçük bir sırıtışla. "Kaybettiğin için üzgünüm."

Çenesini Harry'nin mezarına doğru uzattı. "Artık ikimizin de var."

"Evet, sanırım haklısın." Eşit hissetmiyordu, gerçekten hissetmiyordu, ama kederi ölçmenin bir yolu var mıydı? Kimin daha çok acı çektiğine karar vermenin? Benim acım o an için önemliydi. Noah'ın kardeşini kaybettiği gün ve ondan sonraki pek çok gün neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyordum ve etmek de istemiyordum. Acıyı düşünmek bile dayanılmazdı.

"Olmak istemiyorum," dedi, gözleri benimkilerde bir saniye kadar uzun süre kaldı. Yere baktım, yüzüm utanç verici bir sıcaklıkla yanıyordu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Çok yakındık. Ormanda olanlardan sonra neden ona yakın olmak için hareket etmiştim? "Merak etme. Seni öpmeyeceğim." Sanki aklımı okumuş gibiydi. Sanırım bunu saklamakta iyi bir iş çıkarmamıştım.

"Bunu düşünmemiştim..."

"Evet, öyleydin." Kararlı bakışları ona bakmamı sağlamaya yönelik bariz bir meydan okumaydı ama bakamadım. Orada sadece utanç görecekti, çünkü gerçek şu ki, öpücükten zevk almıştım. O ikinci gün ormanda hayatımı kurtardığından beri aynı şeyi yapmayı düşünmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama ne önemi vardı ki? Bir kocam vardı. Yaşadığım gibi duygulara izin yoktu.

"Harry bana karşı bir şeyler hissettiğini düşündüğünü söyledi," diye itiraf ettim, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp inatçı bir konsantrasyonla ateşe bakarak.

"Harry yanılmadı."

O zaman ona baktım, sözlerindeki gerçekle boğuşurken bakışlarının çekimine daha fazla karşı koyamadım. "Hiç bilmiyordum..." Yalan söyledim.

"Evet, söyledin. Ama daha önce, senin evli olduğunu ve eve gideceğimizi düşündüğümde bunun bir önemi yoktu."

"Ben evliyim," dedim kararlılıkla, "ve eve gidiyoruz."

Gözleri yumuşadı ve başını hafifçe yana eğdi. "Evlisiniz ama eve gidemeyebiliriz. Ve er ya da geç, hepimiz

Bununla başa çıkmak için." Sonra bacağını sıvazlayarak başka tarafa baktı. "Bak, seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlayacak değilim. Kocana sonsuza kadar sadık kalmak istiyorsan, ne mutlu sana, ama tek söylediğim, bu adadan kurtulamama ihtimalimizin çok yüksek olduğu. Yarın hepimizin ölme ihtimali var. Ya da gelecek hafta. Ya da sonraki hafta. James ve Ava bunu anladı. Bu adada geçirdikleri her anın avantajını kullanıyorlar... Eğleniyorlar-"

"Yaptığımız hiçbir şeye eğlence demezdim-"

"O zaman onlar da eğlenebilecekleri kadar eğleniyorlar," dedi. "Biz de neden aynısını yapmayalım, anlamıyorum."

"Yani, adadaki diğer iki kişi olduğumuz için seninle mi yatmalıyım?"

Alay etti. "Hayır, benimle yatmalısın çünkü ıssız bir adadayız, yarına dair hiçbir garantimiz yok ve benden çılgınca etkileniyorsun."

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seni çılgınca çekici bulmuyorum." Bedenim bu yalana karşı fiziksel olarak isyan etti. Göbeğimin sıkıştığını hissettim, kelimelerim kulağa garip ve yabancı geliyordu ama o sadece kuru bir kahkaha attı ve ellerini başının altına koyarak yere uzandı.

"Sen ne dersen de, Buttercup. Er ya da geç yola geleceksin. Umarım o günü görecek kadar yaşarım."

"Biraz dinlenmeliyiz," diyerek konuyu kapattım. Yanına uzandım, bedenlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı ama en ufak bir temas olmamasına dikkat etmiştim. Nefes alışını duyabiliyor, teninin sıcaklığını ve ayaklarımızın dibindeki ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım, ormanın sesini, ateşin çıtırtısını ve nefeslerimizin ritmik müziğini dinledim.

Sonra uyku beni buldu ve beni acıdan ve endişeden uzaklaştırmasına izin verdim. En azından birkaç saatliğine.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İyi iş çıkardınız. Biri gitti, üçünüz adadan temelli ayrılana kadar.

Harry'nin mezarının üzerine küçük bir taşla tutturulmuş bir not bırakılmıştı.

Ertesi sabah uyandığımızda güneş gökyüzünde yükselmişti. Bu, adada en geç uyuduğumuz zamandı. Bu düşünce midemi bulandırdı çünkü bunun derin ve huzurlu bir uyku çekebilecek kadar çevremize alışmaya başladığımız anlamına geldiğini fark ettim.

Şimdi kampa doğru geri dönüyorduk, not Noah'ın cebinde saklıydı ama sözleri hala kafamda yankılanıyordu. Hepimizin düşündüğü şeyi doğruluyordu; kendimizi hangi oyun ya da deneyin içinde bulmuş olursak olalım, herhangi birimizin ayrılabilmesi için diğerlerinin ölmüş olması gerekiyordu.

'İyi iş' derken hayatta kalmamızdan mı, yoksa Harry'nin ölmüş olmasından mı bahsedildiğini bilmiyordum. Bu kez yan yana yürüdük, uçuruma giderken yaptığımız gibi üç ayrı birey olarak değil, tek bir güç olarak yol aldık. İşaretlediğimiz ağaçların yanından geçerken, ellerimdeki iki palanın ağırlığı üzerimdeydi.

Buraya gelirken Harry'nin ayakkabısının kaydığı çamur parçasının yanından geçtik. Geçerken ikimiz de orayı işaret etmedik ama ikimizin de oraya baktığını gördüm. Arkadaşımızı düşündüğümüzü, birlikte geçirdiğimiz zamana dair hatırlayabildiğimiz her şeyi hatırlamayı umduğumuzu biliyordum.

Ava ve James'e bu haberi vermek zorunda kalmanın acı gerçekliğine hazırlandığımızı da biliyordum. Özellikle Ava, Harry'ye en az benim kadar yakındı. Bu haber onun için bir şok olacaktı ve o zaten

Böyle zayıf bir durumda. Tek umudum dinlenmenin ona iyi gelmiş olması ve onu sağlıklı ve olacaklara hazırlıklı bulmamızdı.

Hiçbirimiz gerçekten hazırlanamadık.

Kamp alanına yaklaştığımızda, su şırıltılarını ve onların seslerini duydum.

"Bunun anlamı bu," diyordu Ava, ses tonunda panik vardı. "Olamaz."

"Öyle."

Tartıştıklarını fark ettim, hararetli sesleri ormanın her tarafına yayılıyordu.

"O halde bu bir numara olmalı," diyordu James. "Göreceksiniz. Her an geri gelebilirler-"

"Ya dönmezlerse? Ya geri dönmezlerse? Ya tüm bunların bir parçasıydılar ve-"

Nuh'un ayakkabısının altından bir dal kırıldı ve sesleri aniden kesildi.

"Kim var orada?" James'in haykırdığını duydum ve aklıma hemen ikisinin de erişebildiği silahlar geldi.

"Barış içinde geldik," diye seslendi Noah, köşeyi dönüp görüş alanına girdiğimizde ellerini havaya kaldırarak onlarla alay etti. Suyun yanında duruyorlardı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Bizi gördüklerinde yüzlerinde bir rahatlama ifadesi belirdi. Sonra, hemen hemen aynı anda, endişeleri geri geldi.

Burada bir şey yok.

"Harry?" Ava sordu, yüz ifadesinde kalbimi kıran bir bilme hali vardı. Konuşmak için ağzımı açtım ama cesaretimi kaybettim. Olayın gerçekleştiği anı fark etti ve başını salladı. "Hayır..."

"Uçurumdan düştü," dedi Noah. "Aşağı tırmanırken ayağı kaydı."

James sanki bir şekilde onu kalp kırıklığının kendisinden koruyabilecekmiş gibi Ava'nın önünde koruyucu bir adım attı. "Ne kadar kötü?"

"O öldü," dedi Noah onlara, acıyı yeniden yaşarken gözyaşlarım bir kez daha görüş alanımı doldurdu. Ava'nın gözleri benimkilere kilitlenmişti ve gözyaşlarının badem gözlerine dolmaya başladığını izledim. "Çabuk oldu... Birkaç dakika içinde gitti."

"Anlamıyorum..." James'in gözleri ikimizin arasında gidip geldi. "Ne oldu? Boynu mu kırıldı? Kafasının üstüne mi düştü? Neden gelip bizi almadınız?"

"İç kanamaydı," dedim. "Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Her şey çok çabuk oldu." Gözlerim Harry'nin kitabının yerde, ateşin yanında durduğu yere kaydı ve göğsüm yeni, taze bir ağrıyla doldu.

James burnunu çekti, diğer eli ağlayan Ava'nın belini kavrarken elini sertçe burnunun altına sürttü. "O şimdi nerede?"

"Onu gömdük," dedi Noah. "Uçurumun yanına."

"İşaretledik. Geri dönmek istersek diye... Ya da bizi bulduklarında cesedini alabilsinler diye."

Ava ve James sessizdi. Onu kendine doğru çekti, bir elini yüzünde gezdirirken yanağını göğsüne bastırdı. "Şşşt..." Kadın hıçkırıklara boğulurken onu teselli etmeye çalıştı.

"Elimizden gelen her şeyi yaptık," dedim gözyaşlarımı susturmaya çalışarak. "Onun bir kızı vardı, Daisy. Ona üzgün olduğunu söylememizi istedi. Ve onu sevdiğini."

"Bunu bize neden anlatıyorsun?" James talep etti.

"Bana bir şey olursa diye," dedim. "Bunu bilen tek kişi ben olmamalıyım." Bir şeyler düşünüyor gibiydiler, yüzlerinde kederden daha fazlası vardı. "Orada olamadığın için üzgünüm. Vedalaşmak istersen seni oraya götürebiliriz."

"Evet, belki," dedi James usulca, yanağını Ava'nın başının üstüne bastırarak. Noah ve ben silahlarımızı ve içinde kalan hindistancevizi bulunan çuvalı boşalttık ve durulanmak için suya yaklaştık.

Yanlarına yaklaştığımızı gören James ve Ava birbirlerinden ayrıldılar. Ava gözyaşlarını hızla sildi. "Nasıl hissediyorsun, Ava? Hâlâ iyi değil misin?"

Başını salladı ve James'e dikkatle baktı. Gülümsediğinde bu zoraki bir gülümsemeydi. "Sanırım dinlenmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Çok memnun oldum." Benden yarım adım geri çekildi ve ben de mesafemi koruyarak not aldım. Neler oluyordu? Neden aramızdaki her şey bu kadar soğuktu? Ne değişmişti? "Her şey yolunda mı?"

Birbirlerine baktılar ve James elini cebine attı. "Bu notu bu sabah aldık."

"Not mu?"

"Harry hakkında..." Küçük turuncu kâğıdı açtığını gördüğümde kanım dondu.

"İyi iş," diye yüksek sesle okudu, bize gelenle tamamen aynı olan kelimeleri okuyordu. Noah'ın durduğu yere baktım, onu izliyordum

cebinden notumuzu çıkardı.

"Bizde de aynısından var."

"Sence bu ne anlama geliyor?" James sordu.

"Aynen öyle yazıyor," dedi Noah açık yüreklilikle. "Sadece birimiz kalana kadar, bizi bu adada tutan her kimse, gitmemize izin vermeyecek."

Ava'nın gözleri hafifçe kısıldı ve fark etmemiş olsa da bakışlarının James'e doğru kaydığını gördüm.

"Ama bir şey bulmuş olabileceğimizi düşünüyoruz."

Kaşları havaya kalktı. "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. "Ormanda bir şey mi gördünüz?"

"Bir ev gördük. Buradan birkaç mil ötede bir uçurumun içine inşa edilmişti. Üstündeki bir çeşit bacadan duman çıkıyordu."

"Yani fırtınadan sonra kokusunu aldığımız şey bu muydu?"

Ava sordu. "Harry öyle düşündü," dedim ona.

"O zaman gitmeliyiz," dedi James hızlıca ve kendimi bir gün önce karşı çıkmak için çok mücadele ettiğim kelimeleri taklit ederken buldum.

"Bu konuda akıllı davranmalıyız. Yakınlara gideceğiz ama içeri dalamayız. Henüz giremeyiz. Harry nasıl ilerleyeceğimize karar vermeden önce onları izlememizi, orada kimlerin yaşadığı ve neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında bilgi edinmemizi istedi."

"Nerede olduklarını bildiğimizi bilmediklerini nereden çıkarıyorsun? Şu anda bizi izlemediklerini düşündüren nedir? Bu bizim için bıraktıkları ikinci -ikimizi de sayarsan teknik olarak üçüncü- not. Tam olarak nerede olduğumuzu ve bize neler olduğunu biliyorlar," diye savundu James.

"O haklı," dedi Noah. Bunu söylediğini duyunca şok olarak keskin bir nefes aldım. "Harry'nin neden endişelendiğini anlıyorum, ama özellikle bu yeni notlardan sonra, bu insanların bizi izlediğini biliyoruz. Bir tür hastalıklı oyun oynadıklarını biliyoruz. Nerede olduklarını biliyoruz... Başka birinin ölmesini beklemek hiç mantıklı değil."

"Sana katılıyorum, ama Harry-"

"Harry artık burada değil," dedi James, ses tonu kararlıydı. "Ne söylediği, neye inandığı artık önemli değil. Artık kararları *biz* veriyoruz. Her zamanki gibi oy kullanabilir ve oradan devam edebiliriz."

Başımı dehşet içinde geriye attım, böyle bir şey söyleyebildiği için dehşete düşmüştüm. "Bunu nasıl söylersin? Bak, Noah'ya sorabilirsin, sana katılıyorum. Dün Harry ile aynı şeyi tartışıyorduk-"

"Yani senin fikrinin kazanmasına sevinmelisin." Bu düşünce midemi bulandırdı. James'in yüzü taş kesilmişti, kıpırdamıyordu.

"Harry bizim arkadaşımızdı. Dördümüzün burada hâlâ hayatta olmasının tek sebebi o. Bence en azından onun son arzusuna saygı duyabilir ve bize verdiği tavsiyeleri dinleyebiliriz."

"Sayıca azsın," dedi Ava, "çünkü artık James'in tarafındayım.
Artık gitmeliyiz. Daha fazla beklemenin bir anlamı yok."

Benim tarafımda olmasını umarak Noah'ya baktım ama o sadece omuz silkti. "Onlar haklı. Dün haklı olduklarını biliyordun. Bu yüzden tartıştınız. Neler olduğunu öğrenmeliyiz." Koyu renk gözlerinde bir hüzün parıltısı belirdi. "Seni kocana geri götürmeliyiz."

"Ben sadece-"

"Bakın, tartışmıyorum," dedi James. "Üçe karşı bir. Burada tek başına kalmak istiyorsan, misafirim ol. Noah bize evin nerede olduğunu gösterecek. Ne pahasına olursa olsun bu adadan gidiyoruz. Bir saniye daha beklemeyeceğim. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

İçimi öfke ve kızgınlık kapladı; çığlık atıp sinir krizi geçirmek isterken kendimi sakin kalmaya zorladım. "Evet," diye tükürdüm. "Evet, geliyorum. Saatlerdir yürüyoruz. Dinlenmek ve serinlemek için biraz mola verebilir miyiz? Birkaç saat içinde yola çıkabiliriz. Akşama varmış oluruz."

"Biz hindistancevizi bulup ayakkabılarımızı giyerken ve silahları yüklerken sen de beş dakika dinlenebilirsin." Aramızda kesinlikle bir şeyler değişmişti. James bana hiç bu kadar soğuk, neredeyse öfkeyle bakmamıştı. Ava'nın gözlerini yakalamaya çalıştım, mantıklı düşünmesini sağlamayı umuyordum ama bana bakmadı. "Ama hemen gidiyoruz."

Uzaklaşıp ağaçların yanında gözden kaybolduklarında, sığ suda ayaklarını sürüyerek ona doğru ilerleyen Noah'ya baktım.

"Fikrimi değiştirmeye çalışmayın. İşe yaramayacak. Dün seninle aynı fikirdeydim. Şimdi de onlarla aynı fikirdeyim."

"Fikrini değiştirmeye çalışmıyorum." Ava ve James'in muhtemelen çok uzakta olmayan bir yerde, konuştuklarımızı dinliyor olabileceklerinin farkında olarak diz çöktüm, inciklerime ve baldırlarıma soğuk su sürdüm. Sesimi fısıltının biraz üstüne kadar alçalttım, suyun sesinden beni duyamayacaklarından emindim. "Onlara bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona bakmadan sordum.

"Kesinlikle," dedi hareketlerimi taklit ederek. "Bir şeyler değişti."

"Sence ne olabilir?"

"Bilmiyorum ama... bana yakın durmalısın." Kaşlarımı çatmıştım. "Bunu şunun için söylemiyorum... her neyse. Sana asılmaya çalışmıyorum. Onların iki silahı var. Elimizde bir tane var. Dikkatli olmalıyız... Neler olduğunu öğrenene kadar akıllıca davranmalıyız-"

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" James'in sesi gürledi, tüfeğini omzuna asmış bir şekilde ağaçların arasından çıktı. Gülümsemesi neredeyse düşmancaydı.

"Yok bir şey," dedim, ayağa kalkarak. "Sadece
sakinleşmeye çalışıyorum." Sanki daha fazlasını
söylememizi bekliyormuş gibi bekledi.

"Hazır mıyız?" Noah ellerini önünde kavuşturarak sordu.

"Gidelim," dedi James, Ava da ormanda yeniden ortaya çıktığında, tabancayı avucunda sıkıca tutuyordu. Yutkundum, iki palayı da elime aldığımda içimi bir ürperti kapladı.

"Hadi gidelim." Umarım sesimdeki titremeyi duymamışlardır.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

Uçurumdaki eve vardığımızda öğleden sonra olmuştu. Doğruca kapıya giden toprak bir patikaya rastladık ve bu patikanın ne kadar sık kullanıldığını merak ettim. Toprakta hiç ot bitmiyordu, Bu yüzden en azından ara sıra uğradığına inanmak zorundaydım.

Üzerimdeki tişört terden sırılsıklam olmuştu, kirli pamuğu vücuduma şiddetle yapışıyordu. Ava benden uzak duruyordu, öncekinden çok farklıydı ve James tampon rolü oynuyor gibiydi, onun elini tutuyor ve onu yakınında tutuyordu, ancak ara sıra uzaklaşmadığımızdan emin olmak için Noah'a ve bana doğru bir bakış atıyordu.

Bir şeyler değişmişti, onların arasında ve bizim aramızda. Belki de sadece Harry'nin kaybıydı. Belki de o hepimizi bir arada tutan tutkaldı. Belki de hepimiz toparlanmaya, elimizden geldiğince dayanmaya çalışıyorduk.

Ama hepsi bu değildi. En azından daha fazlası vardı.

İliklerime kadar hissettim. Ava kendinde değildi. Tanıdığım, değer verdiğim, arkadaşım olarak gördüğüm o neşeli kız...

Noah'ya baktım, gerginliği benim kadar güçlü hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Hâlâ onlara karşı biz olacağımıza inanıyor muydu? Öyle olmasını istemiyordum. Bunu söylediğinde saçmaladığını düşünmüştüm ama şimdi bilemiyordum.

Yakından bakınca kapı beklediğimden daha büyüktü. Sağlam, paslı bir metalden yapılmıştı ve ortasında onlarca yıldır döndürülmemiş gibi görünen bir çark vardı. Kısa bir süre yanılıp yanılmadığımızı merak ettim. Duman artık gitmiyordu ve kapı herhangi bir yere açılıyor olabilirdi. Bırakın birisini barındırmayı, yaşanabilir bir yer olduğunun bile garantisi yoktu.

Ama kadını hayal etmemiştim. Bundan emindim. O gerçekti ve adada bir yerdeydi. Belki de benden sadece birkaç adım ötedeydi.

"Şimdi ne yapacağız?" James'in bize ana planını anlatmasını bekleyerek sordum.

Gözlerini öğleden sonra güneşinden koruyarak etrafına bakındı. Alnındaki teri sildi ve elini şortunun kenarına kuruladı. Ellerini uzatarak kapıya doğru ilerlediğinde nefesim kesildi. Direksiyona yapıştı, onu çevirmeye çalışıyordu.

"Bekle-" Onu durdurmaya çalıştım ama artık çok geçti. Ağır bir iniltiyle itti ama tekerlek yerinden oynamadı.

Homurdanarak uzaklaştı ve avuç içleri pas yüzünden yanık turuncuya boyanmış olan ellerinin tozunu aldı. "Zaten kilitli." Burnunu çekti ve tekrar ellerinin tozunu aldı. "Al, sen kapıyı çal, biz de hazır olalım," dedi bana bakarak.

"Ne-"

"Dur, hey, hayır," dedi Noah hızlıca, kendi protestomu bölerek. "Kapıyı çalmasına izin mi vereceğiz?"

Evde olsaydık, bana bir şey yaptırmasına ihtiyacım olmadığını söylerdim, *çok teşekkür ederim*, ama bir kez olsun benim adıma konuştuğu için minnettardım.

"Silahı olmayan tek kişi o." James silahını kaldırdı ve kapıya doğrulttu. "Ne zaman cevap verirlerse, silahlarımız üzerlerinde olacak."

"İçeride her kim varsa, bize bu silahları onlar verdi James. Gerçekten tüm silah stoklarını bize verdiklerine inanıyor musun? *Daha fazla olmasa bile, bir o kadar daha* silahları olmadığına? Burası özenle hazırlanmış. İyi gizlenmiş. Bizi bir şekilde izliyorlar... Burada yaşayanların korunmamasına imkân yok."

"Şansımızı denemek zorundayız. İçeri girmenin tek yolu bu." Silahını tekrar kapıya doğru doğrulttu. "Hadi, zaman kaybediyoruz."

"Cevap verdiklerinde ne diyeceğiz?" Mantıklı düşünmesi için ona yalvararak sordum. "Öylece içeri dalamayız. Lütfen bunu iyice düşünün."

"Henüz bize zarar vermediler, tamam mı? Eğer bizi öldürmek isteselerdi, bunu çoktan yaparlardı. Mantıklı düşünmeye istekli olmalılar. Oturup konuşmayı kabul etmeliler." Ayakları üzerinde düşünüyordu ki bu konuda pek de iyi olduğunu düşünmüyordum. "Mantıklı düşünmelerini sağlayabiliriz. Müzakere edebiliriz."

"Neyle?" Noah her zamanki alaycı tonundan ziyade şimdi ona yalvararak sordu. "Sopa ve hindistancevizi mi? Onlara sunacak hiçbir şeyimiz yok. Harekete geçmeden önce bunu düşünmeliyiz. Onu bir plan yapmadan kapıyı çalması için göndermeyeceğiz. Biz buradayız. Biz yaptık. Onu bulduk. Sırada ne var?" Önce Ava'ya, sonra bana baktı. "Bir fikri olan var mı?"

"Ahhh, bunun için zamanımız yok," diye inledi James, elini uzatarak kapıya doğru koşarken. Yumruğu ağır metale gürültülü bir güm*, güm, güm* sesiyle çarptı.

"Ne oluyor lan?" Noah, James kapıdan asla dönmeden geriye doğru atılırken, silahını garip bir şekilde tuttuğunu ama yine de hazır olduğunu söyledi.

Herkes silahını kaldırdı ve ben palalardan birini düşürdüm, kalan palayı kaybetmemek için terli avuçlarımı kurutmaya çalıştım. Kalbim göğsümde gümbürdüyor, kulaklarımı ısıtıyor ve görüşümü tünel haline getiriyordu.

İşte buydu.

Kadınla buluşacaktık.

Neden orada olduğumuzu öğrenecektik.

Saniyeler geçti, saatler gibi geldi ve silahlarımız sarsılmadan bekledik. En ufak bir hareket için kapıdaki tekerleği izledim, dönmeye başladığında elimden gelenin en iyisini yapmam gerektiğini biliyordum. Her an eğilmeye, kaçmaya ya da saklanmaya hazırdım.

Noah yarım adım kayarak önümde hafifçe durdu. Hareket zar zor fark ediliyordu ama o bunu yaparken içime bir sıcaklık dolduğunu hissettim. O anda, anlaşmamızı hiç kabul etmemiş olsam bile, anlaşmamızın yerinde olduğunu anladım. Noah beni koruyacaktı ve ben de onun için aynısını yapacaktım.

Ne olursa olsun.

Yaşadıklarımız, hepimiz, ama özellikle ikimiz, benim niyetim olmasa bile anlaşmayı sağlamlaştırmıştı.

Uzun bir aradan sonra James'in silahı hafifçe düştü. Kapıya doğru bir adım attı, tekrar çalmaya hazırlanıyordu. Bir anda kapı hafifçe açıldı ve *gürültüyle* tekrar kapanmadan önce küçük ve gümüş bir şeyin orman zemininde koşuşturmasını izledim.

Bir fare mi?

Bir kutu.

Kaydedildiğinde, sisli, basınçlı hava sürekli bir *pstttttttttt* ile havaya *püskürmeye* başladı.

"Ne-"

"Geri
çekil!"
"Kaçın!"

Tepkimiz anında ve aynıydı, dördümüz de güvenli bir yere kaçtık. Silah sesleri duyulurken kapının tekrar açıldığını duydum ve kendimi darbeye hazırladım. Bu şekilde bitemezdi. Olamazdı işte.

"Yere yat!" diye bağırdı bir adam ve onun emriyle yere düştüm, nefes nefese kalıp olanları anlamaya çalışırken yüzümü toprağa bastırdım. "Ellerini yere koy. Silahlarınıza dokunmayın. Ani hareket yok."

Tenekeden çıkan sis yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Beklediğim gibi yanmamıştı, yani göz yaşartıcı gaz değildi, ama yine de küçük alanı yoğun bir sisle dolduracak kadar etkiliydi, öyle ki palamın birkaç metre önümde nereye düştüğünü zorlukla görebiliyordum. Soluma, Ava'ya ve sağıma, Noah'ya baktım. Hepimiz benzer pozisyondaydık, yüzlerimiz yere gömülmüş, başımıza gelecekleri bekliyorduk.

"Şimdi, hepinizin beni dinlemesini ve iyi dinlemesini istiyorum..." Bu yeni bir adamdı. Aksanlarını anlamaya çalıştım. Güneyli değillerdi. Orta batılı olabilirler mi? Yine de numara yapıyor olabileceklerini düşündüm. Sesleri benden daha yaşlı geliyordu, ama çok değil ve kendilerine güveniyorlardı. Kontrollü.

"Buraya gelmemeliydin," diye devam etti. "Buraya ait değilsin."

Adaya ait olmadığımızı mı söylemek istedi? Yoksa buraya, onların kapısına mı? Açıklamak için ağzımı açtım.

"Sahile geri dönmen gerekiyor," dedi diğeri, ben daha başlamadan beni susturarak. "Notları aldın. Kuralları biliyorsun. Silahlarınız var... Emirlerinizi aldınız. Bitir şu işi."

Noah gözlerime baktı, yanaklarımız hâlâ yerdeydi ve ani bir istekle uzanıp eline dokunmak istedim ama yapamayacağımı biliyordum. Ani hareket yok.

"Bunu bize neden yapıyorsun?" James sordu, sesi tiz ve korku doluydu. "Siz kimsiniz?"

"Endişelenmen gereken kimse yok," diye cevap verdi ilk adam. "Şimdi, içeri geri döneceğiz. Sadece biriniz ayrılabilir, kural bu. Eğer bu adadan kurtulmak ve ailelerinizi bir daha görmek istiyorsanız..." Boğazını temizledi. "Dediğimizi yapacaksınız. Ve eğer buraya bir daha gelirseniz, hiçbiriniz buradan ayrılmayacaksınız. Asla."

Sözleri hepimizin içine işlerken sessiz kaldık. Ayak seslerinin indiğini duyduğumda James seslendi: "Ya hepimiz birimizin gitmesi konusunda anlaşırsak? Ya geri kalanımız kalırsa? Ölmek zorunda değiliz ama kalmak zorundayız."

"Bizimle pazarlık yapmaya kalkmayın. Bu işler böyle yürümez. Kuralları biz koyarız. James miydi o? Erkek ol *James*," diye ekşi, agresif bir yanıt geldi. "Silah sende, o yüzden kullan. Dikkatini dağıtma-" Adamın sesi kesildi ve bir homurtu duydum.

Diğer adam devraldı. "Bu kurallara aykırı. Bizimle oynamaya kalkma. Sizi izliyoruz. Bizi kandırmaya çalışırsanız anlarız ve o zaman hiçbiriniz bu adadan çıkamazsınız. Asla." Bir *hmph* sesi çıkardı ve ekledi, "Şimdi, kapının kapandığını duyduğunuzda, otuza kadar sayacaksınız, sonra ayağa kalkacaksınız, silahlarınızı toplayacaksınız ve sahile geri döneceksiniz. Buraya geri dönmeyin." Pazarlığa yer yoktu. Tekerleğin gıcırtısını ve kapının açılırken çıkardığı gıcırtıyı duydum ve sonra yalnız olduğumuzu söyleyen gümbürtüyü duydum.

Ya da en azından bizi izleyen yabancılarla birlikte bu adada hiç olmadığımız kadar yalnızdık.

Ağır bir nefes aldım, tuttuğum gözyaşlarım gözlerime doldu. Bedenimin gevşemesine izin verdim, uzuvlarım yerde düz ve gevşekti. Noah uzandı ve elimi dikkatle kavradı. Diğer tarafımda Ava'nın ağladığını ve James'in sesindeki titremeye rağmen onu teselli etmeye çalıştığını duydum.

"Çok üzgünüm," dedi ona usulca.

Noah ayağa kalktı ve beni çekiştirerek ayağa kaldırdı. "Gitmeliyiz," dedi ve beni evden uzaklaştırırken tartışmaya yer bırakmadı.

James, "Öylece gidemeyiz," diye karşı çıkmaya çalıştı.

"Size evin yerini gösterdik." Noah arkasına bakmaya zahmet etmedi. "Eğer burada kalmak istiyorsanız, buyurun. Biz sahile dönüyoruz." Elimi daha sıkı kavradı, beni önüne çekti, elleri belimin iki yanında duruyordu. Beni bir kez daha koruyordu ama buna ihtiyacım yoktu. Sonunda James ve Ava'nın arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

Yolculuk bize herhangi bir cevap vermemişti ama tutunduğumuz son umudu da çalmayı başarmıştı. Harry'ye bir gün Daisy'ye onun cesaretini anlatacağıma dair verdiğim sözü düşünmeden edemiyordum. O zaman bu sözü neredeyse hiçbir zaman yerine getiremeyeceğimi biliyordum.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"M "Belki bir sal inşa edebiliriz." Bu fikir Harry öldükten haftalar sonra aklıma geldi. Tam olarak ne zaman olduğundan emin olamadım çünkü

takip etmeye çalıştık. Güneş doğdu, avlandık, topladık, tatlı su kaynattık ve uyuduk.

Son sığınağımızdan bu yana üç sığınak yapmıştık ama hiçbiri Harry'ninki kadar sağlam değildi ve hiçbiri birkaç geceden fazla dayanamamıştı. Sonunda pes ettik, korunaksız uyumayı ve fırtına çok kötüleştiğinde kayanın altına sığınmayı seçtik.

O zamana kadar hepimiz derin bronzluklar geliştirmiştik, artık en sıcak gününde bile güneş tarafından yakılmıyorduk. Vahşi doğada geçirdiğimiz zamanlardan kalma şişliklerimiz, yara izlerimiz ve morluklarımız vardı. Hindistan cevizi kırmayı, domuz temizlemeyi, balık tutmayı ve ateş yakmayı biliyorduk. Hangi hindistan cevizinin en çok meyve suyu barındırdığı, okyanusun yüzeyinin altına dalan balıkları tespit etme ve hangi vahşi hayvanın hangi sesleri çıkardığı konusunda uzman olmuştuk.

Çevremizi tanıyorduk, kendimize bir eve dönüştürmek için izin verdiğimiz küçük toprak parçasını. Hayatta kalmaya çalışıyor, roller ve görevler üstleniyor ve yeni normalimizde yolumuzu buluyorduk.

Ama hiçbir şey yolunda değildi. James ve Ava arada bir hata yapıp şaka yapsalar ya da bizimkilerden birine gülseler bile, akşamları bize yiyecekleri taş gibi bir bakışla uzatmasalar ya da çeneleri kilitlenmeden hindistan cevizi verseler bile bize karşı soğuk davranmayı bırakmamışlardı. Hiçbir şey eskisi gibi değildi ve bir daha da olmayacağından şüpheleniyordum.

Ava'nın midesinin yine bozulduğunu söyleyerek sürekli ortadan kayboldular, ancak gerçekten hastalandığını nadiren gördüm. Bazı şeyler söylediler.

Yemekler, özellikle sıcak günlerde, onu üzüyor gibi görünüyor, ama oturduğum yerden, birlikte gizlice kaçmak için bahanelere ihtiyaçları varmış gibi görünüyordu.

Noah beni kendisine yakın tutuyordu ve ben de artık onu reddetmiyordum. Harry'nin gidişinden sonra arkadaşa en yakın olduğum kişi oydu ve bu da ihtiyacım olduğunu inkâr edemeyeceğim bir şeydi.

Birkaç günde bir, dördümüz Harry'nin mezarına gider, taze çimlerin filizlenmeye başladığı toprak yığınının üzerine taze çiçekler koyardık. Muhtemelen birlikte yaptığımız tek şeydi bu, gerginliği unutup hüznün beni ele geçirmesine izin verebildiğim, arkadaşımız için duyduğum kederin hissettiğim tek şey olmasına izin verebildiğim.

"Bir sürü kütüğümüz var. Onları birbirine bağlamanın bir yolunu bulabiliriz. Bir ya da iki kişinin üzerinde yüzebileceği büyüklükte bir şey," dedi James, sal inşa etmekle ilgili yorumuna kimse yanıt vermeyince.

Noah kuru bir sesle, "O şanslı ikilinin kim olduğunu tahmin edeyim," dedi.

"Size yardım göndereceğime güvenmiyorsanız kızlar gidebilir," dedi kaşları çatılmış bir halde.

"Kütükler yüzer mi?" Ava gözlerini kocaman açarak sordu. "Yani... gerçekten yüzer mi?"

"Dümen tutmanın bir yolu yok. Gelgit sizi kıyıya doğru geri iterdi," dedi Noah.

"Bunu bilemezsin. Yeterince uzaklaşabilirse, belki bir teknenin dikkatini çekebiliriz ve-"

"Fark etmez. Kuralları biliyorsun. Bunu yapamayız. Bunun hakkında konuşmamalıyız bile," diye hırladım, sesimi alçak tutarak. O günden bu yana geçen haftalarda kaçıştan hiç söz edilmemişti. Gizemli kapının ardındaki gizemli adamların kurallarına uymuştuk. Neden birdenbire sahip olduğumuz güvenliği bozmakla ilgilenmeye başlamıştı?

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Elimdeki eti karıştırdım - yine balık. Bir yaban domuzu ya da keçi yakalayamayalı günler olmuştu ve balıktan sıkılmaya başlamıştım. Ateşe baktım. Yanında, artık işe yaramayan eşyalarımızdan bir yığın oluşturmuştuk: telefonlarımız, Kindle'ım ve Harry'nin hiçbirimizin açmaya kıyamadığı romanı. Yığın, bir zamanlar kim olduğumuzun neredeyse bir tapınağıydı.

James yemeğinin geri kalanını güçlükle mideye indirdi, benim yüzümden oflayarak nefes aldı. "Bunu gerçekten sorun etmiyor musun? Bunca zaman sonra? Hiçbiriniz bize buradan bir çıkış yolu bulmaya çalışmayacak mısınız?"

"Çıkış yolu yok," dedim biraz geriye yaslanırken iç çekerek. "Bunu

anlamıyor musun, James? İşte bu. Bu bizim hayatımız-"

"Sakin ol-" diye başladı Noah ama ben sözünü kestim.

"Hayır. Sen haklıydın, Noah. Bana bunu kabul etmem gerektiğini söyledin ama yapamadım. Bir yolunu bulacağımıza inanmak istedim. Her zaman bir yol vardır diye düşündüm. Ama bundan kurtulmanın bir yolu yok. Harry için yoktu, bizim için de yok." Ava alay ederek grubun dikkatini üzerine çekti. "Söylemek istediğin bir şey mi var?" "Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum, sıcaklık hayal kırıklığıma katkıda bulunuyordu.

Gözlerini devirdi, hindistan cevizi suyundan bir yudum aldı ve cevap vermeyi reddetti.

"Öyle mi?" Tekrar sordum. "Çünkü ikinizi de bu kadar kızdıracak tam olarak ne yaptığımı gerçekten bilmek istiyorum. Eğer bir sal inşa etmek istiyorsanız, lanet olası bir sal inşa edin, ama beni saymayın."

"Evet, bu hoşuna giderdi, değil mi?" Ava sonunda bana bakarak sordu. Sanki uzun zamandır ilk kez anlamlı bir göz teması kuruyormuşuz gibi hissediyordum.

"Ne isterdim?"

James bir elini onun dizine koyarak, "Bırak onu Ava," diye uyardı.

"Hayır. Lütfen." Konuşmasını engellemek için elimi uzattım, ses tonum kesikti. "Duymak istiyorum. Neyi seveceğimi düşünüyorsun?"

Aklından geçeni söyleyip söylememeyi düşünüyor gibiydi, burun delikleri açıldı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Eğer bir sal yapıp yakalanırsak ve bizi öldürürlerse... o zaman ne yapacağınıza karar vermek ikinize kalır. Bu senin işini kolaylaştırırdı, değil mi? Ha'ya yaptığın gibi bizi öldürmek zorunda kalmazsın-"

"Ava!" James bağırarak onun sözünü kesti ama ne söyleyeceğini bilecek kadar duymuştum.

Ona baktım, gözlerim kocaman, çenem gevşekti. Vücudumdaki tüm öfke zerresi yok olmuş, yerini sadece büyük bir yıkım almıştı. "Sence biz..." Kelimeleri zorlukla söyleyebildim. "Harry'yi öldürdüğümüzü mü?"

Cevap vermedi ama inkar da etmedi, gözlerinde bir meydan okuma vardı. Sessizlik bir darbe gibiydi. Ağırlığını göğsümde hissettim, derin nefes alırken ciğerlerimi eziyordu.

Yanımda, Noah ayağa fırladı ve ona doğru adım attı. "Bunu nasıl söylersin? Harry'nin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun..."

Onu durdurmak, sakinleştirmek istedim ama cevabı da bilmek istiyordum.

James ayağa kalktı ve onunla yüzleşti. "Sakin ol, kardeşim. Bir şey söylemedi bile."

"Hiçbir şey söylemedi," dedi James'e saldırgan bir şekilde yukarı aşağı bakarak. "Sen de mi böyle düşünüyorsun? Gizlice kaçtığınız onca zaman boyunca ikinizin de fısıldaştığı şey bu muydu?"

"Öyle değil-"

Ava ayağa kalktı, James'in koluna hafifçe dokundu ve bakışlarını Noah'ya dikti. "Hissettiklerimiz için sana bir açıklama borçlu değiliz."

"Peki sen tam olarak nasıl hissediyorsun?" diye sordum, hâlâ içimdeki rüzgârı dışarı vurmuş gibi hissediyordum. Ayağa kalkacak gücü kendimde bulamıyordum. "Değişen şey bu, değil mi? Geri döndüğümüzde farklıydın... Çünkü bunu bilerek yaptığımızı düşünüyorsun." Bu bir soru değildi, ama göz temasını kestiğinde bunu doğruladı.

"Yanınızda değildik," dedi James. "Ve 'iyi iş' yazan bir not aldık. Harry'nin öldüğünü öğrendiğimizde, şey..."

"Sen oradayken ne olduğunu bilmiyoruz," diye bitirdi Ava, kendisi bunu yapamayacak gibi göründüğünde. "Bildiğimiz tek şey, arkadaşımızla birlikte gittiğin ve hepimizin birbirini öldürmesi gereken bir yerde onsuz geri geldiğin. Elimizdeki tek şey Harry'yi yolundan çekmediğine ve bize de aynısını yapmayı planlamadığına dair verdiğin söz."

Göğsümü tuttum ve şok içinde başımı ona doğru salladım. "Gerçekten bunu yapabileceğime inanıyor musun? Yaşadığımız onca şeyden sonra?"

"Neden bizi almaya gelmedin?" James yumuşak bir ses tonuyla sordu. Her şeyden çok meraktan. "Olay olduğunda neden gelip bizi almadınız? Neden onu biz olmadan gömdünüz?"

"Çünkü... her şey çok hızlı oldu. Biz istemedik..." Unutmak için çok zaman harcadığım geceyi yeniden yaşamak için kelimeler bulmaya çalıştım.

"Ne yapmamızı isterdin?" Nuh sordu. "Cesedini ormanın kilometrelerce ötesine taşımamızı mı yoksa orada bırakıp biz buraya gelip geri dönmeden önce hayvanların eline geçmemesini mi ummamızı?" Nefes nefese kaldı. "Az önce arkadaşımızın ölümünü izledik. Şoktaydık ve elimizden geldiğince bununla başa çıkmaya çalışıyorduk. O düştü. Bu bir kazaydı. Eğer bize inanmıyorsanız, gidin. Salınızı yapın ve gidin. Bakalım ne olacak. İnan bana, seni öldürmek isteseydik şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdun."

"Noah," dedim, bu son cümle karşısında şok olmuştum. Ayağa fırladım, kolunu tuttum ve gerginliği azaltmaya çalıştım. "Ava," diye yalvardım ona benimle buluşması için.

göz. Sonunda söylediğinde devam ettim, "Harry benim arkadaşımdı. Onu kaybetmek..." Ansızın gözlerimden yaşlar boşandı. Elimi göğsüme koydum.

"Beni kırdı. Nasıl olduğunu sana açıklayamam. Ne kadar çabuk, ne kadar yıkıcı... Onu geri getirmek istedik. Onu kurtarmak istedik. Ama yapamadık. Hâlâ hayattayken elimizden gelenin en iyisini yaptık. olanları işlemek. Biz... Biz sana asla zarar vermeyiz."

James'e baktım. "İkinizden biri. Bu işte beraberiz. Bu işte hep birlikteydik. İkinize de değer veriyorum ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Eğer bize güvenmiyorsanız, bana inanmıyorsanız, yapabileceğim hiçbir şey yok. Durum tersine dönseydi nasıl hissederdim bilmiyorum. Ama seni korumak için her şeyi yapacağımı söyleyebilirim. Harry'nin ölümü korkunç bir kazadan başka bir şey değildi."

Bir damla gözyaşını sildim ve ondan uzaklaştım. Kendimden geçecek gibi hissediyordum, başım zonkluyordu. Pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce uzaklaşmam gerekiyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Noah omzunun üzerinden bakarak sordu.

"Yürümem gerek," dedim. Sonra ekledim, "Ben yakınımda kalacağım." Aksi takdirde endişeleneceğini biliyordum ve yalnız kalmaya çok ihtiyacım vardı. Umarım beni takip etmezdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Psssst."

Gözlerimi açtım ve puslu bir görüşle karanlık, yıldızlı gökyüzüne baktım. Kum sırtımda sert ve kaşındırıcıydı ve yuvarlandığımda saçlarımdan hafif bir çağlayan halinde dökülüyordu. Etrafıma bakındım, sesi duyduğuma emindim.

Uzakta, Ava ve James'in ateşin yanında kıvrılmış bedenlerini gördüm, kumda iki karanlık topak, sadece Ava'nın kafasında bulduğumuz özellikle güçlü bir otla şekillendirmeyi başardığı bir topuzun yumruğu ile tanınabilirdi. Kıyıdan daha uzakta ve bana daha yakın, ama yine de yakın olmayan Noah, her zaman uyuduğu gibi kollarını ve bacaklarını bir denizyıldızı gibi açmış yatıyordu. Kaşlarımı çatarak arkama baktım. Gürültüyü rüyamda mı görmüştüm?

"Pssst." Tekrar geldi, bu sefer daha gerçekti ve beni sıçrattı. Ağaçların kenarına doğru baktım, beyazın parıltısını gördüğümde boğazım kurudu. Sarı saçları ağaçların yanında rüzgârda savruluyordu. Beni izliyordu. Bana doğru el sallıyordu.

İçgüdüsel olarak Noah'ya baktım, seçeneklerimi tartıyordum. Gitmeli miydim?

Bağırmalı mıyım? Koşmalı mıyım?

"Pssst," diye tekrar seslendi, elini aramızda vahşice sallayarak. "Buraya gel," diye fısıldadı. "Acele et."

Derin bir nefes aldım ve ona doğru temkinli bir adım attım. Bu aynı anda hem en iyi hem de en kötü fikirmiş gibi geldi. Yalnızdı ve silahlı görünmüyordu ve onu iki kez görmüştüm, bize zarar vermeye çalışmamıştı.

"Kimsin sen?" Konuşmak için yeterince yaklaştığımda sordum, ama denerse beni yakalayabileceği kadar yakın değil. Noah'nın ayaklarını elimde tuttum.

Çevresel görüşü, vücudunun geri kalanı ve Ava ile James'inkinin tamamı ağaçlar tarafından engellenmişti.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben bir arkadaşım," dedi hızlıca, sesi çok kısıktı ve arkasına baktı, sanki birinin bizi izlemesinden korkuyormuş gibiydi. "Fazla zamanım yok. Sizi uyarmaya geldim..."

"Uyar beni-"

"Bir sal inşa edemezsin," dedi hızla, sözümü keserek.

Kanım dondu. "Sen neden bahsediyorsun? Bunu nereden biliyorsun?"

"Bugün konuştuğunuzu duydum."

"Ama nasıl? Nerede yaşıyorsunuz? Bu adaya nasıl geldin?" Tekrar arkasına baktı. "Beni buraya *onlar* getirdi."

"Onlar mı? Kim onlar? Uçurum evindeki adamlar mı? Kim onlar?"

"Açıklayacak zamanım yok. Beni burada bulurlarsa, ikimizi de öldürürler. Sadece..." Arkasında bir dalın çatırdadığını duydum. Sıçradı, vücudu gerildi. "Sadece sala binme. Planı biliyorlar. Her şeyi biliyorlar."

"Nereden biliyorlar? Bizi izliyorlar mı? Bu kadar çok şeyi nasıl öğreniyorlar? Bizden ne istiyorlar?"

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Özür dilerim... Yapamam-" Bir dal daha kırıldı. Bu sefer sesi daha yakından geliyordu. O geriye doğru bir adım attı, ben de ilerledim.

"Durun! Lütfen gitmeyin. Lütfen bize yardım edin."

"Yapamam," dedi sesini daha da alçaltarak. "Sadece... salı inşa etmeyin. Kaçmaya çalışan herkesi öldürecekler. Dikkatli olun. Ve lütfen, burada olduğumu kimseye söyleme..."

"Ama ne-"

"Gitmek zorundayım. Özür dilerim. Beni gördüğünü kimseye söyleme." Başını suya, arkadaşlarıma doğru uzattı. "Onlara güvenemezsin."

"Kim?"

"Herhangi biri," dedi kararlılıkla. Sonra başka bir şey söylemeden benden uzaklaştı ve onun hızla uzaklaşmasını, saçlarının, teninin ve giysilerinin parlak beyazlığının ormanın karanlık uçurumunda kaybolmasını izlerken kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Lütfen! Bekle!" Sessiz bir tonda seslendim ama faydası olmadı. O gitmişti ve ben yine yalnızdım, onun uğursuz uyarısından başka bir şeyim yoktu

bana rehberlik etmek için. İçimi bir ürperti kapladı ve birden izlendiğimi hissederek ormandan uzaklaştım. Ormanda ne duymuştu? Kim bizim için geliyordu? Onu neden buraya getirmişlerdi? *Bizi* neden buraya getirmişlerdi? O ne biliyordu?

Okyanusa doğru yürüdüm, dalgaların kızgın pençeler gibi kıyıya saldırmasını, her dokunuşta kum parçalarını ve deniz kabuklarını içeri çekmesini izledim. Gece huzurluydu, karanlık ve sabitti, öyle belirgin bir kükreme vardı ki şelalenin yakınlarındayken bile duyabiliyordum. Uykumda bile duyabiliyordum.

Eve döndüğümde pek çok kez sahile gitmiştim ama hiç gece olmamıştı ve hiç bu kadar ıssız bir yerde olmamıştı. Burası farklıydı.

Noah'nın yanındaki kuma uzandım ve rahatsızlığım karşısında biraz kıpırdanmasını izledim ama uyanmadı. Adada öğrendiğimiz pek çok şey arasında, gecenin tüm gürültü ve patırtısına rağmen uyumak en önemlilerinden biriydi. Hayvan sesleri, ağaçların çatırtıları ve çıtırtıları, hindistancevizlerinin düşme sesleri ve okyanusun uğultusu arasında, evimizdeki hayatlarımızda alışkın olduğumuzdan farklı olarak sürekli bir gürültü akışı ile çevriliydik.

Arkama baktım, kimsenin bana doğru gelmediğinden emin olmak için ağaç sırasını kontrol ettim. Kadının görünüşü beni sarsmıştı ama onu takip edecek kadar değil. Geceleri ormana yalnız gitmezdim ve kimseye güvenmemem konusundaki uyarısı beni tedirgin etmişti. Keşke kimi kastettiğini bilseydim.

Kesinlikle Noah değil. Ava, belki. Bugünkü soğukluğu beni sarsmıştı. Ama gerçekten korktuğuna, kötü niyetli olmadığına inanıyordum. Ve James, Ava'ya ne kadar düşkün olsa da, özünde iyi kalpliydi. Çemberimize hiç geri dönmemiştim ve onlar da bu konuda baskı yapmamışlardı ama bir keresinde kumların üzerindeki yerimden onlara baktığımda göz göze gelmiştik, dudaklarında küçük, özür dileyen bir gülümseme vardı. O kötü değildi; aşıktı. Hiçbirinin bana zarar vermek istediğine inanamıyordum.

Ama o zaman başka ne demek istemiş olabilir ki? Rüzgâr uğuldayarak tenimi serinletirken kollarımı kendime doladım. Noah tekrar kıpırdandı ve ben de bedenlerimizi güvenli bir mesafede tutarak yanına uzandım. Onu rahatsız etme düşüncesine dayanamıyordum. Konuşmak istemiyordum. O kadınla karşılaşmam hakkında bir şeyler söylemeden konuşmamın imkânı yoktu.

Noah ve benim bir anlaşmamız vardı. Birbirimizi herkesten çok koruyacaktık. Ona bundan bahsetmek de b u n a dahil mi? Onun herhangi bir şeye katılmasını engelleyecektim.

ve bunun yeterli olacağını ummak zorundaydım.

Bu gece daha fazla uyuyamayacağımı bildiğim için ağaç sınırını tekrar kontrol ettim. Çok paranoyaktım, ağaçların hemen ötesinde birinin beni izlediğinden çok emindim. Önce Noah'ya, sonra Ava ve James'e baktım ve yarım saniyeliğine Ava'nın başını kumdan kaldırıp yüzünü bana çevirdiğini, sanki beni izlediğini gördüğüme yemin edebilirdim.

Ne zamandır böyleydi?

Tekrar gözümü kırptım ve başı tekrar aşağıdaydı. Bunu hayal mi etmiştim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Ertesi gün saldan bir daha söz edilmemesi beni çok rahatlattı. Ateşin etrafında oturup Ava'nın kahvaltı için topladığı böğürtlenlerden birkaçını yerken kavgayı ama acısını unutmuş gibiydik. Sanki yakında yeni bir fırtına çıkacakmış gibi görünüyordu; hava daha ağırdı, her zamankinden farklı kokuyordu ve gelgit daha güçlüydü.

"Şelaleye gidiyorum," dedi James neredeyse aniden, ayağa kalkıp şortunu düzeltirken sessizliği ve düşüncelerimi böldü. "Duş almam lazım. Sen de geliyor musun?"

Ava başını salladı, elindeki meyvelerden birkaçını tekrar yığının içine attı ve birlikte bize veda etmeden ormana doğru yola koyuldular. Bir süre gittikten sonra Noah kahvaltısının geri kalanını bıraktı ve ellerinin tozunu aldı.

"İyi misin?" Bir önceki akşamki tartışmadan bu yana ilk kez gerçekten konuşuyorduk. Benim isteğim üzerine, her şeyi sindirmeye çalışırken beni kendi halime bırakmıştı, bu yüzden şimdi bu konu hakkında konuşuyor olmak garip hissettiriyordu.

"Ben iyiyim." Bana inanmasını umarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Noah'nın bana karşı çalıştığını düşünmek istemiyordum; öyle olmadığına güvenmek zorundaydım. Suya ihtiyacım olduğu kadar onun bana olan sadakatine de inanmam gerekiyordu. Sahip olduğum tek şey oydu ve onun ihanetinden önce yalnızlık beni öldürebilirdi.

"Seni etkilemelerine izin verme. Hepimiz çok korktuk..." Bana yaklaştı, başını eğdi, sesini alçalttı.

"Çıldırmış durumdayız. Hepimiz. Ama onları asla katil olmakla suçlamadık," diye karşı çıktım, bu hatırlatmayla karnımda öfke kabardı.

Omuz silkti, hemen cevap vermedi ve ağzına atmadan önce yığından tekrar bir dut kopardı. "Olabilir. Bilmiyorsun ki

Durum tersine dönseydi ne yapardık?" Ona ters ters baktım.

"Bakın, bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Bu çok saçma ama... üç kişiyle çıktık ve iki kişiyle döndük. Bu konuda şüpheleri olmasına şaşırmadım."

"Ve bu senin için sorun değil mi? Arkadaşımızı öldürmüş olabileceğimizi düşünmeleriyle?"

"Elbette bunu kabullenmiyorum," dedi basitçe. "Ama"-ayağa kalktı, kollarını başının üzerine uzattı ve okyanusa doğru baktı-"Bu adada olmaktan ya da haftalarca şampuan veya diş macununa erişememekten de hoşnut değilim. Olan oldu." Bana elini uzattı, ben de tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Peki bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun? Görmezden mi gelelim? Buna inanmalarına izin mi verelim?"

"Ben de diyorum ki, bırakalım neye inanacaklarsa inansınlar, zaten öyle yapacaklar, biz de günü okyanusta geçirelim." Başını suya doğru eğdi. "Sen ne dersin?"

"Arkadaşlarımız katil olduğumuzu düşünüyor ve sen yüzmeye gitmemizi mi öneriyorsun?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Daha iyi bir zaman olacağını mı düşünüyorsun?" Alay etti. "Hadi ama. Haftalardır, belki de aylardır bu adadayız ve hiç tadını çıkaramıyoruz. Biraz yaşa." Bana göz kırptı, bu jest karşısında içim elektrikle doldu.

Okyanusa baktım, dalgaları beni ona doğru çağırıyordu. "Peki," dedim, gülümsememi bastırmaya çalışarak. "Tamam."

"Öyle mi?" Çocuksu sırıtışı bulaşıcıydı. "Pekâlâ! Hadi bakalım." Son derece hızlı bir şekilde suya doğru ilerledi ve meydan okurcasına arkasına baktı. "Yarış benimle!"

Tişörtü kafama geçirdim, yere bıraktım ve peşinden koştum; suya düşüp kendini yavaşlatmaya çalışırken neredeyse takılıp düşecekken gülmemek için kendimi zor tuttum.

Saniyeler sonra ona ulaştım, bir avuç su aldım ve şakacı bir şekilde ona doğru fırlattım. Yüz ifadesi şakacı bir sırıtışla aydınlandı.

"Onu alacaksın!" diye bağırdı, ben ciyaklarken suyu agresif bir şekilde bana doğru vurdu.

Gerçeklerden kaçıyorduk. Harry'yi ya da arkadaşlarımızdan gördüğümüz ihaneti unuttuğumuzdan değil, ama o an için

yapabiliyormuşuz gibi davranmak. Sanki normal bir tatilde normal bir çiftmişiz gibi güneşin altında su sıçratmak, oynamak ve gülmek.

Bunu düşününce aklıma kocam geldi, evliliğimizin başlarında, tatillerin hala birlikte keyif aldığımız bir şey olduğu zamanlardaki halimizi düşündüm. Çok sayıda terfi almadan çok önce; beni de sevmesi gerektiğini unutmadan çok önce. En az kariyeri kadar, hatta daha fazla.

Kalbim parçalandı. Onu bir daha asla göremeyeceğimi, adadan kaçış olmadığını ve kaçabileceğim anlamına gelse bile kimseyi incitmek istemediğimi kabullenmeye başlamıştım ama Noah için duvarımı yıkamıyordum.

Kocam başka bir kıtada olsa bile evli bir kadındım ve Noah'nın bana hissettirdiği suçluluk duygusunu bastıramıyordum.

Yaşıyor.

Gördüm.

Çok

güzel.

Ama o bir seçenek değildi. Bunu biliyordum ama yine de bu konuda kendimle sürekli bir savaş halinde gibiydim. Evliliğimdeki sorunlara ve kocamla aramdaki mesafeye rağmen - hem fiziksel hem de mecazi
-Hâlâ evliliğimize bağlı hissediyordum. Belki aptalcaydı ama onu hâlâ seviyordum. Peki Noah'ya karşı artan duygularımı neden unutamıyordum? Unutmam gerektiğini biliyordum.

Ama o anda, beni arkamdan kucaklayıp ikimiz de kahkaha ve mutluluk içinde suya yığılana kadar etrafımızda dönerken, unutmak güzeldi. Rol yapmak güzeldi.

Ayağa kalktığımızda bir tutam saçını gözlerimden çekti, gözlerini kaçırmadan önce gözleri bir saniye kadar benimkilerde kaldı.

"Bugün daha sonra şelaleye gitmeyi düşünüyordum. James'in işi bittiğinde... Sen de gelmek ister misin?" Sorusunda bir şeyler sezinliyordum ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Şelaleye sayısız kez birlikte gitmiştik, kimsenin yalnız gitmesine izin verilmemesi konusunda hepimiz hemfikirdik. Öyleyse neden sorarken gergin görünüyordu?

"Elbette," dedim koluna hafifçe dokunarak. "Her şey yolunda mı?"

Bana tekrar baktığında yüz ifadesinde tanıdık bir sıcaklık vardı. Beni öptüğü geceden beri kaybolmuş olan bir sıcaklık. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sonunda üzerime su sıçrattı. "Sadece bir banyoya ihtiyacım var. Ve senden rüzgar altında olduğum için, senin de ihtiyacın olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Gözlerimi devirerek homurdandım ve yüksek sesli bir kahkaha atarak kaçmak için döndüm. Konuşma tekrar eğlenceli bir hal aldığı için minnettardım. Bu konuda rahat olduğum yer orasıydı. Bunun onun için adil olmadığını bilsem de, ilişkimizin eğlenceli olmasına ihtiyacım vardı.

Saatler sonra, Ava ve James hâlâ dönmemişti ve Noah ile ben kumların üzerine uzanmış, vücutlarımız öğle güneşinde kuruyordu.

"Sen ne yaptın? Tüm bunlardan önce? Ne iş yapıyordun? Bana hiç söylemedin..."

Birbirimiz hakkında ne kadar çok şey bildiğimizi ama yine de ne kadar çok şey bilmediğimizi bilmek çılgıncaydı. Uyku şeklini, horlama sesini, korktuğunda yüzündeki ifadeyi, avlandığımızda farklı şekillerde hareket ettiğini, balığı domuza tercih ettiğini ve şelalede suya girdiğinde her zaman bir denizkızı gibi daldığını, sonra ortaya çıkıp bunu görüp görmediğimi sorduğunu biliyordum - her seferinde sanki yepyeni bir şeymiş gibi. Kardeşinin ölümünü ve anne babasıyla arasının açık olduğunu biliyordum.

En sevdiği yemeği, yaşını, kariyerini, kırmızı mayo giymediği zamanlarda ne giydiğini ya da eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığını bilmiyordum. Sporla ilgilenir miydi? Hangi programlar onu güldürürdü? Okur muydu yoksa oyuncu muydu? Her sabah koşuya çıkar mıydı ya da öğleden sonraları esrar içer miydi?

Aynı anda hem birbirimizin en yakın sırdaşı hem de tamamen yabancısıydık.

"Ben... bir emlakçıydım. Sanki geçmiş bir hayattaymışım gibi geliyor." O zamanki hayatımı düşünerek neredeyse acı acı gülümsedim. Şikayet ettiğim aptalca şeyleri. Sahip olduğumu sandığım lüksleri. "Kocamla evlendiğimizde yarı zamanlı çalışmaya başladım. Ve sonunda bıraktım."

"Artık zevk almıyor musun?" Ellerini karnına dayamıştı ve her konuşmasında bana bakıyor, sonra da gökyüzüne dönüp cevap bekliyordu.

"Hayır, bıraktım... Dürüst olmak gerekirse, neden bıraktığımı bilmiyorum. Sanırım çok fazla güçlük çıkarmaya başladı. Çok fazla çalışıyordum ve kocam da çalışıyordu. Birbirimizi hiç görmüyorduk ve birinin fedakarlık yapması gerektiğini düşündüm."

"Ve o kişi sen miydin?"

Dudaklarımı büzdüm. "Benden hiç istemedi." Gerçek buydu ama öyle hissettirmiyordu. Bu soru resmi olarak hiç gündeme gelmemişti, ancak kararımı vermemden önceki aylarda bunu ima etmişti. "Şirketi sağlık sigortamızı karşılıyor, 401(k)'sı var. Ayrılmak benim için daha mantıklı geldi. Biraz daha istikrarlı bir iş bulmak istiyordum ama sanırım bir türlü fırsat bulamadım." İçimi çektim. "Peki ya sen? Sen ne yaptın?"

Kuru kuru güldü. "Ben profesyonel bir dalgıçtım. Hatırladın mı?"

Sözleri beni şok etti ve uzun zaman önce teknede yaptığımız konuşmaya geri götürdü. Nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor... Hatırlamadığım için özür dilerim."

Ona bakma sırası bendeydi. Omuz silkti. "Önemli değil."

Elimi koluna götürdüm. "Hayır, Noah... Hatırlamam gerekirdi. Sadece çok şey yaşadım..." İfademin gülünçlüğü karşısında boğazımdan bir kahkaha kaçtı. "Aklımda."

"Evet," dedi o da gülerek. "Issız bir adada rehine olmak insana bunu yaptırıyor."

Kahkahalar durduğunda ikimiz de birbirimize bakıyorduk, başlarımız dönük ve yanaklarımız kumun üzerindeydi. Elim hala onun kolundaydı ve yavaşça hareket ettirdiğini, avuçlarımız birleşene kadar elini yukarı kaydırdığını hissettim. Gözlerinde bir soru vardı ve ben cevap veremiyordum. Nabzım hızlanırken, yüzüm alev alev yanarken başka tarafa baktım. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve ona aynı anda hem nefret ettiğim hem de sevdiğim cevabı verdim.

"Ee," diye konuyu değiştirdi ama ellerimizi birbirine bastırmaya devam etti, "sence Twitter kampanyamız hala devam ediyor mu?"

Gerginliğimi attığım için minnettar bir şekilde homurdandım ve başımı salladım. "Şaka mı yapıyorsun? Böyle bir suratla mı? Muhtemelen Netflix özel programımızın prodüksiyonunu hızlandırıyorlardır."

"Beni canlandırması için Darren Criss'i bulsalar
iyi olur." "Ben Manny Jacinto'yu
düşünüyordum," diye takıldım.

Kaşlarını çattı. "Şaka mı yapıyorsun? Ben kesinlikle bir Darren'ım."

"Tamam, sen ne dersen..." Ona tekrar sırıttım, şimdiden kendimi daha gevşek hissediyordum. Bu adada bile Noah'la olmak kolaydı. Başlangıçta duvarını soğukluk olarak algılamıştım ama aslında daha sıcak ya da nazik biriyle hiç tanışmamıştım. Yapabilirim diye düşündüm. Adada onunla birlikte hayatta kalabilirdim. Eğer hayatımın geri kalanı böyle olacaksa, modern kolaylıkların yokluğundan ve yabancı insanların

bizi izliyor olsalardı, çok fazla şikayetim olmazdı. Rehine olmak konusunda bir kız daha kötüsünü de yapabilirdi.

"Sence onlar için endişelenmeli miyiz?" Kaşları havaya kalktı ve başını ormana doğru salladı.

"Bir süredir ortalıkta olmadıkları için mi yoksa bizi öldürebilecekleri için mi?" Sadece yarı şaka yapıyordum ve yüz ifadesi bunu bildiğini gösteriyordu.

"İkisi de, sanırım... Günün çoğunda yoklardı. Yaralı olduklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

Açıkçası bunu hiç düşünmemiştim. Ava ve James'in suçlayıcı gözlerle bana bakmadıkları her an benim için tamamdı. "Her zamanki gibi bizden kaçtıklarını sanıyordum."

Tereddüt etti, sonra iç geçirdi. "Muhtemelen haklısın."

"Dürüst olmak gerekirse, onları görmemeyi tercih ederim.

Bu çok garip..."

Elimi nazikçe sıktı, başparmağı parmak eklemlerimi okşadı. "Biz yanlış bir şey yapmadık. Bunu sen de biliyorsun. Eğer biri kendini garip hissedecekse, bırak o kişi onlar olsun. Durumu bu hale getiren onlar."

"Sence her şey yeniden normale dönecek mi? Her şey yoluna girecek mi?" "Eskisi gibi normal mi?" Kaşları havaya kalktı. "Hayır, muhtemelen

Hayır. Ama yeni bir normal bulacağız, tıpkı burada yaptığımız gibi."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?" Kendi kendime kıkırdayarak sordum. "Teknede tanıştığımızda senin aptal bir çocuk olduğunu sanmıştım."

Sanki sözlerimle onu bıçaklamışım gibi elini göğsüne götürdü ve acı çekiyormuş gibi yaptı. "*Evlat*, ugh. Bahse girerim düşündüğünden daha yaşlıyımdır."

"En fazla yirmi üç," diye meydan okudum.

Gülüşü ani ve kuruydu. "Yirmi üç yaşından büyük çoraplarım var."

Kaşlarım daha da çatıldı. "Otuz yaşından büyük olamazsın."

İki parmağını kaldırdı. "Otuz iki... belki şimdiye kadar otuz üç olmuştur. Doğum günüm Ağustos'ta ve günlerin sayısını unuttum."

"Benim doğum günüm de Ağustos'ta," dedim şaşkınlıkla. "Yedinci."

"Dostum Leo, senden hoşlandığımı biliyordum." Güldü. "Ben on beşinciyim.

Geç ya da erken doğum günün kutlu olsun."

Bu duygu karşısında sırıttım. Kaç yaşında olduğumuzu gerçekten bilmemek ne kadar garipti? Sanırım artık bir önemi yoktu. "Geç ya da erken doğum günün kutlu olsun."

Bir an sessiz kaldı, sonra sordu: "Bu yüzden mi bana karşı isteksizsin, senden daha genç olduğumu düşündüğün için mi?"

"Sen benden daha gençsin," dedim ona. "Ve hayır. Yani, kısmen belki, kısmen de sadece hayatta kalmaya çalıştığımız ve romantizm bulmak yapılacaklar listemin en başında olmadığı için, ama çoğunlukla Ned yüzünden."

"Kocan mı?"

Başımı salladım.

"Onu çok özlüyor musun?"

"Bazı günler," dedim ona. "Her zaman, gerçekten... Ama bazı günler devam etmek neredeyse imkânsız oluyor."

"Theo öldüğünde de böyleydi. Kolaylaşmıyor. Sadece alışıyorsun-" Dondu kaldı, gözleri irileşti. "Sanki kocanız ölmüş gibi demek istemedim, sadece-"

"Sorun yok," diye temin ettim onu. "Bir bakıma, sanırım öyle. Kederden bahsediyorum. Onu bir daha asla göremeyebileceğimi kabullenmek." Noah'nın elini tuttuğum için birden kendimi suçlu hissettim ama çekmeye de kıyamadım. Garip bir şekilde, sanki beni topraklıyordu, beni adada tutuyordu, böylece kederimle yüzüp gitmeyecektim.

"Kabul ettiniz mi? Yani kabul ettin mi?" Sormak için bencilce sebepleri olduğunu bilsem de, gerçekten meraklı görünüyordu. Ses tonunda zorlayıcı bir şey yoktu.

"Bugün dünden daha fazla, ama yarından daha az."

Başparmağı tekrar parmak eklemlerimi okşamaya başladı. "Eğer onu seviyorsan, pes etmemelisin."

Sustum çünkü cevap verme düşüncesi gözlerimi yaşarttı. Ned'i bir daha göremeyeceğim düşüncesi beni zayıflatıyordu ama gerçek şu ki... Noah'yı bir daha göremeyeceğim düşüncesi de en az onun kadar acı veriyordu.

Bu seçimi yapma zamanının hızla yaklaştığını bilmiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Akşam olduğunda James ve Ava hala dönmemişti, artık garip bir şeyler olduğunu inkar edemezdik.

Güneş ufukta batmaya başladığında, ellerimizde silahlarla ormana doğru yola çıktık ve en ufak bir sesi bile sessizce dinledik. Noah önden gidiyordu, ben de arkasından.

Her zamanki gibi aynı yoldan gidiyorduk, adımlarımıza dikkat etmek zorunda kalmıyorduk, çünkü bir santim fazla yüksekte duran kökün nerede olduğunu, dikenli bitkinin nerede saklandığını ve dikkat etmezseniz neredeyse kaçırabileceğiniz hendeğin nerede olduğunu çoktan ezberlemiştik. Yolumuzu geriye ve ileriye doğru biliyorduk, bu da enerjimizin her zerresini arkadaşlarımızı aramaya odaklayabileceğimiz anlamına geliyordu.

Şelaleye yaklaştıkça Ava'nın iniltilerini duyduğumu sandım. Kanım dondu ve Noah'nın yüzündeki kül rengi, geniş gözlü ifadeden onun da duyduğunu anladım. Adımlarımızı hızlandırdık, aceleyle ilerledik. Bir şeyler yanlıştı. Bir şeyler yanlıştı. Bir şey-

Çıplak mı?

James ve Ava kargaşa içinde olmaktan çok uzaktı, çıplak bedenleri şelalenin yanındaki kıyıda birbirine bastırılmıştı. Ava coşkuyla haykırdı, elleri James'in sırtını kavradı. James bir zevk iniltisi çıkararak dudaklarını onunkilere hararetle bastırdı.

Bir an donup kaldık, gördüğümüz şeyin şoku beni öyle bir çarptı ki bakmaktan başka bir şey yapamadım. Bir anda utancın sıcaklığı yüzümü yaktı ve ben de tıpkı Noah gibi hızla geri çekilerek birkaç metre ötedeki geniş bir ağaca yaslandım. Gözlerim

elimi ağzıma götürerek gördüklerimizi anlamaya çalışmasını izledim.

Kıs kıs güldü, alnını benimkine bastırdı, bedenlerimiz birbirine erirken sırtımı ağaca yasladım, her birimiz bastırılmış kahkahalarımızı gizlemek için elimizden geleni yaptık. Ava ve James'in seks yapmak için gizlice kaçtıklarını bilmiyor ya da en azından şüphelenmiyor değildik, ama bunu böyle görmek, arkadaşlarımızı tutkunun sancıları içinde görmek aynı anda hem utanç verici hem de komikti.

Elimi tutarak beni oradan hızla uzaklaştırdı ve sahile geri döndüğümüzde ikimiz de içimi yakacak kadar zorlu ve gerekli kıkırdamalarla kahkahalara boğulduk.

"En azından birileri burada eğleniyor," dedi kahkahaları arasında, gözleri yaşararak.

"Belki biraz fazla. Sanırım akşam yemeğinde tek başımızayız." "Bu şekilde devam ederlerse, hayat boyu tek başımıza kalabiliriz."

"Bütün gün bunu yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Eğer öyleyse, geri döndüklerinde huysuz olmak için bir bahaneleri yok."

"Bizi görmediklerini düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum, bu düşünce beni ayılttı. Onları iş üstünde yakalamakla dalga geçmekten ne kadar hoşlansam da, bizi onları yakalarken yakalamış olmaları fikri utanç vericiydi.

"Hayır, oldukça odaklanmışlardı," dedi ve kahkahalar nihayet yatışırken başını salladı.

"Birinin beni yakalamasından çok korkardım. Onlar benden daha cesur." Ellerimi burnumun ve ağzımın üzerine koyarak kafamdaki görüntüyü silkelemeye çalıştım.

"Eh, kimin umurunda? Holiday Inn'e girecek halleri yok ya. Hepimiz yetişkiniz... Vahşi doğada yaşayan hayvanlarız." Bana göz kırptı, sonra gözlerini kaçırdı. "Her neyse, akşam yemeği hakkında gerçekten düşünmeliyiz. Bu akşam ne yiyeceğiz? Çilek mi balık mı canım?" Sahte bir aksan takındı ve sanki bir garsonmuş gibi öne doğru eğildi. "Şefin sana bir iki taze ananas hazırlamasını sağlayabilirim."

Bu düşünceyle midem guruldadı. "Ananas kulağa çok hoş geliyor, nazik efendim." Ayağa kalktı ve benimkini geçirmem için kolunu uzattı. Ben de aynısını yaptım, aniden dokunuşumuzun ve yakınlığımızın farkına vardım. cesetler. Bunu durdurmalı, bu düşünceyi aklımdan çıkarmalı ve yoluma devam etmeliydim.

Noah Noah olmaya devam etmeliydi ve ben de ben olmaya devam etmeliydim - *evli* ben. Bir saat sonra, birkaç gün -hafta?- önce keşfettiğimiz bir ağaçtan iki ananasla döndük. Çok fazla yetişmiyordu.

meyveyi bu noktaya kadar özel günler için ayırdığımız bir meta haline getirdi.

Ateşe ulaştığımızda Ava ve James'in orada derin bir sohbete dalmış olduklarını görünce şaşırdım. Bizi ilk James gördü, elimizdeki ananasları görünce sırtı dikleşti.

"Sadece iki tane mi getirdin?" diye sordu dudaklarını bükerek.

"Olgun görünen sadece bunlardı," diye yalan söyledi Noah. "Akşam yemeği için dönüp dönmeyeceğinizi bilmiyorduk."

"Ne zaman akşam yemeği için geri gelmedik ki?" diye sordu.

"Ne zaman bize nereye gittiğini söylemeden bütün bir gün boyunca ormanda ortadan kayboldun?" diye karşılık verdi Noah.

"Bu arada bizi kontrol ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Seni kontrol ettik," dedi Noah ve suratını asmamasına şaşırdım. "Şelalenin yanında. İyiydin."

Ava'nın yüzü bembeyaz oldu. "Sen ne?"

"Evet, bir dahaki sefere bize nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söyle. Seni aramaya gelmemiz gerekip gerekmediğini bilmemiz lazım." Onların karşısına oturdu ve ben de onu takip ederek bıçağını çıkarıp ananası soymaya ve dilimlemeye başlamasını izledim. "Ve evet, bunları seninle paylaşacağız." Alaycı, abartılı bir gülümsemeyle bir parça ananası ikisine doğru itti. "Arkadaşlar ne içindir?"

"Özür dileriz," dedi Ava, sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. Onunla göz göze geldiğimde tamamen samimi görünüyordu. "Bütün gün ortadan kaybolduğumuz için özür dileriz, ben de bu sabah sana söylediklerim için özür dilerim. Üzgündüm ve... ve korkmuştum ve... İkiniz de bana karşı çok naziktiniz, ama özellikle sen, Katy. Harry'yi asla incitmeyeceğini biliyorum. Sadece düşünmeden konuştum. O notu aldığımızda ve sen onsuz döndüğünde, bu çok korkutucuydu. Hiçbirimiz neler olduğunu ya da kimin kiminle olduğunu bilmiyorduk... Aklımızı başımıza toplamamız biraz zaman aldı. Gerçekten çok üzgünüm."

Birden ağlamaya başladı ve ona karşı hissettiğim öfke ve kızgınlık için kendimi çok kötü hissettim.

"Özür dilemek zorunda değilsin-"

"Evet. Evet, biliyorum." James'in elini sıkıca kavrıyordu, parmak eklemlerinin etrafında baskıdan beyaz haleler oluşmuştu. "Bu doğru değildi. Kendi meselelerimle uğraşıyordum ve-"

"Ava, sen iyisin. Affedildin. Hepimiz kendi sorunlarımızla uğraşıyoruz ve bu ada da bize yardımcı olmuyor. Her şey stresli ve korkutucu, ve dürüst olmak gerekirse,

İyi idare ediyor olsaydınız çok şaşırırdım. O notu aldığında ve onsuz geri döndüğümüzü gördüğünde ne düşünmüş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ama sana söylediklerim doğruydu. Harry'yi seviyordum. Kaybının yasını tuttum. O benim için harika bir dosttu. Hepimiz için."

Başını salladı ve Noah dilimleri dağıtmaya devam ederken ananasından küçük bir ısırık aldı.

"Sadece onu özlüyorum," dedi gözyaşlarını silerken. "Ve ailemi özlüyorum."

"Hepimizin var," dedi Noah, onun özründen beri söylediği tek sözdü bu. Nasıl hissettiğini tam olarak anlayamıyordum.

Başını James'in omzuna yasladı ve o da başını nazikçe öptü, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu. Genellikle hindistan cevizlerinin konulduğu ama kısa sürede her şeyimizi taşır hale gelen çuvalı bize doğru iterken benim görüşüm de taze gözyaşlarıyla bulanıklaştı. "Çilek de getirdik. Bu sabahtan kalanlar çürümeye başladığı için biraz taze."

"Teşekkürler," dedim onu kendime doğru çekerek. Bir avuç almak için uzandığımda Ava'nın bana büyük bir hevesle baktığını gördüm. Ben donup kaldım, onun da ifadesi düştü. Sonra onu izlediğimi fark edince hızla gözlerini kaçırdı.

Paranoyaklaşıyor muydum?

Az önce beni neredeyse aynı suçla itham ettiği için onu kınamıştım. Şimdi gerçekten bu kadar ikiyüzlü olabilir miyim?

Tek kelime etmeden meyveleri yere bıraktım ve ananasımı bitirdim, Nuh her bir parçayı dilimleyip bölüştürene kadar bekledim. Artık bundan kaçınamayacağım zaman, meyveleri kendimden uzaklaştırdım.

Ava dikkatle beni izledi. "Hiç yemeyecek misin?"

"Doydum," dedim başımı sallayarak. "Ama teşekkürler. Çok lezzetli görünüyorlar."

"Benim için daha fazla," dedi Noah, meyvelere uzanarak. Ava ve James onun bir avuç almasını izlediler, gözleri ağzına doğru kaldırılan meyvelere kilitlenmişti.

"Bekle!" İçgüdüsel olarak kolunu tuttum ve onu durdurdum ama bunu yaptıktan sonra üçü de sanki aniden morarmışım gibi bana baktı.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

"Ben... Ben sadece... Üzgünüm, sanırım bunlar öncekinden farklı olabilir." Kelimeleri buldum, çıktıkları gibi karar verdim.

"Nasıl farklı?" diye sordu, onlara tuhaf tuhaf bakarak. Onları yere bıraktı.

Onları inceledim. "Onları farklı bir bitkiden mi aldın? Bir şekilde daha parlak görünüyorlar."

James ve Ava birbirlerine endişeli bir bakış attılar. "Onları aynı yerden aldık," dedi James hemen. "Ben de biraz yesem kendini daha iyi hisseder misin?"

Tereddüt ettim. "Muhtemelen aptalca. Özür dilerim."

"Evet, yine iyi olduğumuzu sanıyordum," dedi Ava.

"Öyleyiz," dedim ona, hâlâ böğürtlenlere uzanmıyordu. Onları yemek, ona güvenmek, sadece barışı korumak istiyordum ama James bir tanesine bile uzanmıyordu. Teoriyi çürütmek onlar için yeterince basit olurdu, öyleyse neden yapmıyorlardı? Suçlamadan rahatsız oldukları için mi yoksa haklı olduğum için mi?

Noah sepeti biraz daha ileri itti. "Devam et o zaman. Bizi aptal gibi göster."

James kararsız görünüyordu, ileri uzanıp bir avuç almadan önce Ava'ya hızlı bir bakış attı. Onları ağzına götürürken nefesimi tutarak bekledim.

"Dur!" Ava gözlerini sımsıkı yummuş, yüzünü buruşturarak bağırdı. James sanki sadece tadı değil, dokunuşu da zehirliymiş gibi onları elinden fırlattı.

Noah ayağa fırladı, silahını kaptı ve ikisine de doğrulttu. "Ne oluyor lan?" Hemen arkasındaydım, ayaklarımın yanındaki palaya uzanıyordum. Bu gerçekten oluyor muydu? Onlarla savaşmak zorunda mı kalacaktık? Birden midem bulandı, boğazım kurudu, dizlerimin bağı çözüldü.

Ava da tıpkı Noah gibi hızla kendi silahına uzandı ve her birimize doğrultmak arasında gidip geldi. James silahına uzanmadı, onun yerine üçümüzün arasında durdu, kollarını uzattı. "Durun, durun, durun... Düşündüğünüz gibi değil."

"Düşündüğümüz gibi değil mi? Bence kız arkadaşın az önce bizi zehirlemeye çalıştı." "Bu onun fikri değildi," dedi başını sallayarak. "Benim fikrimdi ve sadece

Çünkü başka seçeneğimiz yoktu. Eğer birini vuracaksanız" -sırtını ona döndü, elleri havada bize bakıyordu- "beni vurun. Ama bırakın gitsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben talep ettim.

"Siz bunu yapana kadar kimse kimseye zarar vermeyi planlamıyordu. O küçük özür tamamen bir gösteriydi, değil mi? Pekala, brav-fucking-o, ona Oscar'ı verin, bayanlar ve baylar," dedi Noah dişlerini sıkarak.

"Ne demek istiyorsun, James? Seçme şansım yok da ne demek? Anlamıyorum."

"Çünkü bu insanları anlayamıyorsun, Katy. Anlamıyor musun? Ole Dahmer ve serserisi bizi dışarı çıkaracak ve sonsuza dek mutlu yaşamak için sallarıyla uzaklaşacaklardı."

"Öyle bir şey değildi," dedi Ava, gözyaşları sesini boğarak. "O zaman ne oluyor-"

"*Hamileyim*," diye bağırdı Ava, sesi sahilde yankılanıyordu. Silahlarımız bir anda yere düştü ve James ona döndü, kollarıyla onun omuzlarını kavradı. "Hamileyim," dedi tekrar, bu sefer fısıltıyla.

Kafamda hesap yapmaya çalıştım ama hiçbiri mantıklı gelmedi. "Anlamıyorum..." Hastalığı ve fısıltılı konuşmaları, Ava'nın çoğu ete karşı ani isteksizliğini ve neden denemek için başka meyveler bulmak zorunda kaldığımızı, son zamanlarda neden çoğu gün öğleden sonraları uyuduğunu ve James'in neden son bir iki haftadır her zamankinden daha fazla üzerine titrediğini bir araya getirdim. "Hamile misin? Emin misin? Nereden biliyorsun?"

"Buraya geldiğimde hamileydim," dedi usulca. "Yeni öğrenmiştim. Erkek arkadaşım ve ben... onu doğurmak istiyorduk. Onun gittiği üniversiteye transfer olmak istememin nedeni buydu, ailemle tartıştığım konu da buydu, en başta tekneyle gitmemin nedeni de buydu."

"Anlamıyorum." Gardım hâlâ düşmemişti. Ona güvenebilir miydim? "Bunu bize neden söylemedin?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek. "İlk başta, burada birkaç saat, belki bir gün kalacağımızı ve birilerinin bizim için geri geleceğini düşündüm. O zaman bir önemi olmazdı. Sonra da hepinizin bana zayıfmışım ya da yardım edemezmişim gibi davranmanızı istemedim. Buradaki ikinci gecemizde Harry'ye söyledim. Bana karşı çok nazikti. Bu kadar yakınlaşmamızın en büyük nedeni buydu. Sonra sabah bulantıları başladı ve Harry lider olmakla o kadar meşguldü ki, başka birine güvenmek zorunda kaldım. Korkmuştum ve ben-"

"Bana gelebilirdin," dedim ona. "Senin için orada olurdum." "Beni yargılayabileceğini düşündüm. Annemin yaptığı gibi..."

"Ava, ben..." Hala bana söylenenleri sindirmeye çalışarak sözümü yarıda kestim. "Ailenin başına gelenler için üzgünüm ama hazırlıklı olabilmemiz için bunları bize anlatmalısın."

"Ne için hazırlandın?" James aniden sinirlenerek sordu. "Burada doğum yapması için mi? Kendisi ya da bebeği için tıbbi bakıma erişimi olmadan mı? Ondan bunu yapmasını nasıl istersiniz?"

Birdenbire, bana çarptı. Her şeyi. Ne yapmaya çalıştıklarını ve neden yaptıklarını anlamıştım. "Onu eve götürmeye çalışıyordun."

Başını salladı ve onun elini tuttu. "Bu şimdiye kadar vermek zorunda kaldığımız en zor karardı."

Ava gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Elimizden gelen her türlü çıkış yolunu aradık," dedi. "Burada doğum yapamam. Bunu yapamam. Lütfen anlayın..."

"Bizi öldüremeyeceksin. Savaşmadan olmaz," dedi Noah omzunu benimkinin önüne getirerek.

"Onların istediği de bu," dedim. "Bunu görmüyor musunuz? Tek istedikleri bu. Savaşmamızı istiyorlar. Seçim yapmamızı. Ama yapamayız. Eğer yaparsak, onlar kazanır."

"Peki ya yapmazsak?" James sordu. "Bak, ben de ölmeyi herkesten çok istemiyorum, ama hayatımızı gerçekten burada yaşayabilir miyiz? Eninde sonunda hepimiz öleceğiz. Harry'ninki gibi bir kaza da olsa, bir hayvan saldırısı da olsa, ya da birbirimizi öldürsek de, ayakta kalan son kişi birileri olacak. Ama şu anda doğru şeyi yapmak için bir şansımız var. Bir hayat kurtarmak için. İki hayat, gerçekten."

Noah, "Bizimkiler pahasına," diye karşı çıktı.

"Seçme şansımızı elimizden alacaktınız. Neden bize gelmediğinizi anlamıyorum. Bir yolunu bulurduk."

"Ne gibi bir şey?" Ava sordu. "O sırada sana güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyorduk. Harry'nin ölümü hâlâ tazeydi ve adada başka kimler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu."

"Ama bize şu ana kadar istediğin zaman söyleyebilirdin." Meyveleri işaret ettim. "Yine de bizi zehirlemek mi? Bu şekilde olmazdı Ava. Sana güvenmiştik." James göz göze geldik. "İkiniz de."

"Peki, şimdi ne olacak?" Noah sordu. "Şimdi yaşamana izin versek bile bizi tekrar öldürmeye çalışacağın çok açık." Elinin tekrar silahın etrafında sıkılaştığını gördüm, hafifçe kaldırışını izledim.

"Ona dokunmayacaksın," diye homurdandı James. "Bunun olmasını engelledik. O beni durdurdu."

"Çünkü önce senin öleceğini ve ne olduğunu anlayacağımızı biliyordu ve o zaman sayıca üstün olacaktı," diye tükürdü. Burun buruna gelmişlerdi, ikisi de öfkeyle kaynıyordu.

"Dinleyin! Bekleyin. Sanırım bir fikrim var." Noah'ı geri çektim ve adamların benden bir açıklama beklerken birbirlerinden uzaklaşmalarını sağladım. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama birinin canı yanmadan önce bir şeyler düşünmeliydim. "Bakın, bir kadın var."

"Yine mi bu?" diye inledi Noah.

"O gerçek," dedim kararlılıkla.

"Kim gerçek?" Ava sordu.

"Ormanda gördüğüm kadın. O... O burada, adada yaşıyor." "Nerede?

Uçurumdaki evde mi?" James sordu.

"Bilmiyorum... Sanmıyorum. Onu buraya getirdiklerini söyledi."

"Onlar mı?" Ava sordu.

"Uçurum evindeki insanlar sanırım. Tehlikeli olduklarını ve kendisinin bir arkadaş olduğunu söyledi."

"Bizimkilerden mi, onlarınkilerden mi?"

"Onunla ne zaman konuştun?"

Anıyı anlamlandırmaya, ne dediğini hatırlamaya çalışırken sorular havada uçuştu. "Dün gece." Noah'ya özür dileyen bir bakış fırlattım. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Söyleyemeyeceğimi söyledi."

"Anlamıyorum... Ne istedi?" diye sordu, ona söylemediğim için perişan görünüyordu. Bunun telafisi biraz zaman alacak bir ihanet olduğunu biliyordum ama bu önemliydi.

"Uzun süre konuşmadık. Bir süredir bizi takip ediyordu. Onu görmeye devam ediyorum. Onu buraya getirdiklerini ve gitmeye çalışmamamız gerektiğini söyledi. Eğer gidersek bizi öldüreceklerini söyledi."

Ava inledi.

"Sanırım o da bizim gibi. Belki bir yerlerde bir barınak inşa etmeyi başarmıştır. Eğer onu bulabilirsek, yani, bu kadar uzun süre burada hayatta kalmış ve güzel, temiz kıyafetler giymiş. Belli ki vahşi doğada yaşamıyor. Onu bulabilirsek, belki Ava'ya yardım etmenin bir yolunu bulmamıza yardımcı olabilir. Ve bebeğe."

"Yani sana nerede yaşadığını söyledi mi? Ya da onu nerede bulacağınızı? Geri geleceğini söyledi mi?" James gözlerinde umutla sordu.

"Hayır," dedim açıkça. "Çok fazla şey öğrenemeden kaçtı. Ama yakınlarda bir yerde olmalı çünkü bazı konuşmalarımıza kulak misafiri oldu, özellikle de sal hakkında. Bence o da onlardan kaçıyor olmalı. Her zaman izlediklerini söyledi." Uyarıyı hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. "Bu yüzden dikkatli olmalıyız."

"Ne olmuş yani? Bütün adayı aramamız mı gerekiyor?" James kuşkuyla sordu. "Bu aylar sürebilir!"

"Ayrılabilir ve her hafta keşfedilecek bölümleri seçebiliriz ve-"

"Bu arada giderek daha fazla hamile kalacak ve herhangi bir kaçış girişiminden kurtulma şansı azalacak. O kadar uzun süre bekleyemeyiz. Lütfen... lütfen onu kurtarmama yardım et," diye yalvardı, gözleri yaşlıydı. Yeni tanıştığı birine nasıl bu kadar değer verebilirdi? Ama Harry'yi ve Noah'yı da düşününce, biliyordum. Biliyordum çünkü hayatımın son ayını birlikte geçirdiğim yabancılar için de aynı sevgiyi hissediyordum. Biliyordum çünkü onları kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Ama onlara nasıl güvenebilirdik? Başka bir yolu olmalıydı.

"Sen bunu yapmaya çalışmışken biz neden yapalım? Bu sabah bize kötü davrandıktan sonra bile, haftalardır bize soğuk davranırken bile... Seni besledik, sana baktık. Bu işte beraberdik ama artık değiliz." Noah bir adım geri çekildi. "Hamile olduğun için üzgünüm. Ve korktuğun için, ama Katy haklı. Bu doğru yol değildi. Artık tek başınasınız. Artık birlikteymişiz gibi davranmanın bir faydası yok ve beni öldürtmek üzere olan biri için kendimi tehlikeye atarak adanın etrafında dolaşacaksam lanetleneceğim. Hayır, üzgünüm ama hayır." Döndü, hızla uzaklaştı ve ben de onu takip etmek için acele ettim.

"Geri döneceğim," diye seslendim, bizi uzaktan vurmayacaklarından emin olmak için omzumun üzerinden durdukları yere baktım. Belki de Noah haklıydı. Yaptıklarından sonra onlara bir daha nasıl güvenebilirdik? Onlara nasıl sırtımı dönebilir, hazırladıkları yemekleri yiyebilir ya da endişelenmeden yanlarında uyuyabilirdim? Yapabileceğimden emin değildim.

Öfkeli ayak sesleri ve uzun bacakları değişen kumda benimkinden daha hızlı hareket edebilen Noah'nın peşinden koşarken, belki de onun haklı olduğunu fark ettim. Belki de bu gerçekten de bildiğimiz grubun sonuydu.

Ama sonra... bu bizi nereye götürdü?

Elimden geldiğince Nuh'la barış içinde yaşamaya tamamen hazırdım ama ya bunu imkânsız hale getirmeyi planlıyorlarsa?

Eğer gruplardan sadece biri hayatta kalabilseydi, bu hangisi olurdu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bütün gece uyanık kaldı, ayın gökyüzünde kaymasını, dalgalar öfkeyle kudururken suya yansımasını izledi.

W

ruh halimiz gibi.

Suyun üzerinde hareket eden bir şey gördüğümde gözlerimdeki uykuyu sildim, hayal gördüğümden emindim ama hâlâ oradaydı.

"Sen-"

"Gördün mü?" diye onayladı Noah, ayağa kalkarken cümlemi tamamladı. Suyun içinde biri vardı. *Bir şey.*

Hayır.

Ne gördüğümü fark ettiğimde, olabildiğince hızlı hareket ederek ileri atıldım ama yeterince hızlı değildim. Dünya aniden ağır çekime dönmüş gibiydi, görüşüm tünelleşti, nefesim kesildi. "Hayır!" diye bağırdım. "Yapma bunu! Lütfen!"

Çaresiz ve muhakeme yeteneğinden yoksun olan grubumuzun en genç üyeleri yine de sal fikrine devam etmeye karar vermişti. Göründüğü kadarıyla sadece dört kütük -ki büyük de değillerdi- peştemal ve uzun, dayanıksız ağaç dallarıyla birbirine bağlanmıştı. Ava ve James kütüklerin üzerine oturmuş, kalın ve sağlam dalları kürek olarak kullanıyorlardı.

İkimiz de nefesimizi tutarken Noah yanımda durdu. İşe yarayacak mıydı? Bizi burada telef olmaya bırakıp kaçacaklar mıydı? Yardım gönderecekler miydi? Bir tekne bulup bizi alacaklar mıydı? Bize dönüp bakmadılar, kürek çekerken dalgaların gücüyle savaşmakla meşguldüler, sonra geriye doğru yüzdüler, sonra kürek çektiler ve yüzdüler. Fazla uzağa gidemiyorlardı ve her dalga onlara çarptığında midemin bulandığını hissettim.

Lütfen yapmalarına izin verin.

Sessiz bir dua gönderdim. Fikir ve yöntem farklılıklarımıza rağmen çifte karşı hiçbir kötü niyet beslemiyordum. Hepimiz sadece eve canlı dönmek istiyorduk.

İlk grup ağır ve hızlı dalgaları geçmeyi başardılar ve ben daha rahat nefes aldığımı hissettim. Gerçekten işe yarayabilirdi. Karanlık ufukta giderek küçülmelerini, seçilmelerinin zorlaşmasını izlerken tüm vücudum gergindi.

"Büyük bir dalga geliyor," dedi Noah, sesi güçsüzdü. Dalganın yuvarlanışını izledim, onları gördüm, kürek çekmeleri bir anda durdu. "Başaramayacaklar."

Ben hiçbir şey yapamadan sahnenin gelişimini izlerken sözleri aramızda bir ağırlık gibi oturdu. Ellerini ağzının etrafında kavuşturdu. "Bu tarafa kürek çekin!" diye bağırdı ama bizi duyamıyorlardı. Dalga daha fazla çekiş gücü, daha fazla yükseklik kazanırken, onlara doğru ilerlerken ve ilerledikçe hızlanırken hiçbir şey duyamadıklarından emindim.

Ava kıpırdamadan oturmuş, James bir o tarafa bir bu tarafa kürek çekmeye başladığında, her yön bir öncekinden daha umutsuzken, dalganın gelişini izliyordu. Dalganın onlara çarpışını izledim, sal devrilirken dalga her yöne sıçradı ve onları içinden fırlattı. Öylece, sanki hiç orada olmamışlar gibi, gitmişlerdi.

"Hayır," diye inledim, dudaklarıma dokundum ve nefesimi tuttum. Başlarını görmek için bekledim ama Noah yanımdan hızla geçti, yeterince uzaklaştığında şelalede sık sık yaptığı gibi daldı. Kıyıda tek başıma durdum, saldaki kütüklerin nihayet yüzeye çıktığını, hepsinin ayrılıp parçalandığını gördüğümde sessiz gözyaşları döktüm. Onları hâlâ göremiyordum ama Nuh'un onlara doğru yüzmesini izlerken umudumu kaybetmeyi reddettim. Onun benim görmediğim bir şeyi gördüğüne tüm benliğimle inanmak zorundaydım.

Başka bir büyük dalga ivme kazanırken, onun durmasını izledim. İçim savaştaydı; bir yanım geri dönmesini, diğer yanım ise devam etmesini umuyordu. Onları kurtarmasını istiyordum ama kendini de kurtarmasını istiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum.

Bir ürperti hissettim ve izlendiğimi düşünerek arkamı kontrol ettim.

Elbette izleniyordum. Adada her zaman olduğu gibi.

Sonra tekrar suya baktım ve bana doğru yüzen Noah'ı gördüm. "Noah!" Dalga yaklaştıkça bağırdım. *Lütfen hayır. Lütfen onu benden almayın.*

Dalga, Ava ve James'e çarpan dalgaya benzer bir güçle çarptı ve nefesimi tutup bekledim, izledim. *Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Saniyeler geçti, saatler gibi uzadı ve bir daha ortaya çıkmadı.

Bunu yapamazdım. Onu kaybedemezdim.

İleriye doğru adım attım, okyanusun bozulmamış yüzeyini izlerken gelgitin ayak bileklerime çarpmasına izin verdim. Eğer o gece üç yaşamı tüketmişse, hiçbir kanıt bırakmamıştı. Onları alıp götürmüş, sanki hiç var olmamışlar gibi silip süpürmüştü. Dizlerimin üzerine çöktüm, olanların ezici gerçekliği üzerime çöktü.

Ölmüştü.

Beni terk
etmişti.

Onu bir daha asla
göremeyecektim.

Gitmişlerdi.

Hepsi-

Ha
yır.

Eve
t.

Başı
yukarıdaydı.

Vücudu
yukarıdaydı.

Sudan çıkmıştı.

Oradaydı.

O iyiydi.

Yaşıyordu.

Noah sudan çıktı, sırılsıklamdı ve nefes nefese başını salladı, ifadesi bozuktu. "Ben... üzgünüm. Yapamadım..." Ağlıyordu, ancak yüzündeki sudan bunu göremiyordunuz. "Denedim Katy, ben-"

İleri atıldım, bedenimi onun bedenine fırlattım ve kollarımı ona doladım. Kalbimdeki o büyük sevinçle dudaklarımızı birbirine yapıştırdım, patlayacak sandım. Vücudunun şokla gerildiğini, sonra hemen gevşediğini, ellerinin yüzümde, belimde, boynumda olduğunu hissettim.

Hava almak için ayrıldığımızda ona "Bu gerçekten aptalcaydı,"

dedim. "Biliyorum."

Dudakları tekrar dudaklarımdaydı, dalgalar ayaklarımızın etrafına çarpıyordu ve eğer trajik olmasaydı, romantik olabilirdi. Belimi kavradı,

temkinli adımlarla beni yavaşça geriye doğru itti. Artık hiçbir şeyi umursamadan onu takip ettim. Onu neredeyse kaybediyordum. Neredeyse hiç böyle hissetme şansım olmamıştı.

Beni kuma indirmesine izin verdim, ellerinin vücudumu keşfetmesine izin verdim, gözyaşlarımızın yanaklarımızda birleşmesine izin verdim ve sonunda her parçamın ona ait olmasına izin verdim. Arkadaşlarımız ölmüştü ve biz kırılmıştık. Asla ayrılamayacaktık, ailelerimiz bizi asla göremeyecekti ve hiç kimse ne olduğunu bilmeyecekti. Bu iyiydi, bu kötüydü ve aradaki her şeydi.

Zihnim hızla çalışıyor, kalbim göğsümde çarpıyordu. Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değildi ama yine de her şey mükemmeldi.

İhtiyacım olan şey buydu.

Yardım edecek tek şey buydu.

Ve böylece, bunun olmasına izin verdik ve anlaşmamız artık sadece sözlerimizle değil, bedenlerimizle de mühürlendi. Ne olursa olsun birbirimizi koruyacaktık.

Artık hayatta kalan son iki kişi olduğumuz için bu her şeyden daha önemliydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Ertesi sabah güneş doğup beni huzursuz bir uykudan uyandırdığında Noah çoktan uyanmış, boş bir ifadeyle yanımda oturuyordu.

Gece olanları hatırlayarak ayağa fırladım ve gözümü ufuk.

"Bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Şafaktan beri izliyorum. Kütükler geri döndü" - kıyı boyunca dağılmış birkaç kütüğü işaret etti- "ama senin örtün ve şey... onlarla birlikte başka hiçbir şey gelmedi." *Başka kimse yok* demek istedi.

Her şeyin ağırlığı, olanların gerçekliği beni beklediğimden daha sert vurdu. Hatta önceki geceden bile daha sert. Onu kaybettiğim, onun da boğulduğu düşüncesine o kadar kapılmıştım ki, yeniden ortaya çıktığında başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Ama şimdi, birkaç şey önemliydi. Arkadaşlarımızın büyük ihtimalle ölmüş olması, benim engellemem gereken bir kazada boğulmuş olmaları. Noah ile yattığım gerçeği. Geriye sadece ikimizin kaldığı gerçeği, bu da barış ya da sorunlarla sonuçlanabilirdi.

Sanki aklımı okumuş gibi elini dizime koydu ama göz göze gelmeden, "Pişman değilim, biliyorsun. Olabilir... Seni suçlayamam. Ama ben suçlamıyorum." Yutkundu ve ben de onun adem elmasının sallanışını izledim. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Başımı salladım, işliyordum.

"Ve... eğer gitmişlerse, bu benim... yani hiçbir şey hakkındaki hislerimi değiştirmez. Anlaşma yaptığımızda söylediklerimde ciddiydim. Sana zarar vermeyeceğim."

"Bunu biliyorum," diye onu temin ettim.

Tereddüt etti, sonra gergin bir kahkaha attı. "Başının nerede olduğunu bana söyleyebilir misin? Çünkü biraz korkuyorum."

Ne istediğini biliyordum ama bunu ona verip veremeyeceğimi bilmiyordum. Duymak istediği her şeyi söyleyemezdim. Dün gecenin suçluluğunun beni vurmasını bekledim, ama sürpriz bir şekilde vurmadı. Bu kocamdan vazgeçmeye hazır olduğum anlamına mı geliyordu? Evliliğimin bittiğini kabul etmeye? Eve asla dönemeyeceğimi mi? Ya Ned hâlâ dışarıda bir yerlerde beni arıyorsa? Ya vazgeçtiği konusunda yanılıyorsam? Ondan önce pes ettiğimi bilmenin suçluluğuyla yaşayabilir miydim? Her şeye rağmen hâlâ neredeyse bir yabancı olan Noah için on yıllık evliliğimden vazgeçmeye hazır mıydım? Tüm bunları sıralamaya çalışırken düşüncelerim hızla akıp gidiyordu. Zihnimde savaşan bir *Ada Geleceği* ve *bir Ev Geleceği* vardı ve yakın zamanda iki tarafın da kazanacağına dair bir işaret yoktu.

"Üzgünüm, ben... Sanırım hala sindirmeye çalışıyorum. Onlardan vazgeçmek istemiyorum, anlıyor musun? Ve dün gece yaptıklarımıza rağmen Ned'den de vazgeçmek istemiyorum. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ve-"

"Ben sadece gerçeği duymak istiyorum. Burada herhangi bir beklentim yok."

"Gerçek şu ki, ben de pişman değilim. Ve seni asla incitmem. Bunu biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse aklımın nerede olduğundan emin değilim. Ama yaptığımız şey... iyiydi, Noah. Fırtınada hayatta kalmak için ihtiyacım olan şeydi. Burada hayatta kalmak için ihtiyacım olan şey sensin." Ortamı yumuşatmaya çalışarak omzunu hafifçe dürttüm. "Beni birden fazla şekilde kurtardın."

Sevgi dolu bir jestle dizimi daha sıkı kavradı ve bunun onun için şimdilik yeterli olduğunu umdum. "İçlerinden birinin yüzdüğünü göreceğimi düşünüp duruyorum, anlıyor musun? Sanki bir şekilde başarmışlar gibi. Yapamıyorum-" Sesi takıldı ve boğazını temizledi. "Bize yapmaya çalıştıkları şey için onlardan nefret ediyorum ama yine de bir şekilde kendimi onlara bağlı hissediyorum." Kaşları çatıldı, dudakları gerildi.

"Ben de öyle," diye ona güvence verdim. "Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, bence bu normal. Beşimiz..." Şimdi iki tane. "Birlikte yaşadıklarımızı bir başkasıyla asla paylaşamayacağız."

"Peki ya gerçekten geri dönemezsek?" diye ağzından kaçırdı. "Asla. Ya bu kadarsa? Bunu kabul edecek misin? Burada, adada, benimle sonsuza dek yaşamakla?"

Ona cevabımı vermeden önce düşündüm, kelimelerimi dikkatle seçtim.

"Eve gitmek istiyorum. Bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun benim için nasıl görüneceğini bile bilmiyorum. Gidebileceğim gibi değil

Şimdi eve git ve bunların hiçbiri olmamış gibi davran. Ve elbette sana verdiğim sözü tutacağım. Eğer hiç kurtarılamazsak, sonsuza kadar burada sıkışıp kalırsak, birbirimizi güvende ve hayatta tutarsak, bu benim için sorun olmaz." Sırıttım. "Sonsuzluğu geçirmek için daha kötü yerler var. Birlikte geçirilecek daha kötü insanlar."

Yarım gülümsemesi zoraki ve doğal değildi. "Bunu şimdi söylüyorsun ama... Peki ya bir yıl sonra? Bu işi nasıl yürüteceğiz? Ben sadece... Sanırım gerçeklik benim için yerleşmeye başlıyor ve-"

Ne dediğini anlayınca midemde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. "Bunu sorun etmeyecek misin?" diye sordum. Silahım birkaç metre uzaktaydı ve onu onun üzerinde kullanmak gibi bir isteğim yoktu. Bana saldırmayı mı planlıyordu? Dün gece, mecazi dünyasındaki son kadın olsam bile hayatının geri kalanını benimle geçiremeyeceğini anlamasını mı sağlamıştı?

Kumda bana doğru döndü ve bacaklarıma uzandı. "Hayır, hey... Hayır, hiç de öyle değil. Biz iyiyiz, Katy. Bu benimle ilgili değil. Ben iyiyim. Ailemi, arkadaşlarımı, işimi özleyeceğim... ama burada mutlu olabileceğimi biliyorum. Gerçekten olabilirim. Sanırım demek istediğim, şu anda sadece sen ve ben varız ve bu fikre bağlanmaya başlamak istemiyorum, burada bizim için nasıl bir hayat olabileceği ihtimaline bağlanıp fikrini değiştirmeni istemiyorum. Ve bunun zorlama gibi hissettirmesini de istemiyorum çünkü burada sadece biz varız."

Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Şu anda senden bana yemin etmeni ya da başka bir şey yapmanı talep etmiyorum. Kocana hâlâ aşık olduğunu anlıyorum. Hâlâ evli olduğunu anlıyorum. Bu yüzden o gece ormanda öpüştüğümüzden beri bu konuyu zorlamadım. Seni rahat bırakmak istedim. Ama belli ki benden hoşlanıyorsun ve ben de seni önemsiyorum... Sadece sınırlarımı, beklentilerimi nereye koyacağımı bulmaya çalışıyorum. Çünkü bu hayatımızın geri kalanı ve ben bunu iyi idare edemiyorum..." Başını sallayarak ve başka tarafa bakarak sözlerini tamamladı.

"Noah, ben de seni önemsiyorum. Ve bunu sadece önemsediğim tek kişi sen olduğun için söylemiyorum. Pislik gibi davrandığın zamanlarda bile bana iyi bir arkadaş oldun. Ned'i seviyorum. Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim. Ama zaman verilirse seni de sevebilirim. Ve görünüşe göre burada sahip olacağımız şey de bu."

"Bencilce, bunun yeterli olmasını istiyorum, ama sormak zorundayım... Şu anda eve, kocanıza, eski hayatınıza dönme şansınız olsaydı, bunu yapar mıydınız?"

Kafa karışıklığı düşüncelerimi doldurdu, yüzündeki ifade daha da perişan hale geldi. "Bunu bana neden soruyorsun, Noah?"

İç çekti. "Seni tanımadan önce oldu... Anlaşmamızdan önce."

"Ne oldu?"

"Ormanda bir adam gördüm."

"Sen neden bahsediyorsun? Hangi adam?"

"Daha yaşlıydı. Ellili yaşlardaydı belki. Keldi. Hindistan cevizi almaya gittiğim o ilk gün bana yaklaştı. Bana notu verdi, kaçmak için birbirimizi öldürmekle ilgili olanı, herkesin bulabileceği bir yere koymamı istedi."

Kanım dondu. "Yani, not bırakan sen miydin?"

"Sadece bir tane," dedi çabucak. "Sadece bir tane. Diğerlerini kimin bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama ben değildim. Bana bir deneyin parçası olduğumuzu ve birinin kaçmak için herkesi öldürmesi gerektiğini söyledi. *Ayakta kalan son adam falan...* Söylediği buydu. Önce şaka yaptığını sandım ama sonra beni hindistancevizlerine ve şelaleye götürdü ve bunları bir sır olarak saklamamı söyledi. Bunun bana üstünlük sağlayacağını ve hiçbirinize güvenemeyeceğimi söyledi-"

"Kadın bana böyle söyledi..."

"Ve o zamanlar sizi tanımıyordum. Hiçbirinizi. Bu yüzden sırrımı sakladım. Ama sonra yakınlaştıkça, sana söylemenin bana duyduğun güveni sarsacağından endişelendim."

"Adamı tekrar gördün mü?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Sadece bir kez. Ama... bir şey daha vardı. Bana öldürme işini kim yaparsa yapsın başının belaya girmeyeceğini söyledi. Korunacaklarını söyledi ve..." Yüzünü buruşturdu. "*İcabına bakıldı.*"

"Bu ne anlama geliyor?" Noah'nın bunu başından beri biliyor olması beni dehşete düşürmüştü ama aynı zamanda kafam öncekinden daha da karışıktı. Bu ne tür bir hastalıklı deneydi?

"Ayrıntıya girmedi. Notu elime sıkıştırdı ve ortadan kayboldu. Eğer onu takip edersem, beni kendisinin öldüreceğini ve seni zahmetten kurtaracağını söyledi." Ürperdi. "Ona inandım. Her konuda... Bu da demek oluyor ki, eğer eve gitmek istiyorsan, hayatına geri dön..."

Teklif ettiği şeyin farkına vardığımda midem bulanmaya başladı. "Noah, hadi ama. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğimi biliyorsun."

"Sadece beni dinle, tamam mı? Bu teklifi öylesine yapmıyorum. Daha önce dört ya da beş kişiyken asla teklif etmezdim çünkü

çok karmaşıktı ve işleri daha da kötüleştireceğinden endişeleniyordum. Kimse kazananın kim olacağı konusunda anlaşamayacaktı-"

"Kazanan bunun için cömert bir terim." Alay ettim.

"Ama şimdi sadece biz varız." Dudaklarını yaladı. "Bak, eğer bu adada benimle birlikte olmak istediğini ya da gelecekte bunu kocanla birlikte olmaktan daha çok isteyebileceğini düşünüyorsan, o zaman bu işin peşini bırakırım. Ama seni evde bekleyen biri var."

"Ailen var ve-"

"Annem ve babam yaşlanıyor. Birbirlerine sahipler. Onları kaybetmek istediğimi söylemiyorum, ama burada çok daha fazla risk altındasınız, bu yüzden geri döndüğünüzde daha mutlu olacaksanız, eve döndüğünüzde daha mutlu olacaksanız... Bunu gerçekleştirmenin bir yolu var."

"Seni öldürerek mi?" Ağzım dehşet içinde açık kalarak sordum. "Noah, ben asla-"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Neden böyle konuşuyorsun ki?" Ayağa kalktım, başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Arkamdan koşarak geldi.

"Seni üzmek istemiyorum. Sadece bunun bir seçenek olduğunu bilmeni istiyorum. Sana karşı dürüst olmak istedim."

"Bu her zaman bir seçenekti. İlk nottan bu yana burada neler olup bittiğine dair herhangi bir şüphe yoktu. Özellikle de uçurum evine gittiğimizden beri. Bir süredir herhangi birimizin bunu bitirebileceğini biliyorduk... Ama bir anlaşmamız var. Bir anlaşma. Bana doğruyu söylediğin için minnettarım ama gerçekten yanlış bir şey yapmadın. Ölmeni istemiyorum Noah. Arkadaşlarımız daha yeni öldü ve ben zar zor ayakta duruyorum." Durdum ve ona baktım. "Şu anda bunu düşünemiyorum bile."

İzlerimde durdum, okyanusa bakıyordum. "Sen..." Bir şeyler görüyor muydum? Hayal mi ediyordum? "Bunu görüyor musun?"

Görüş alanımı takip etti ve daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak baktı. "Aman Tanrım," dedi, ben de havalanırken kıyıya doğru koşmaya başladı.

"O..." Uğursuzluk g e t i r m e s i n d e n korktuğum için bırakın söylemeyi, düşünmeye bile dayanamadım. *Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Uzakta, James'in henüz kıyıya ulaşmamış başıboş bir kütüğün üzerinde yüzdüğünü görebiliyordum. Kalın bir kolu vardı ve kafası

bedeni cansız bir şekilde yüzüyordu. Başından beri oradaydı. Onu kurtarmamızı bekliyordu. Ama çok mu geç kalmıştık?

Noah hiç tereddüt etmeden suya atladı ve bir yandan onu bana doğru çekmeye çalışan dalgalarla savaşırken bir yandan da olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru kürek çekti. *Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.*

Bu mantrayı kafamda defalarca tekrarladım, sahnenin gelişimini izlerken parmak uçlarımda aşağı yukarı zıpladım. Ona ulaşmak istiyordum. Ona yardım etmek istiyordum. Ama aynı zamanda yüzme becerilerimin en iyi ihtimalle ilkokul seviyesinde olduğunu ve yardım etmeye çalışırsam, sonunda ona daha fazla yük olacağımı da biliyordum.

Ben de izledim. Bekledim. Uzun zamandır vazgeçtiğim bir tanrıya dua ettim.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Sonunda, kütüğe ulaştığında, James'in kolunu tuttu, omzunun üzerinden fırlattı ve onu geriye doğru çekti, salyangoz hızında hareket etti, ikisi de bana doğru ilerlerken başları suyun üzerinde zorlukla ilerledi.

Bunun olduğunu görünce, büyükannemin evinin yakınındaki gölette sık sık gördüğümüz kaplumbağaları düşündüm, başlarını suyun içinde nasıl yukarı aşağı hareket ettirdiklerini.

Ama kaplumbağalar hayatta kalabilirdi. Onlar uzun süre su altında kalmak için yaratılmışlardı. Biz öyle değildik. Noah'nın dalgıçlık deneyiminin ve suya olan genel sevgisinin yüzücü ciğerlerine sahip olduğu anlamına geldiğini bilsem de, kafasını suyun altına her daldırdığında kalbim küt küt atıyordu.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Yaklaşmalarını izlerken tamamen sessizdim, nefesimi daha fazla tutamayana kadar tuttum. Noah'ın ayağa kalkmaya hazırlandığı bir noktaya ulaştıklarında, onlara doğru aceleyle koştum, James'in kollarından b i r i n i n altından tuttum ve Noah'ın onu kıyıya çekmesine yardım ettim.

Dondurucu soğuktaydı ama kendi kendime su yüzünden olabileceğini söyledim. Sormaya cesaret edemedim, onu kuru kuma taşırken Noah'nın nefes almasına izin verdim.

Noah onun üzerine diz çöktü ve kulağını James'in ağzına yaklaştırdı. Yine nefesimi tutarak yüz ifadesini izledim.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Başını salladı ve içimde bir rahatlama hissettim. "O yaşıyor," dedi. Eli James'in boynuna gitti. "Nabzını hissedebiliyorum... Nefes alıyor."

"Neden uyanmıyor?" Bir elimi James'in alnına koydum ve avucumu yüzünün yan tarafında gezdirdim. "James? James? Bizi duyabiliyor musun? Uyan

kalk." Noah'ya baktım. "Yaralandı mı?"

O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu ve başını salladı. "Hiçbir fikrim yok." Bacaklarını oynatmaya başladım, herhangi bir hasar belirtisi var mı diye bakıyordum. Harry'yle yaşadıklarımı tekrar yaşamaktan korkarak gömleğini dikkatle kaldırdım, ama o da iyi görünüyordu. Ellerimi üzerinde gezdirip herhangi bir yara olup olmadığını kontrol ederken, kıpırdanır gibi oldu, göz kapakları açılırken kirpikleri kırpıştı. Etrafına bakındı, belli ki kafası karışmıştı ve ayağa fırladı.

"Ne-"

"Hey," dedi Noah, onun oturmasını engellemeye çalışarak. "Bir şeyin yok... Bir şeyin yok. Sadece nefes al."

James iri gözlerle bize baktı, vücudu gerilmişti ve bizi üzerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Ava?"

Noah bana baktı, kaşları hafifçe kalktı ve ben de haberi vermekten korkarak göz temasını kestim. "Çok üzgünüm James..."

"Hayır," diye karşı çıktı, başını salladı, su dolu yüz hatları çaresizlikle buruşmuştu. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Hayır. Olamaz... Olamaz." Ayağa kalkmasına izin verdik, hıçkırıkları yürek burkan bir şekilde yanımızdan suya doğru koşarken onu izledik. "Lütfen hayır. Lütfen Ava. Lütfen bunu bana yapma." Çırpınan dalgaların arasında dizlerinin üzerine çöktü, elleriyle gözlerini kapattı.

Noah ve ben birlikte ona yaklaştık. Onunla başa çıkmanın en iyi yolunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Onu rahat bırakmalı mıydık? Yalnız olmadığını bilmesini mi sağlayalım? Onu suçlamadığımızı ve elinden geleni yaptığını bilmesini mi sağlayalım?

James'in aniden ortaya çıkışının ilerisi için ne anlama geldiğini de hâlâ çözememiştim. Üçümüz birlikte huzur içinde yaşayabilecek miydik? Tüm bu olanlardan sonra hayatımıza devam edebilecek miydik?

İki erkeğin bulunduğu bir adadaki tek kadın olarak içimde bir korku hissettim. Noah'ya bir şey olursa, beni sadece James'le baş başa bırakacaktı. Ona yeterince güveniyor muydum?

Ona yaklaşırken hâlâ çılgın ve birbiriyle yarışan düşüncelerimle boğuşurken, Noah'nın bir elini omzuna koyduğunu gördüm. "Çok üzgünüm dostum. Yapabileceğin her şeyi yaptın-"

"Hayır," diye bağırdı, sesi yüksek ve agresifti. "Ben yapmadım. Her şeyi ben yapmadım. Bana yardım etmeliydin. Onu kurtarabilirdik ama yapmadın. Umursamadın."

"Bu hiç adil değil," dedim. "Ava'yı önemsiyorduk ama bu konuda izlediğiniz yol doğru değildi. Bir yolunu bulurduk ama

ihtiyacın var-"

"*Hayır!*" diye tekrar bağırdı, aniden ayağa kalktı ve bizden uzaklaşarak ateşe doğru koşmaya başladı. "Eğer onun için daha fazla mücadele etseydin hala burada olurdu."

"James, bekle!"

Ateşe önce o ulaştı, biz hemen arkasındaydık ve eğildi. Ne yaptığını anladığımda ellerim havaya kalktı ve kısa bir süre durdum.

"Hayır!" Yüksek sesle soluklandım. Silahı yerden aldı, arkasını döndü ve bir saniye bile tereddüt etmeden ateş etti. *BANG.*

Kendimi darbeye hazırladım, vücudum gerildi, gözlerim kapandı ama acı içinde haykıran Noah oldu. Dönüp ona baktım, baldırından koyu kırmızı bir renk akmaya başlamıştı. Elini yaranın üzerine koydu, elleri ve bacağının etrafındaki kum kıpkırmızı olmuştu.

Her şey ağır çekimde oldu. Bir an bacağına bakıyordu, sonra ileri fırladı ve bir el silah sesi daha duyduğumda beni yolumdan itti. Gözlerimi açtığımda, kumun üzerinde doğrulup güreştikleri yere doğru ilerlerken Noah James'in üzerindeydi ve silahı elinden almaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"*Bırak... bırak* onu," dedi dişlerini sıkarak, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Bunların hepsi senin suçun. Onun ölümü senin ellerinde," dedi James gözyaşları arasında ve silahı mengene gibi kavramaya devam etti. Kavgayı bitirmenin bir yolunu bulmak için etrafıma bakınırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Palam neredeydi? Başka bir silah neredeydi?

Uzakta, uyuduğumuz yerde ikisini de görebiliyordum ve kalbim sıkıştı. Oraya gidip gelmek için zamanım yoktu ama Noah'nın hayatı bir karar vermeme bağlıydı. Ve hızlı.

Tekrar bir silah sesi duyuldu, mermi yanımızdaki ağaçları sıyırıp geçti ve irkildim. Sonunda ihtiyacım olan şeyi gördüm. Ateşin yanında balık yakalamak için yaptığımız mızraklardan oluşan bir yığın duruyordu. Bana dikkat etmedikleri için şükrederek etraflarından hızla geçtim ve en keskin mızrağa benzeyen şeyi aldım.

Bunu gerçekten yapacaktım. Onu gerçekten öldürecektim.

Adamlara doğru koşarken, mızrağı hiç tereddüt etmeden başımın üzerine kaldırırken, kendimi kelimeleri hissetmeye, vicdanımda ağırlık yapmalarına izin vermeye zorladım. Noah'ı tüm ağırlığımla iterek James'e ulaşmamı sağlarken aynı zamanda mızrağı doğrudan boynuna sapladım. Yumuşak ve etli bir şeye. Atardamardan önce kemiğe saplarsam işe yaramayacağını biliyordum. Yeterince güçlü olmazdı. Ava bize bunu öğretmişti.

James'in gözleri dehşetle parladı ve yemin edebilirim ki uç ona değmeden bir saniye önce rahatladığını gördüm.

Belki de inanmak istediğim şey buydu. Ayakta kalmak için inanmam gereken şey.

Silahı bıraktı, Noah ve ben geriye sıçradık, yaptığım şeyin dehşetine bakıyorduk. Boğazımda safranın yükseldiğini, bir anda ağzımdan fışkırdığını, tüm vücudumun adrenalinle titrediğini hissettim. James'in elleri çırpınıyor, mızrağı tutmaya çalışıyor, kan endişe verici bir hızla fışkırırken onu gevşetmeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Arkamda Noah nefes nefese kalmıştı. Kötü durumdaki bacağıyla silahı James'ten uzağa doğru tekmeledi, sonra yere yığıldı. Ellerimi yumruk yaparak kendimi sakinleşmeye zorladım.

Panik yapacak zamanım yoktu. Noah'nın bana ihtiyacı vardı. Gömleğimi başımın üzerine çektim, ona doğru koştum ve baldırına sardım. Kurşun yarasına ve çıkış yarasına aynı anda basınç uyguladım.

Her zamankinden daha solgundu, gözleri hüzünlü ve acılıydı.

"Atardamara isabet ettiğini sanmıyorum," dedim ona, James'in arkamızdan gelen soluk soluğa seslerine odaklanmamaya çalışarak. Ellerim titremeye devam ediyordu. Birini öldürmüştüm. Gerçekten birini öldürmüştüm. "İyi olacaksın." Bunun doğru olmasını istedim. Doğru olmasına ihtiyacım vardı. Ama gerçekten öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Harry bilirdi, ama Harry orada değildi. Beyaz gömlek avuçlarımın altında kırmızıya boyandı ve daha sert bastırdım.

Gülümsemesi zayıftı ve hissettiğinden daha cesur görünmeye çalıştığını biliyordum. Çenesini gömleğe doğru eğdi, nefesi kesilmişti. "Bu... hediyemi geri verme şeklin mi?"

Güldüğümde gözlerim yaşlarla doldu. "Sen beni onunla kurtardın, şimdi de ben seni kurtarıyorum."

Ellerini benimkilerin üzerine koydu ve ben de ona baktım, gözlerimiz bir anlık tutkuyla birleşti. "İyi olacaksın," dedi, yüz ifadesinin kenarında hüzün vardı.

"Biliyorum. İkimiz de öyleyiz. Her şey yoluna girecek. Sadece bu yaranın iyileşmesini sağlamalıyız, sonra hazır olacaksın." Bana inanmasını istiyordum ama inanmadığını görebiliyordum.

Elimi nazikçe yaradan uzaklaştırdı ve gömleğin düşmesine izin verdi. Tüm çabalarıma rağmen kanama yavaşlamamıştı. Gömleği tekrar bacağına sarmaya çalıştım ama başını sallayarak beni durdurdu. "Kocanın yanına dön, Katy. Evine dön ve güzel bir hayat yaşa. Sadece... düşün

Ara sıra benim hakkımda." Şakacı bir gülümseme takınmaya çalıştı ama ben bunu anlamadım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Başımı salladım, gömleği tekrar yaranın üzerine koymak için onunla mücadele ettim. "Bu ölümcül bir yara değil. Kurşun bacağını delip geçmiş. Sadece kanamayı durdurmamız gerekiyor, sonra iyileşecek. Böyle konuşma..."

Elimi tekrar itti, yüzü ciddiydi. "Kanamayı durdursan bile antibiyotik malzememiz yok, gazlı bezimiz yok, ellerimizi ya da bandajlarımızı sterilize etmenin bir yolu yok. Gerçek dünyada olsaydık muhtemelen iyi olurdum. Ama gerçek dünyada değiliz ve size kan zehirlenmesi ya da enfeksiyon nedeniyle yavaş ve sefil bir şekilde ölmemi izletmeyeceğim. Burada bacağımı kesmiyoruz; burası *Lost* değil." Bir elini saçlarımda gezdirip kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi bir koşu yaptık, evlat. Son günlerimi geçirmek için daha iyi bir yer ya da daha iyi bir insan isteyemezdim."

Gözlerimden yaşlar boşandı, bedenim kederden titriyordu. "İstediğim bu değil, Noah. Ben seni istiyorum. Bunu istiyorum. Sen ölemezsin. Beni terk edemezsin. Lütfen."

Burnunu çekti, gülümsemesi patronluk taslıyordu. "Seçme şansım olsaydı yapmazdım." Alay etti. "Seçme şansım olsaydı seni asla terk etmezdim. Ama beni ölürken izlemene izin vermeyeceğim. Bu şekilde olmaz." Bacağını işaret etti. "Özür dilerim. Burada sana seçim şansı vermiyorum. Sadece..." Yere baktı. "Beni hatırlaman için sana bir öpücük verebilir miyim?"

Öne doğru eğildim, gözyaşlarım yanaklarına düşerken dudaklarımı onunkilere bastırdım. Göğsüm ıstırapla gerilmişti. Daha fazla kayba dayanabilecek durumda değildim. Bir insan bu kadar acıyla nasıl başa çıkabilirdi?

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Burnunu hafifçe benimkine sürttü ve alnımızı birbirine bastırdı. "Her zaman kalbinde olacağıma dair klişe bir şeyler söylemem gerekiyor, değil mi?"

Gözyaşlarımın arasından güldüm ve geri çekildiğimde elini ağzına götürdü ve içine bir avuç çilek attı. "Bekle! Şimdi olmaz! Bana zaman vermelisin. Bunu konuşmamız gerek... Üzerinde düşünmemiz gerek. Öylece-"

Çiğnemeye başlamıştı bile. "Eğer bunu daha fazla düşünür ya da k o n u ş u r s a m, seninle bir saniye daha geçirirsem fikrimi değiştiririm." Yutkundu, bir avuç daha attı ve aynı hızla çiğnedi. Gözleri doldu

Yeni gözyaşlarıyla birlikte kollarımı ona doladım ve hıçkıra hıçkıra ağlarken onu kendime doğru çektim.

"Seni asla unutmayacağım," diye yemin ettim ona. "Asla."

"Yapmasan iyi olur." Alnımı tekrar öptü, beni dikkatlice kendisinden uzaklaştırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Nereye gidiyorsun?" Ben sordum.

"Yüzmek için," dedi. "Son bir kez... Seninle tanışmadan önce en sevdiğim yerdi. Yapmayı en sevdiğim şeydi. Gittiğimde suyun içinde olmak istiyorum." Gözyaşlarımı yavaşlatmaya çalışarak yutkundum. Ona çok şey söylemem gerekiyordu. Ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına ihtiyacım vardı.

"Hey," dedi parmağını çenemin altına koyarak, "başardın. Kazandın. Şimdi eve gidip suşi yiyebilir, şarap içebilir, köpük banyosu yapabilir ve... muhtemelen tüm bunlar için çok fazla terapi ücreti ödeyebilirsin." Kuru bir kahkaha attı. "Artık iyi olacaksın."

"Bunun yerine burada seninle kalmayı binlerce kez tercih ederdim."

"Biliyorum," dedi, "bencilce davranıp sana izin verirdim. Ama şimdi... şimdi ikimiz de seçim yapmak zorunda değiliz. Sanırım seni seviyorum, Katy."

Bu sözleri ilk kez söylüyordu. "Muhtemelen bunu söylememeliyim ama bu benim tek şansım ve ölmeden önce söylemek istiyorum." Tereddüt etti. "Ama sakın karşılık verme. Bunun için çok erken... Senin beşinci aşama bir yapışkan falan olduğunu düşünmemi istemezsin."

Gözyaşlarımın arasından homurdandım, o uzaklaşmak için dönerken elimin tersiyle gözlerimi kuruladım, birbirimizin gözlerine son kez baktığımızı bildiğim omzuma dokundu.

"Bana bir iyilik yap, tamam mı?" diye seslendi suya yaklaştığında, arkasını dönüp bana bakamıyordu. Boğulmak üzere olan gözyaşlarını duydum. "Angelo ve Analyn Valencia, ailem. Onları kontrol eder misin?"

"Atlayacağım." Benim sözüm üzerine, dalabileceği kadar uzaklaşıp suya atladığını ve bana son bir kez gülümsemek için ortaya çıktığını izledim. Uzaktan birbirimizin gözyaşlarını göremiyorduk ama orada olduklarına hiç şüphe yoktu. O an, şelalenin yakınındaki pınara atlayıp ortaya çıktığı ve onu görüp görmediğimi sorduğu onca zamanı düşündüm. "Seni görüyorum," diye fısıldadım, usulca ağlarken kıyıya çöktüm ve artık onu göremeyene kadar yüzmesini izledim. "Sanırım ben de seni seviyorum."

Güneş gökyüzünde yükselirken kıyıda oturuyordum, tenim öğle vakti parıltısı altında kavruluyordu. Aynı anda hem uyuşmuş hem de kırılmış hissediyordum. Hiçbir şey ve her şey. Koşullara, bizi oraya getiren korkunç insanlara ve Noah'ya tutunup onu hâlâ elimdeyken elimden geldiğince ve çok sevmediğim gerçeğine lanet ettim.

Arkamdan gelen sesin bana doğru gelen ayak sesleri olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü ve arkamı döndüğümde, beyaz kıyafetleri ve sarı saçları rüzgârda uçuşan kadını görünce şok oldum.

"Merhaba," dedi basitçe, ellerini önünde kavuşturmuştu. Gülümsemesi küçüktü, parlak, yeşil gözleri durgun ve sakindi. Gün ışığında, benim yaşıma yakın ve çarpıcı göründüğünü fark ettim. Kıyafetleri hatırladığım gibi temizdi ama bunlar daha önce giydiklerinden farklıydı. Temiz kıyafetler bulmayı nasıl başarmıştı?

Ayağa fırladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni eve göndermeye geldim," dedi yumuşak bir sesle. "Adadaki zamanın doldu." Sözcükleri anlamlandırmaya çalışırken yüz hatlarını -keskin burnunu, ince dudaklarını, çenesindeki küçük yarığı- inceledim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Adada hayatta kalan son kişi sensin," dedi kesin bir ifadeyle. "Sen kazandın, Katy. Aferin sana."

"Anlamıyorum. Sen... sen onlarla mısın? Adamlarla mı? Senin de rehine olduğunu sanıyordum."

Küçümseyici bir kıkırdamayla burnundan hava çıkardı. "Hayır, ben rehine değilim, sen de değilsin. Artık değilsin. İstediğin zaman gitmekte özgürsün. Adanın diğer tarafında sizi bekleyen bir tekne var. Limanınıza geri götürüleceksiniz ve buradaki faaliyetlerinizle ilgili... sağduyunuzu satın almanız için yüz bin dolar verilecek" -şeytani bir sırıtışla parladı- "dedi."

"Yüz bin..." Nefesimi tutmaya çalıştım. "Anlamıyorum. Neden buradayız? Hepsi bu mu? Onlar ölüyor, ben eve gidiyorum ve hepimiz hayatlarımıza geri mi dönüyoruz?"

"Kesinlikle," dedi basitçe.

"Ama neden? Ne üzerinde deney yapıyorsunuz? Bunu bize neden yapıyorsunuz?"

"Bu konuda endişelenmeni istemiyorum," dedi. "Bilmen gereken tek şey buradaki zamanının dolduğu."

"Ama siz kimsiniz? Neden buradasın? Ben neden buradayım?"

Bir duraksama oldu ve cevap vermeyi reddedeceğini düşündüm ama sonunda, "Benim adım Bayan Sheridan. Ve siz buradasınız çünkü sizi ben seçtim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDI

OceanofPDF.com

ÖNCE

Daha önce her seferinde olduğu gibi, tatil için yola çıkarken planı basit tuttuk.

Her çift uçağa ayrı ayrı bindi, her birimiz farklı havaalanlarından farklı varış noktalarına farklı uçuşlar gerçekleştirdik. Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey olamazdı.

Güneşli Güneybatı Florida'ya vardığımızda bir araba kiralayacak, bir Uber çağıracak, bisiklete binecek, kanoya binecek ya da buluşma noktamıza gitmek için ne gerekiyorsa onu yapacaktık.

Hiçbir zaman aynı değildi, ne aynı kasaba ne de aynı tür tatil yeri. Önce kimin hak iddia edeceğini seçerdik -genellikle kura çekerdik- ve seçeceğimiz bölgeyi belirlerdik. Kimi seçeceğimize dair bir hazırlık yoktu. Her birimiz onları izleyerek sadece birkaç saat geçirdik ve her şeyden çok içgüdülerimizle karar vermek zorunda kaldık. Diğerlerinin, hatta Barrett'in bile fark etmediği şey, bir dolandırıcı kadın olarak benim içgüdülerimin çoğu zaman sahip olduğum tek şey olduğuydu.

Bu noktaya kadar hepimiz stratejilerimizi geliştirmiştik ve oyunumuz her zamankinden daha güçlüydü. Bu turun her zamankinden daha iyi olacağını biliyordum. Bu kez Keys'i seçtik ve seçimlerimizi yapmak için yakındaki barlara, restoranlara ve tatil köylerine uğradık.

Eve ve Kyle, iki saat boyunca kitap okumaktan ve bir tiki barda trivia oynamaktan başka bir şey yapmadan izlediğimiz kalın gözlüklü adamı seçtiler. Zeki olduğunu ve bilgisiyle kendisini herhangi bir kaba kuvvetten daha ileriye götürebileceğini düşünmüşlerdi.

Amber ve Matt, derin badem gözleri, abanoz teni ve büyüleyici gülümsemesiyle güzel ve sinirli olan genç kızı seçmişlerdi. Genç kızı taklit ediyorlardı.

Geçen sefer neredeyse bana kazandıran strateji, erkeklerin aşık olacağı ve korumak için her şeyi yapacağı bir kız seçmekti. Yaptıkları hata, mantıklı düşünemeyecek kadar genç ve düşüncesiz birini seçmekti.

Tabii ki Roman en genç adamı seçti, James, kalın pazuları ve sahil kenarındaki bir motelin dışında neredeyse bir kavgaya karıştığında gördüğümüz öfkeli bakışıyla. Oyunumuzun nasıl işlediğini bilmeyen herhangi birinin seçeceği biriydi. İnatçılığı ve öfkesi sonunda ölümüne neden olacak biriydi. Aynı hatayı üçüncü kez yapıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Roman asla strateji öğrenemezdi. Ya da belki de sadece stratejisinin eninde sonunda işe yarayacağını umuyordu.

Josie ve Dan aradıklarını buldular: Bir grup oyuncuyla saatlerce voleybol oynarken izlediğimiz Güneydoğu Asyalı adam, sohbet etmek için yanına gelen herkesi pasif-agresif bir şekilde başından savıyordu. Onun herhangi bir bağlantı kurmayacağına, kafasını rahat tutacağına ve gözlerini hedeften ayırmayacağına inanıyorlardı. Dan bu yıl kazanmaya kararlıydı. Roman dışında henüz zafer kazanmamış tek kişi onlardı.

Ve tabii ki, Barrett ve ben Key West'teki bir tatil köyünde en iyisini seçtik. Güzel ve yalnızdı, ölümcül bir kombinasyondu ve zamanının çoğunu kitap okuyarak geçirdiğini izlemiştim, bu da neredeyse önemsiz adam kadar çok şey bileceği anlamına geleceğini umuyordum. Üstelik en genç kızdan daha büyüktü, yani aklı başında olacaktı. Mantıklı düşünebilir, daha iyi muhakeme yeteneğini kullanabilir ve hayati tehlike içeren durumlarda eleştirel düşünebilirdi.

Ertesi sabah, şampiyonlarımızı seçtikten sonra, Roman bazı personeline tekneleri hazırlattı ve dokuzumuz özel jetine binerek dinleneceğimiz ve onların gelmesini bekleyeceğimiz adamıza doğru yola çıktık. Ve elbette, akşam olduğunda tekne beşini bize teslim etmişti ve oyun başlamıştı.

İlk gün benim için her zaman eğlenceliydi, televizyon ekranlarımızdan adanın etrafına yerleştirdiğimiz kameraların onlara ne olduğunu anlamaya çalıştıklarını göstermesini izlemek. Sonra, Dan notu kamplarına ulaştırdığında, neler olup bittiğini anlayacaklardı.

Mücadeleyi başlatma konusunda her zaman isteksizdirler, bu nedenle ilk turun bir seçimin ölümü, takımlardan birinin kaybıyla sonuçlanmasından önce bir süre beklemeye alışkındık. Ancak bu grup inatçıydı. Oyun bir öncekinden bir ay daha uzun sürmüştü ve bu da şimdiye kadarki en uzun oyunumuz olmuştu.

Katy hakkında bir süre şüphelerim vardı, onu yanlış değerlendirip değerlendirmediğimi merak ediyordum ama sonunda strateji kazanmıştı. Dan ve Josie'nin seçtiği Noah, Katy'ye çok aşık olmuş ve kendini feda etmişti. Benim seçimim tam olarak zafere ulaşamamış olsa da, başkalarının korumak isteyeceği birini seçme içgüdüm bizi kazanan koltuğuna oturtmuş ve dört milyon dolar daha zengin yapmıştı.

Doğru, dört milyon dolar. Bizim koyduğumuz parayı da sayarsak beş.

İlk meydan okuma beş yıl önce, ben hâlâ Barrett'ın metresiyken olmuştu. Elbette beni her şeyden çok seviyordu ama karısı ayrılmasını imkânsız hale getirmişti. Bunu yapmak ona her şeye mal olurdu, şirketine, servetine... Bunun olmasına izin veremezdim.

Ona bir not yazdım, hala sakladığı, her şeyi başlattığını söylediği not. Bu ona benimle gerçek mutluluğu yakalayabileceğini hissettirdi.

Senin için karını öldürebilirim.

Bu yüzden beni adasına ilk davet ettiğinde, ilk eğilimim hayır demekti- örümcekler, yılanlar ve köpekbalıkları *hayır* listemin başında geliyordu, ama arkadaşlarıyla tanışma zamanımın geldiği konusunda ısrar edince, planı formüle etmeye başladım. Bir hafta sonra, arkadaş grubuyla adalarında bir akşam geçirdik, benimle ilgili gizlilikleri için onlara yağ çekti ve ne iş yaptığım ve ne tür bir araba kullandığım konusunda beni rahatsız ettiler, ben de onlara yarı doğru söyledim.

"Ben bir analistim," dedim onlara. Gerçekte, günlerimi insanları analiz ederek geçiriyordum. Onları nasıl kandıracağımı bulmaya çalışarak. Ve bu çabalarım beni zengin etti. Barrett Laguna gibi çok zengin değil. Özel jet zengini değil. *En iyi dört arkadaşınızla internetten bir ada satın almadınız çünkü sarhoştunuz ve komikti*. Ama yeterince zengindim, eğer öyle bir şey varsa.

Bu yüzden geceyi gruptaki zayıf noktaları bularak, kimi ikna edeceğimi, nereyi zorlayacağımı, gazı ne zaman bırakacağımı bulmaya çalışarak geçirdim.

Gecenin sonunda Roman'ın ders vermek istediği eski bir patronu olduğunu biliyordum. Amber'ın en iyi arkadaşının yıllar önce kocasıyla yattığını ve onu asla affetmediğini biliyordum. Kyle'ın yanlış giden bir anlaşmada ona neredeyse bir milyar kaybettiren bir çalışanı olduğunu biliyordum. Josie'yi dava etmekle tehdit eden bir müşterisi olduğunu biliyordum. Ve tabii ki Barrett'ın çaresizce bu resimden çıkarılması gereken bir karısı olduğunu da biliyordum.

Ben de onları bir oraya bir buraya iterek, beş düşmanımızı bir odaya koyup ölümüne dövüşmelerini izlemenin ne kadar komik olacağını hayal etmeleri için kışkırttım.

Amber, "Gina sabah dokuzda yulaf sütlü lattesini içemezse ölür," dedi.

Kyle, "Darren'ın koca kıçı klima olmadan ölür," diye şaka yaptı.

İşe yaraması gerektiğini bildiğim son unsuru eklemeden önce konuşmanın bir süre devam etmesine izin verdim. Onları o odada kimsenin hayır diyemeyeceği tek şeyle ikna ettim: para.

"Bunu ilginç hale getirebiliriz," dedim sakince, yavaşça, sanki benim için çok da önemli değilmiş gibi. "Her birimiz bir milyon koyarız. Kazanan hepsini alır."

Her birinden tedirgin kahkahalar ve genel bir imkânsızlık hissi geliyordu.

"Ama güzel olmaz mıydı?" demişti içlerinden biri. Şimdi kim olduğunu unuttum. Başka bir şey söylemedim. Bombayı patlatmış, beyinlerinde bir kıpırtı yaratmış ve oradan uzaklaşmıştım. Yaptığım işte iyi olsaydım - spoiler uyarısı: *Çok* iyiydim - bir yıl içinde planı harekete geçirirdik.

Ertesi ay Barrett aradı. Bu işi gerçekten yürütüp yürütemeyeceğimizi bilmek istiyorlardı. Eğer ciddiysem.

Onlara öyle olduğumu söyledim. Ölümcül bir şekilde.

Altı ay ve bir milyon dolar kaybettikten sonra kocamın karısı ölmüştü ve ben de şimdiye kadarki en büyük kazancımı elde etmiştim.

Mesleğimde pek çok farklı isim aldım: Bayan Sheridan, Bayan Danes, Erica Spelling, Noelle Barton, Bayan Smith... Liste uzayıp gitti. Ama en sevdiğim, hayatımın geri kalanında en çok gurur duyacağım isim, o günden bir yıl sonra Bayan Jessica Laguna - yarı zamanlı dolandırıcı kadın, tam zamanlı hayatının aşkı - olduğumda aldığım isimdi.

Ertesi yaz, tekrar yapmaya hazırdılar. Bu sefer yabancılar. Roman'ın Kyle'a kolay kolay kaybetmeyeceğini kanıtlaması gerekiyordu. Ve böylece, gelenek doğdu.

Kazanmak ya da kaybetmek, hiç umurumda değildi. Bir dolandırıcı olarak, zaten en büyük dolandırıcılığı yapmıştım. Adamı ve servetini ele geçirmiştim. Gerisi sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

MEVCUT GÜN

Ms. Sheridan beni kıyı boyunca takip ettirdi, birkaç metre önümde yürüdü, kolları sanki bu sadece bir şeymiş gibi yanlarında sallanıyordu.

Onun hayatında güneşli bir gün daha, benimkinde ise en kötüsü değil.

Adanın etrafında ilerlerken, kamp alanımızı ve uzun zamandır bildiğim tek evi gözden kaybederken, bir teknenin ucunu görmeye başladım. Bu beni buraya getirenden farklıydı ve beklediğim rahatlama yerine kısa bir süre korku hissettim.

Bundan sonra bir daha tekneye ayak basabileceğimi hiç sanmıyordum. "Benimle geri dönecek misin?" Önden seslendim.

"Oh, hayır. Eve gitmek için başka yollarım var. Hayır, bazı çalışanlarımızla birlikte geri götürüleceksiniz." Yaklaştıkça adımlarını biraz yavaşlattı ve bana dönüp baktığını gördüm. "Cesetler için de endişelenmeyin. Çalışanlarımız onları temizleyecek ve kimse senin bu işe karıştığını bilmeyecek."

Bunu ifade ediş biçiminden ürperdim. "Bunu yapmak istememiştim... Başka seçeneğim yoktu."

"Ah, tatlım," dedi, hastalıklı bir tatlılıkla, aynı yaşta olmamıza ve benim için evcil hayvan isimleri kullanmasına gerek olmamasına rağmen, "bunu biliyorum. Elbette biliyorum. Olanlar için seni suçlamıyorum. Sadece hayatta kaldığın için mutluyum."

Tekne tam olarak göründüğünde durdu. "Ve" - sesi şimdi daha alçaktı - "aramızda kalsın, yapmayacağını biliyorum, ama burada olanları asla kimseye anlatamayacağını anladığından emin olmak istiyorum. Birlikte olduğun insanlarla ya da böyle bir yerin varlığıyla ilgili değil. Ailen, arkadaşların ya da herhangi biri nerede olduğunu ya da ne olduğunu sorarsa, onlara bir fırtınadan sonra denizde kaybolduğunu ve

Gemi seni yalnız buldu ve eve geri getirdi. Çok fazla soru sorarlarsa, konuyu saptırın. Onlara ne olduğuna dair hiçbir şey hatırlamadığınızı söyleyin. Sizi geri getiren mürettebatın İngilizce bilmediğini ve sizi tesise bıraktıktan sonra yelken açarak uzaklaştıklarını söyleyin. Ne yaparsanız yapın, kimseye gerçeği söylemeyi reddetmelisiniz. Mürettebat seni eve güvertenin altından götürecek, böylece hangi yönden geldiğini söyleyemeyeceksin, her ihtimale karşı aklına komik fikirler gelebilir." Gülümsedi. "Ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum, değil mi? Sen akıllı bir kızsın."

Gözlerinin arkasında boş bir şey vardı. Soğuk. Bu beni olan her şeyden daha çok ürpertti. Burada her ne oluyorsa, bunun bir parçası olmak istemiyordum.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Güzel. Sadece başının belaya girmesini istemem. Anladınız siz. Ve oraya vardığınızda, tüm sıkıntılarınız için size yüz bin nakit para verilecek. Sadece hepsini tek bir yerde harcama." Sanki her şey parayla çözülebilecekmiş gibi gülümseyip gülüşünü izlerken midem bulandı. Sanki kalp kırıklığının bir fiyatı varmış gibi.

"Peki ya polis? Haber kanalları? Birileri kıyıya nasıl döndüğümü bilmek istemeyecek mi?"

Endişesini elinin tersiyle itti. "Oh, biz çok güçlü insanlarla arkadaşız. Bu işi hallettik ve kimsenin gittiğinizi bilmemesini sağladık. Bilenler de teorileriyle hiçbir yere varamayacaklar." Göz kırptı. "Hadi şimdi, seni yoluna koymalıyız. Eminim eve dönmek için can atıyorsundur. Kelime oyunu yapmıyorum." Gülümsemesi çok geniş yayıldı, dişleri soluk, pembe dudaklarının arkasında çok beyazdı. "Öyle olduğumu biliyorum."

"Neden bana yardım ettin?" Düşünmeden edemediğim bir soruydu bu.

"Çünkü hayatım, senin kazanmanı istedim." Bunu o kadar basit söyledi ki, sanki bana bir şey ifade ediyormuş gibi, ama ben daha başka bir şey soramadan arkamı işaret etti. "Üzgünüm, artık gitmeniz gerekiyor. Gerçekten bir programa uymak zorundayız. Yetişmem gereken bir uçak var."

Beni eve götürecek olan daha büyük tekneye götürecek olan küçük tekneye adım atarken başka tarafa baktım. Bir adam tek kelime etmeden gemiye binmeme yardım etti. Neler olduğunu biliyor muydu? O da mı işin içindeydi?

Motor çalıştı ve beni büyük tekneye doğru yönlendirdi. Tekneye bindiğimde beni alt güverteye doğru itti ve gözlerim yaşararak son bir kez adaya doğru baktım.

Seni asla unutmayacağım, diye sessizce yemin ettim geride bıraktığım arkadaşlarıma ve hayatımın geri kalanını şekillendirecek olan yere.

Adam tek kelime etmeden beni nazikçe ileri doğru itti ve beni yönlendirdiği yere giderek penceresiz karanlık bir odaya girdim. Odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Motorun sesini duydum ve gözlerimi kapatıp yakındaki bir duvara yaslandım. Tıpkı daha önceki yolculukta olduğu gibi saatlerce teknede kalacaktım ama bu yolculuğu tamamen yalnız yapacaktım.

Tekne yolculuğunu düşündüm, zihnimin oraya sürüklenmesini engelleyemedim ve Noah'nın yüzünü gördüm, ilk gün bana nasıl gülümsediğini, Ava'yla birlikte nasıl dans ettiklerini, James'in barmenle nasıl sohbet edip güldüğünü ve Harry'nin kitabıyla baş başa oturup bira içerek ufka nasıl baktığını hatırladım. Bu insanların beni nasıl şekillendirdiğini Ned'e nasıl açıklayacaktım? Şimdi benim için ne ifade ettiklerini?

Zaman yavaş geçti, teknenin sallanması beni deniz tuttu, okyanusun kükremesinin sürekli bir gürültü kaynağı olduğu bir aydan sonra neredeyse sessizlik sağır edici oldu. Ama sonunda motorun kapandığını, etraftan gelen insan seslerini duydum ve kapının aralığından ışığın göründüğünü gördüm.

O zaman gürültü daha yüksekti. Müzik. Sesler. Limanımıza varmıştık. Bir DJ'in mikrofonla konuştuğunu, çocukların oynarken güldüğünü ve martıların tepemizde öttüğünü duydum.

Adam beni metal bir rampa aracılığıyla inebileceğim teknenin kenarına doğru götürdü. İskeleye ulaştığımda bana bir sırt çantası verdi ve tek kelime etmeden tekneye geri tırmandı. Saniyeler içinde tekne uzaklaştı ve ben yalnız kaldım.

Tek başıma ama etrafım binlerce insanla çevrili.

Her gürültü yüksek ve korkutucuydu ve yanından geçtiğim herkesin beni tanıyacağından ya da sorular sormaya başlayacağından endişe ediyordum. Bundan sonra nasıl normale dönebilirdim ki?

Gürültülü DJ'in olduğu bara doğru ilerledim ve tezgâha yaklaştım. Barmenin beni fark etmesi biraz zaman aldı ve fark ettiğinde yüzünü buruşturduğunu gizlemeye çalışmadı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ödünç alabileceğim bir telefonunuz var mı?" Beni baştan aşağı süzdü ve nasıl görünmem gerektiğini anladım. Kıllı, pis ve kirli, tırnaklarımın altında hala kan var, saçlarım yıkanmamış ve mayomun rengi ağarmış.

ve sürekli kirli. Onun yerinde olsaydım, ben de yardım etmek istemeyebilirdim.

"Hayır," dedi, geldiğim yönün tersini işaret ederek. "Otele sor."

Başımı salladım, ondan uzaklaştım ve biri kolumu yakaladığında arkamı döndüm. Etrafımda döndüm, dövüşmeye hazırlanırken vücudum alev alev yanıyordu.

Yaşlı kadın gülümseyerek beni serbest bıraktı ve telefonunu uzattı. "Birini aramanız mı gerekiyor? Özür dilerim, kulak misafiri oldum..."

"Gerçekten mi?" Bu cömertlik karşısında şok olmuş bir halde sordum. "Teşekkür ederim." Telefonu ondan aldım ve Ned'in telefon numarasını çevirdim, ezberlediğim tek numara olduğu için şükrettim.

"Ben de bir zamanlar senin yerindeydim," dedi ve bana yirmi dolarlık bir banknot ve üzerinde **İsa seni seviyor yazan** bir kart uzattı! "Uyuşturucuyu bırakmalısın, tatlım. Bu hayat senin gibi güzel bir kıza göre değil."

Kibarca gülümsedim, beni bir katil değil de sadece bir bağımlı olarak gördüğü için şükrettim ve telefonu kulağıma götürdüm. Telefon çalmaya başladığında "Teşekkür ederim," diye tekrarladım.

Hattın klik sesini duydum, ağır nefesini duydum, "Alo?" dediğini duydum.

Kalbim küt küt atmaya başladı, çömelme pozisyonuna geçerken gözlerim yaşlarla doldu, yaşadığım her şeyin ağırlığı üzerime çöktü. "Ned? Benim... benim."

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Kadın bana bir otel odası tuttu, onu kafayı bulmak için kullanmayacağıma yemin ettirdi ve beni kendi halime bıraktı. Duşumu alırken uyuşmuştum, suyun beni yıkamasına izin verdim. Tırnaklarımdaki kanı temizledim ve çürüyen bikinimi attım, ancak o zaman telefonlarımızın, Kindle'ımın ve Harry'nin kitabının adada bir yerde olduğunu hatırladım. I Çalışanların bunu da temizlemesi gerekiyordu.

Giyecek kıyafetim olmadığı için yatağın çarşafına sarındım, yatağın kenarına oturdum ve saate baktım. Ned'in uçağı çoktan inmiş ve bana doğru yola çıkmış olmalıydı.

Kulağa ne kadar kötü gelse de onu görmekten korkuyordum. Çünkü duygularıma hâlâ bir anlam verememiştim ve tüm bunları ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Yerdeki sırt çantasına baktım. Henüz açamamıştım. Para benim için önemli değildi. İyiydik, ona ihtiyacımız yoktu ve hiçbir şekilde onların hayatlarının bedelini karşılamıyordu.

Sessizliğimi satın almaları fikri bile mide bulandırıcıydı.

Ama eğer güçlü arkadaşları hakkında söylediklerinde ciddiyse, ilerleyeceğim yol konusunda dikkatli olmalıydım. Kapı çalındı ve vücudum gergin bir şekilde ayağa kalktım.

Trans halinde odanın içinde yürüdüm ve kapıyı açtım. Ned karşımda duruyordu, gözlerinde yaşlar vardı. Nefes nefese kaldı ve telefonuna baktı.

"Bana o telefon numarasından oda numarasını mesaj attığında... bunun bir şaka olduğundan endişelendim. Tüm bunların bir şaka olmasından endişelendim. Gerçekten burada olacağını düşünmemiştim."

Birbirimizin kollarına atıldık, o odaya girdiğinde kapıyı kapattık. Ona olabildiğince sıkı sarıldım, hıçkırıklar göğsümde şiddetle sekiyordu. Güçlü kolları beni tuttu, ağlarken göğsü benimkine çarpıyordu.

Ayrıldığımızda ellerini başımın iki yanına koydu ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Tanrım, neredeydin? Ne oldu? Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim Katy... Katy Kat'ım..."

"Ben alındım..." Baştan başlayıp tüm hikâyeyi anlattım. Ned'in gözlerindeki acıyı gördüğümde Noah'ya ve birlikte geçirdiğimiz geceye olan hislerimi gizlemiş olsam da hiçbir şeyi atlamadım. Sadece içimdekileri dökmem gerekiyordu. Hepsini. Bunun ağırlığını daha fazla tek başıma taşıyamazdım.

Ona her şeyi anlattıktan sonra sessizce oturduk, o benim anlattıklarımı işlerken ben de aynısını yaptım. "Ne zamandır yoktum?" Sonunda sordum.

"İki aydan biraz fazla oldu," dedi, sesi güçsüzdü. "Sen gittiğinde polisi aradım ama yardımcı olmadılar. Hiçbir ipucu olmadığını söyleyip durdular. Hiçbir şey yokmuş. Kimse bir şey görmemişti. Seni aradım, seni aradım, seni aradım ve... Orada olmadığım için çok üzgünüm. Seni koruyamadığım için çok üzgünüm." Alnımdan öptü, bir kez daha sarılmak için beni kendine çekerken dokunuşu şefkatliydi.

"Benden hiç vazgeçmedin mi?" Umutsuzca bu sorunun cevabını öğrenmeye ihtiyaç duyarak ciyakladım.

"Bir aydır hiçbir haber alamayınca bir özel dedektif tuttum. Ben düşündüm*, o da düşündü* ve beni yarı yarıya senin başka biriyle kaçtığına ikna etti. Kavga ediyorduk ve ben yeterince çaba göstermiyordum... Beni terk ettiğini düşündüm."

Başımı omzuna yasladım ve onun kokusunu içime çektim. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Seni kaybettiğimi sandım." Önce alnımı, sonra dudaklarımı öptü ve öpücüğü yanlış geldi. Kendimi geri çektim ama aldırış etmedi. Bunun yerine beni kollarıyla sardı ve yatağa uzandı, nefes alışımın yavaşladığını, kalbimin sakinleştiğini hissettiğimde ikimiz çarşafların altında sarmaş dolaş olduk.

"Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," dedim ona. "Dağılıyorum."

"Bununla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin. Ben senin için buradayım."

"Noah için özür dilerim," dedim ama ne için özür dilediğimden emin değildim. Onunla yattığım için mi yoksa ona aşık olduğum için mi? Belki ikisi için de.

"Şşş." Kolumu nazikçe ovaladı. "Şu anda bunun için endişelenmemize gerek yok. Sadece burada olalım. Dinlenelim. Eve döndüğümüzde diğer her şeyle ilgileneceğiz. Sadece dinlen."

Onun emriyle gözlerimi kapattım, ne kadar yorgun hissettiğimi, uykuya ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde içimi büyük bir rahatlama kapladı. Uykuya dalarken yatak bana yanlış geliyordu -çok yumuşak, çok rahat. Her nasılsa, orada bile, kulaklarımda çınlayan okyanus dalgalarının sesini duyabiliyordum.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

BİR YIL SONRA

I Kızımı oturma odasına taşırken telefonum çaldı, açtım ve ekrandaki telefon numarasına baktım. Nabzım
hızlandı, nefes alış verişi yavaşladı.

Geçen yıl boyunca, bana bunu yapan insanları bulmaktan asla vazgeçmemiştim. Uçurum evindeki kadın ve iki adam hayatımı mahvetmişti. Bana verdikleri paranın bir kısmını profesyonel bir ressam tutmak için kullanmış ve kadının kaşının yanındaki çile kadar her bir özelliğini çizdirmiştim. Onları bir sebepten dolayı ezberlemiştim.

Ned vazgeçmem için bana yalvarmıştı. Özel dedektif hiçbir şey bulamamıştı. Polis, Noah, Harry, James ve Ava için verdiğim eşkallere uyan hiç kimse hakkında kayıp ihbarı olmadığını söyleyerek beni deli ilan etmişti. Kadın haklıydı. Her şey başarısız olduğunda, bir yerlerde bir ipucu bulabileceğini umarak kadının robot resmini internette yayınladım.

Bu üç ay önceydi, kızımızı doğurduktan hemen sonra. Ned onun saç renginin ikimize de uymadığından ya da yüz hatlarının bizimkilere uymadığından hiç bahsetmemişti. Onu aynı şekilde seviyordu ama yine de babasının hayatına son veren insanlardan intikam almaya yemin etmiştim. Ona bu kadarını borçluydum.

Yine de üç ay boyunca hiçbir gerçek ipucu alamamıştık. Ta ki o sabah Georgia'dan bir dedektif bana ulaşıp onu geri aramamı isteyene kadar. Aradığımda onu özlemiştim ama ekrandaki numara yine oydu.

Cara'yı yere bıraktım, başparmağımı ekranda kaydırdım ve telefonu kulağıma dayadım.

"Alo?"

"Merhaba, Bayan Katy Corbeil ile mi görüşüyorum?"

Yavaşça başımı salladım, sonra başımı salladığımı görmediğini fark ettim ve cevap verdim. "Evet."

"Ben Chatham İlçe Emniyet Müdürlüğü'nden Dedektif Armbruster. İnternette yayınladığınız bir fotoğrafla ilgili arıyorum. Sohbet etmek için uygun bir zaman mı?"

"Evet," diye tekrar ciyakladım.

"Bu bölgede insanları büyük miktarda parayla dolandırdığına inandığım bir kadınla ilgili bir soruşturma yürütüyorum. Bu kadın tarafından kandırılan adamlardan biri, ünlü bir organizasyon planlayıcısı gibi davranarak bir düğün için kapora almış... Sosyal medyada resminizi görmüş ve bana iletti. Bunu yapanın bu kadın olduğuna inanıyor. Nerede olursanız olun size gelip bu kadın hakkında bazı sorular sorabilir miyim diye merak ettim."

"Elbette," dedim, konuşmak bir yana nefes almayı bile zor başararak. Nerede buluşabileceğimizi sordu, ben de ona Nashville şehir merkezinde, kalabalık ve işlek bir yerde, bir şey olursa şahitlerin de olabileceği bir restoranın adını söyledim.

Ada sayesinde daha temkinli olmaya başlamıştım. Artık etrafımdaki tehlikelerin farkındaydım, kendimi güvende hissetmem gereken yerlerde bile.

Telefonu kapattık ve kızımı tekrar kucağıma aldım, yumuşak siyah saçlarını öptüm ve zihnim telaş içinde mutfağa doğru ilerledim.

"Bir adım daha yaklaştık tatlım," diye söz verdim ona.

Bana baktı, gözleri kocaman ve masumdu, kapımızın hemen dışında var olan karanlıktan o kadar habersizdi ki.

O akşam Ned eve geldiğinde başımı öptü ve bir telefona cevap vermeden önce Cara'nın minik elini okşadı ve bir parmağı havada ofise doğru koşmaya başladı. İçimi çektim, Cara'ya yemeğini yedirmeye başlarken tabağını sıcak tutması için mikrodalgaya koydum.

İkimiz de yemeğimizi bitirdikten sonra, Ned'in sesi hâlâ üst kattaki ofisten geliyordu, Cara'yı oyun bahçesine yatırdım ve tabağını merdivenlerden yukarı taşıdım.

Telefondaki kişiye, "Hayır, en azından yüzde 10'un altında kalmamız gerekecek, yoksa mahvoluruz," dedi. "Asla olmaz. Evans bizim

kıçlar." Kıkırdadı. "Doğru söyledin."

Kapıyı iterek açtım, bunu yaparken ihtiyatlı bir şekilde kapıyı çaldım ve tabağını uzattım. *Teşekkür ederim, diye* mırıldandı, masasında yemek için yer açarak birkaç klasörü yana kaydırdı ve üzerlerine bir yığın kâğıt koydu.

Gitmemi beklediğini bilerek beklemeye başladım. Bana baktı, kaşları *ne* der gibi kalkmıştı, gülümsedim ve sabırla telefonu kapatmasını bekledim. İçini çekti, sandalyesinde döndü ve diğer elini telefona götürdü. "Dinle Travis, seni bir saniye sonra arayacağım." Durakladı. "Evet. Sen de dostum." Telefonunu masasının üzerine koydu. "Kusura bakma tatlım. Yoğun bir gündü." Avuçlarını birbirine sürtüp tabağına bakarken onu izledim. "Çok lezzetli görünüyor."

"Teşekkür ederim. Dinle, konuşmamız gerek." Kendimi ofisinin köşesindeki sandalyeye bıraktım.

Yüzü kül gibi oldu, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı. Ayağa fırladı. "Bir sorun mu var? Cara mı?"

Ellerimi göğüs hizasında kaldırarak endişesini savuşturmaya çalıştım. "Sorun Cara değil. Her şey yolunda. Sadece... Bugün bir dedektiften haber aldım."

Ağır bir nefes verdi. "Tamam... ve?"

"Onu bulmuş olabileceklerini düşünüyorlar. Adadaki kadını."

Tekrar ayağa kalktı. "Yaptılar mı? Onu gözaltına aldılar mı? Nerede o?"

"Onu gözaltında tutmuyorlar. Sadece bir dedektifle görüşmemi ve bazı soruları cevaplamamı istiyorlar. Onunla yarın öğle yemeğinde buluşacağım. Senin de gelebileceğini umuyordum."

"Evet, elbette," dedi bir an bile tereddüt etmeden. "Ama anlamıyorum. Daha önce konuştuğumuz dedektiflerden biri mi? Başka soruları mı var?"

"Hayır, farklı bir dava hakkında. Birisi internette fotoğrafımı tanıdı. Onun dolandırıcı bir kadın olabileceğini düşünüyorlar."

Kaşlarını çattı. "Yine birinin sana şaka yapmadığından emin misin? Yani, kıllımashedpotates42 gibi bir kullanıcı adı olan birinden benzer şeyler söyleyen kaç mesaj aldın?"

İnledim. "Bu gerçek bir dedektifle yapılan bir telefon görüşmesiydi. Aramasına geri döndüğümde de gerçek bir polis karakolunu aramıştım."

"Evet, ama bunun sahtesini yapmak ne kadar kolay olurdu, biliyor musun?" Masasının kenarına oturdu ve beni dikkatle izledi. "Tatlım, seni istediğimi biliyorsun.

neler olduğunu öğrenmek için. Arkadaşlarınız ve yaşadıklarınız için adalet istediğinizi biliyorum ama biraz ara vermenin zamanı geldi. İyileşme ve yola devam etme zamanı. Bunu bir yıldan uzun süredir yapıyoruz."

"Ama bu sefer farklı! Bu sefer-"

"Evet, geçen sefer de öyleydi!" Ses tonu öfkeliydi. Onu çok yormuştum ve nasıl duracağımı bilmiyordum. "Bu sefer diğerlerinden farklı olan ne?"

"Hiçbiri gerçek değildi!" Bağırdım. "Ama bu gerçek olabilir. Bunu anlamıyor musun? Bunun peşini neden bırakamayacağımı anlamıyor musun?"

Tereddüt etti. "Hayır," diye cevap verdi son olarak. "Doğruyu söylemek gerekirse, hayır bilmiyorum. Sen gittiğinde, bu beni mahvetti. Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Eve dönmen için dua ettim. Bana geri dönmen için. Ve işte buradasın. Geri döndün. Tek istediğim buydu. Neden ne kadar şanslı olduğunu kabul edip yoluna devam edemiyorsun anlamıyorum."

"Çünkü onlar öldü-"

"Ve adalet onları geri getirmeyecek!" diye bağırdı, sonra anında sesini alçalttı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Sana bağırmak istemiyorum ama çıktığın bu haçlı seferi seni öldürtecek. Eğer bu insanlar söylediğin kadar güçlüyse, bunu yapmaya devam edemezsin. Başlangıçta senin buna ihtiyacın olduğunu düşündüğüm için kabul ettim ama bir yerde sınırı çizmek zorundayım." Ağır nefes alışları hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu. "Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum ama bu insanların senin için kendilerini tehlikeye attıklarına inanamıyorum Katy. Sana neredeyse yabancılar. Birini sevdiğini biliyorum ve Tanrı biliyor ki bu konuda anlayışlı olmaya çalıştım ama beni daha ne kadar ölü bir adamla yarıştıracaksın?"

Onun sert sözleri ve daha da sert gerçekliği karşısında gözlerim yaşardı. Burnumu çektim, ayağa kalktım ve ofisinden çıkmak için döndüm.

"Katy, bekle!" Çok ileri gittiğini fark etti ve bana doğru uzandı, ama ben onu omuz silktim.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Kapıyı açıp kapattım ve kendimi karanlık koridora geri bıraktım. Sırtımı duvara yasladım, sözleri kafamda tekrarlanırken nefesimi tutmaya çalıştım.

O anlamadı. Asla anlamayacaktı. Kimse anlamayacaktı.

Bunu benimle birlikte yaşamış olan insanlar dışında kimse yoktu ve onlar da gitmişti. Peşimden gelmesini bekliyordum ama acı dolu bir dakikalık sessizlikten sonra sesini tekrar duydum.

"Travis, hey, üzgünüm, bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu. Hâlâ o raporu hazırlıyor musun?"

Yorgunluk, hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı içime işledi ve Ned beni her hayal kırıklığına uğrattığında bir yıldan uzun süredir aklımdan çıkmayan düşünceyi düşünerek gözlerimi kapattım. *Noah bunu asla yapmazdı.*

Haklı olduğunu biliyordum. Yarışmada yeri olmayan bir adamla rekabet ediyordu ama hissettiklerimi kontrol edecek gücüm yoktu. Cara oturma odasından haykırdı ve gözyaşlarımı çabucak kuruladım, ona doğru yürüdüm ve her şey yolundaymış gibi davrandım.

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün dedektifle buluştum. Ned yanımda oturmuş, hareketsiz ve taş kesilmiş bir halde, adada geçirdiğim zamanı anlatırken beni dinliyordu.

Yüzüncü kez. Her zaman olduğu gibi, James'in ölümünü bir kavga sırasında mızrağın üzerine düştüğü bir kazaya bağladım. Ama bunun dışında her şey tamamen doğru kalmıştı. Ned, Cara'yı kucağına aldı, huysuzlandığında onu zıplattı ve ben ağlamaya başladığımda elimi tuttu.

Dedektif bana kadının adıyla ilgili sorular sordu -*bildiğim tek şey* Bayan *Sheridan'dı*- olanlardaki rolü -tam *olarak bilmiyordum ama sanki liderleriymiş gibi geliyordu*- ve beni ne tür bir tekneyle alıp eve getirdikleri. Tekneler hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden her iki tekneyi de ona elimden geldiğince tarif etmemi istedi ve ben de ettim. Eğer benimle aradığı kadın aynıysa, gelişmelerden beni haberdar edeceğini söyledi.

Yarım saat içinde işimiz bitmişti, o benden zorla bilgi alırken bana neredeyse hiçbir şey vermiyordu. Toyota Camry'me doğru yürüdük ve Ned dudaklarımı sertçe öpüp kendi arabasına doğru ilerlemeden önce Cara'yı araba koltuğuna bağladı.

"Yemekte görüşürüz," diye başının üzerinden el sallayarak seslendi, ben daha cevap veremeden telefona sarılmıştı bile.

Arabayı çalıştırdım, orada oturup kendimi toparlamaya çalışırken duygularım yeniden taze ve hamdı. Ned uzaklaşırken gözlerimdeki yaşları fark etmemiş miydi? Yoksa artık umurunda değil miydi? Acım onun benim için belirlediği sınıra mı ulaşmıştı? Bazı günler, acımı daha fazla görmezden geldikçe, böyle hissediyordum.

İKİ HAFTA tek kelime etmeden geçti ve ben bunun son olacağını düşündüm. Ama sonra telefon çaldı ve numarayı tanıdım.

"Alo?" Telefonu kulağıma götürmeden önce söyledim.

"Adayı bulduk Katy," dedi ve sesindeki sırıtışı oradan duyabiliyordum.

Adrenalin içimde dolaşıyor, kollarımı soğuk ürpertiler kaplıyordu. Kanepenin koluna uzandım ve yere yığılmadan önce oturdum.

"Adayı bulduk," diye tekrarladı. "Hepsini bulduk."

"Emin misin?" Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Sanırım öyle. Burası olduğunu teyit etmek için benimle birlikte uçman gerekiyor ama neredeyse eminim. Hâlâ arama iznini bekliyorum ama bir kez aldığımızda, gitme iznimiz olacak. Kulağa nasıl geliyor? Böylesine korkunç anıları olan bir yeri tekrar ziyaret etmenin senin için zor olacağını biliyorum..."

"Nasıl... Nasıl buldun onu?" Gözyaşlarımın arasından sordum.

"Pek kolay olmadı. Bırakıldığınızı söylediğiniz yerdeki tüm bar, otel ve restoranlarla temasa geçtim. O bölgede bulunanların hepsinde ya hiç kamera kaydı yoktu ya da o kadar geriye giden kamera kaydı yoktu, ama sonunda sahilin birkaç mil yukarısında kamera kaydı olan bir tane bulduk. Kayıtlarda, verdiğiniz tanıma uyan bir teknenin, bırakıldığınız saatlerde denize açıldığını gördük. Düşük bir ihtimaldi ama şansımızı denedik ve kime ait olduğunu araştırdık: Bay Roman Bloom. Onu araştırmaya başladık ve Florida kıyılarında kendisine ait bir *ada* olduğunu öğrendik. Biraz daha araştırma yaptım ve Bay Bloom'un adanın tek sahibi olmadığını, dört kişiyle birlikte ortak sahibi olduğunu, bunlardan birinin de Bay Barrett Laguna olduğunu öğrendim. Barrett Laguna'nın ilk eşi sizin kaybolduğunuz tarihten neredeyse beş yıl sonra kaybolmuş. Asla bulunamadı. İkinci eşi Bayan Jessica Laguna ise sosyal medyada hiç görünmüyor ama Barrett'ın Facebook'undan düğünlerine ait bir fotoğraf bulmayı başardım. Senin çizdiğin resme neredeyse birebir uyuyor."

Oda dönüyordu ve Cara telaşlanmaya başlamıştı ama ben nefes alamıyordum.

"Katy? Orada mısın? Tüm bunları duydun mu?"

"Buradayım... Ben sadece... vay canına. Buna inanamıyorum."

"İnan buna," dedi. "Arkadaşların için adaleti sağlayacağız. Ve bu insanların haksızlık yaptığı diğer herkes için. Ve hepsi senin sayende."

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim, kalbimin uzun zamandır hissedebildiğim ilk gerçek umut ve neşeyle dolduğunu hissettim.

"Peki, sırada ne var?" Burnumu çekerek sordum. "Ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz. Adayı arama iznini alana kadar telefonun başında kalmanı istiyorum, sonra helikopterin yerini bildirmek için seni arayacağım. Kocanız da sizinle gelebilir. Tüm bu süre boyunca polis koruması altında, tamamen güvende olacaksınız, ancak bunun kolay olmayacağını anlıyorum ve ihtiyacınız olan her türlü desteğe sahip olmanızı istiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Tamam, sıkı dur Katy. Yakında seni arayacağım." Bu sözlerle arama sona erdi ve ben tam bir şaşkınlık içinde ekrana baktım.

Vazgeçmemiştim ve işe yaramıştı.

Geri dönecektim.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

A Bir hafta sonra bir polis helikopterindeydim, bir yanımda Dedektif Armbruster, diğer yanımda Ned vardı.

Bana planı anlatmıştı. Dedektifler adanın dört ortak sahibini sorgulamak üzere yakalamak için iz sürüyorlardı. Arama izninin onlara adanın her yerini arama izni verdiğini, kadavra köpeklerini getireceklerini ve her santimetrekareyi arayacaklarını, sadece arkadaşlarımı değil, orada olabilecek başka kötü niyetli her şeyi arayacaklarını anlattı.

Bana beni bulan adamın, Georgia Savannah'lı Tom'un, Jessica'yı kendisinden hırsızlık yapan kadın olarak teşhis edeceğini ve eğer onu da teşhis edebilirsem, her iki suçtan da, hatta daha fazlasından da yargılanabileceğine inandıklarını söyledi.

Ama önce tek ihtiyaçları olan bu adanın *o* ada olduğunu teyit etmemdi. Ned'in elini sıkıca kavradım, okyanusun üzerinde uçarken midem düğüm düğümdü. Aşağı bakmamaya çalıştım, bu yolculuğu en son ne zaman yaptığımı düşünmemeye çalıştım - hava değil deniz yoluyla da olsa.

Adayı ilk kez havadan gördüğümde nefesim kesildi. Oradan şelaleyi, Harry'nin öldüğü uçurumu gördüm. Daha önce bilmediğim, uçurumun içine inşa edilmemiş ve gerçek bir ev gibi görünen uçurum evinin tepesini gördüm. Uzak tarafta, içlerinde eş tekneler olan dört küçük tekne çekek yeri vardı ve daha aşağıda, özel bir uçak ya da jet olması gereken bir iniş pisti vardı, ancak ikisi de yoktu.

Adada, sahildeki küçük kamp alanımızla sınırlı kaldığımız için hakkında hiçbir fikrimizin olmadığı çok şey vardı.

Eğer daha fazla araştırsaydık, uçağı ya da botları bulabilir miydik? Kaçabilir miydik ya da telsizle yardım isteyebilir miydik? Sorular peşimi bırakmıyordu. Neden daha fazla denemedik?

Helikopter alçalmaya başladı, kumsalın temiz bir bölgesine inmeye hazırlanırken her tarafa kum savurdu ve şekerli beyaz bir huni bulutu oluşturdu. Motorun durduğunu duydum ve kapımız açılmadan önce diğer ikisinin inmesini bekledik. Önce dedektif dışarı çıktı ve onunla gelmem için elini uzattı. Ben çıktım, Ned de arkamdan yakından takip etti.

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, kum boyunca yürürken üst dudağım kıvrıldı. Başımı salladım, ona bir türlü toparlayamadığım sözcükleri söylemeden bunun o olduğunu anlattım. Polis etrafı sarmıştı. Adanın üzerinde uçan bir helikopter daha gördüm, eve doğru gidiyordu. Kumlu sahil boyunca yürüdük ve James'in cesedinin gerçekten de ortadan kaldırıldığını, varlığına dair tüm izlerin silindiğini gördüm. Kamp alanımız da gitmişti. İnşa ettiğimiz evin tüm izleri silinmişti.

"Ev temiz," diyen bir ses duydum telsizden. Onları Harry'nin mezarına götürmem gerekiyordu. Ayrıldığımızda James'in cesedinin nerede olduğunu söylemek için. Yapmam gereken çok şey vardı ama tek istediğim suya bakmak, ayak parmaklarımın arasında kumu hissetmek, arkadaşlarıma son bir kez veda etmek ve

-

Kısa bir süre durdum, nefesim kesildi.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalıştım. Dedektif de görmüştü. *Onu* da. Ağaçların ötesinde bir deri parıltısı. Dedektif silahına uzandı ama ben başımı salladım.

"Hayır," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi. Ağaçların arkasından çıkışını izlerken zaman durdu, parlak siyah saçları, çıplak bronzlaşmış göğsü. Topallayarak yürüyordu ama yarası iyileşmişti.

Başardı. Bir şekilde, bir şekilde, gerçekten başardı.

Gözlerini kıstı, eliyle gözlerini kapattı ve ben de yüzündeki tanıma ifadesini izledim. Kocama baktım, gözlerinde belirsiz ama bir şekilde bilen bir bakış vardı, sonra benim için hayatını verdiğine inandığım adama doğru ilerledim. Noah bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi. Durduğum yerden bile gözlerinde parlayan yaşları görebiliyordum.

"Onu tanıyor musunuz?" Dedektif Armbruster sordu, silahı hâlâ hazırdı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Bu Noah... O yaşıyor." Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Aslında, bunun imkânsız olduğundan emindim.

Ama doğruydu. Önemli olan tek şey doğru olmasıydı.

Şimdi o güne dönüp baktığımda, Harry'nin burada kaldığımız süre boyunca bir konuda yanıldığını biliyorum. Ava'ya zehirli olduğunu söylediği böğürtlenler zehirli değildi ya da en azından Noah'yı öldürmeye yetmemişti. Artık bizi esir alanların uçağı havalandıktan sonra kıyıya nasıl geri döndüğünü, bir mucize eseri yarasının nasıl iyileştiğini ve şelalenin yakınında bir sığınak yapmayı nasıl başardığını biliyorum. Birinin, herhangi birinin onu bulması için nasıl bir yıl beklediğini. Her gününü beni düşünerek geçirdiğini biliyorum. Beni severek. Bir gün onun için döneceğimi umuyor ve bekliyordu. Ya da en azından onun sayesinde iyi bir hayatım olmasını umarak.

Ama o gün bunların hiçbirini bilmiyordum. Yapmam gereken bir seçim vardı ve ben bunu yapmaya hazırdım. Bu, Noah'ın bir yıl önce neredeyse aynı noktada bana verdiği seçimle aynıydı. *O mu, ben mi?* Bu sefer düşünmeme gerek yoktu. Seçeneklerimi tartmak zorunda değildim. Sonunda ne istediğimi biliyordum. Ned'e bir kez dönüp baktım, gözlerimde bir özür vardı.

Ve sonra, yakıcı sıcak kumda bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde Nuh'a doğru koşarak seçimimi yaptım.

OceanofPDF.com

KAYIPLARDAN HOŞLANDIN MI?

Bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bana hızlı bir yorum bırakmayı düşünün. Uzun olmasına gerek yok, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır. Kim bilir? Senin
İnceleme, gelecekteki bir okuyucuyu çalışmalarıma şans vermeye teşvik eden şey olabilir!
Yorum bırakmak için lütfen şu adresi
ziyaret edin: mybook.to/MissingKModglin

Goodreads*'te Kayıp*'ı ne kadar sevdiğinizi
herkese bildirin: https://bit.ly/3uC0gIw

OceanofPDF.com

KIERSTEN MODGLIN'DEN BİR SONRAKİ YAYINI KAÇIRMAYIN

Bu hikayeyi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitabımı kaçırmamanız için sizi e-posta listeme ve kısa mesaj uyarılarıma kaydolmaya davet etmek isterim.

E-posta listem için buradan kaydolun:
http://eepurl.com/dhiRRv
Metin uyarılarım için buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir adada mahsur kalsaydım, yanımda kalmasını isteyeceğim bu sevgi dolu, zeki ve sabırlı bireyler grubu olurdu. (Üzgünüm, üzgün değilim arkadaşlar!) Hepsine teşekkür borçluyum.

Her şeyden önce, muhteşem kocama ve güzel küçük kızıma - beni sevdiğiniz ve yolun her adımında bana inandığınız için teşekkür ederim. Hiç kimse bu sürecin iç yüzünü sizin kadar iyi bilemez ve bu karmaşık, inanılmaz yolculukta yanımda olduğunuz için size minnettarım.

Arkadaşım Emerald O'Brien'a - en büyük amigo kızım ve ses tahtam olduğun için teşekkür ederim. Sen hayatıma girmeden önce kitap yayınlamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ve asla o günlere geri dönmek istemiyorum. İçgörülerin, cesaretlendirmen ve sarsılmaz desteğin için sonsuza dek minnettarım.

Son derece yetenekli editörüm Sarah West'e. Ekibimde olduğun için her zaman minnettarım, ama özellikle bu kitapta, sen bir nimetten başka bir şey değildin. Sana getirdiğim her öyküyü geliştirmek için çok çalıştığın ve çılgın programıma asla gözünü kırpmadığın için teşekkür ederim.

Kardeşimin Editörü'ndeki redaksiyon ekibine - güçlü ekibinizle çalıştığım için çok minnettarım! Her kitabı parlayana kadar cilaladığınız ve okuyuculara ulaşmadan önce bana her zaman o son cesaret desteğini verdiğiniz için teşekkür ederim.

KMod Ekibime - evet, *hepinizi adaya götürüyorum, bununla başa çıkın*. Cidden, her gün desteğiniz beni çok onurlandırıyor. Her yeni kitabımı desteklediğiniz için, karakterlerimi ve hikayelerini benim kadar sevdiğiniz için, yorumlarınız ve etiketleriniz için teşekkür ederim.

Sosyal medya, arkadaşlara tavsiyeler, e-postalar, yorumlar ve dünyanın en iyi hayranları olduğunuz için.

Menajerim Carly Watters'a kitaplarımın ve benim şampiyonum olduğu için teşekkür ederim. Onların potansiyeline inandığınız ve yeni zirvelere ulaşmama ve hayallerimi gerçekleştirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Katy Corbeil ve Jessica Laguna'ya - bu kitapta karakter olarak yazılma şansı kazanan okuyuculara. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. İkinizi de bu dünyaya yazarken çok eğlendim ve umarım karakterlerinizi sevmişsinizdir!

Son olarak ama kesinlikle en az değil, size - bu hikayeyi okuduğunuz için teşekkür ederim. Bu dünyayı, bu karakterleri ve onların gerilim dolu, zaman zaman da yürek parçalayıcı hikâyesini yaratmak için çok uzun geceler harcadım. Bu uzun yazma seansları sırasında sık sık okuyucularımın belirli bölümlerde veya belirli karakterler hakkında ne hissedeceklerini düşünürdüm. Belirli anlardan ne çıkaracaklarını. Kimden nefret edeceklerini. Kimi seveceklerini. Bu karakterlerle birlikte öfke, acı ya da ihanet hissedip hissetmeyeceklerini. Seni düşündüm Sevgili Okur, Katy ve diğerleriyle birlikte senin yolculuğunun nasıl olacağını. Sonunda nasıl hissederseniz hissedin -ister sevin ister nefret edin- sanatımı ve kariyerimi desteklediğiniz için size en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Hikayelerimin her birine yeterince yakından bakarsanız, her zaman çıkarılabilecek bir ders vardır. Sanırım bu seferki ders şuydu: Nuh'un Lola'sı gibi ben de birlikte daha güçlü olduğumuza inanıyorum. Benimle bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğiniz için çok minnettarım.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Kiersten Modglin, ödüllü psikolojik gerilim romanlarının Amazon'da en çok satan 30 yazarı ve International Thriller Writers üyesidir. Kiersten, kocası, kızı ve iki Boston Terrier cinsi köpeği ile Nashville, Tennessee'de yaşamaktadır: Cedric ve Georgie. En çok öngörülemeyen gerilim romanlarıyla tanınmaktadır ve okurları ona 'Twist Kraliçesi' lakabını takmıştır. Bir Netflix bağımlısı, Shonda Rhimes süper hayranı, psikoloji fanatiği ve kapalı alan meraklısı olan Kiersten, burnunu bir kitaba sokarak geçirdiği yağmurlu günlerden hoşlanıyor.

Kiersten'in haber bültenine buradan kaydolun:
http://eepurl.com/b3cNFP
Kiersten'dan kısa mesaj uyarıları için buradan kaydolun:
www.kierstenmodglinauthor.com/textalerts.html

www.kierstenmodglinauthor.com
www.facebook.com/kierstenmodglinauthor
www.facebook.com/groups/kmodsquad
www.twitter.com/kmodglinauthor
www.instagram.com/kierstenmodglinauthor
www.tiktok.com/@ kierstenmodglinauthor
www.goodreads.com/kierstenmodglinauthor
www.bookbub.com/authors/kiersten-modglin
www.amazon.com/author/kierstenmodglin

OceanofPDF.com

AYRICA KIERSTEN MODGLIN TARAFINDAN

BAĞIMSIZ ROMANLAR

Bayan Abbott Olmak

Liste

Jenna'yı Oynayan Eksik Parça

Daha İyi Bir Seçimden Sonra Başlangıç

İyi Komşular Şanslı Olanlar

Evet Dedim

Kayınvalide Rüya İş

Yalancının Karısı

Kocamın Sırrı

Mükemmel Kaçamak

The Arrangement

Ev Arkadaşı Yeni Evlendi

KARMAŞALAR SERİSİ

Temizlikçi (The Messes, #1)

Şifacı (The Messes, #2)

Yalancı (The Messes, #3)

Tutsak (The Messes, #4)

NOVELLALAR

Uzun Yol: Bir Aşıklar Şehri Romanı

Ormandaki Yabancı: Bir Crimson Falls Romanı

LOCKE INDUSTRIES SERİSİ

Dadının Sırrı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.